

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ON}

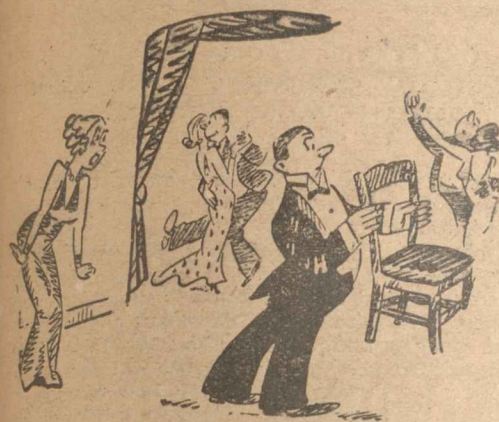
ΑΡ. 611

1935

449 Εμπλου

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

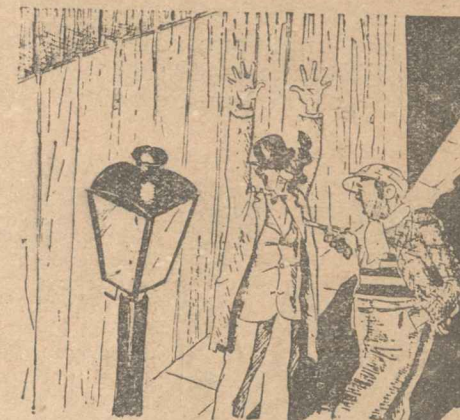
ΕΝΑΣ... ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ !

«Κυρία... Τόν παληάνθρωπο !... Τι άδία-
κριά !... Έγώ νόμιζα πώς έρχόταν για να με
προσέλθει να χορεύουμε... κι' αυτός, μόλις σηκό-
ησα, μου... πήρε την καρέκλα !...»

ΑΛΩ ΤΙΠΟΤΑ...

«Ο προίτα άμενος... — Άκου, παιδί μου,
στη δουλειά που θα σου αναθέσω, χρειάζεται νάχης
όποια...»
«Ο υπάλληλος... — Όσο γι' αυτό μην ά-
νησυχήτε... Είμαι... παντρεμένος !»

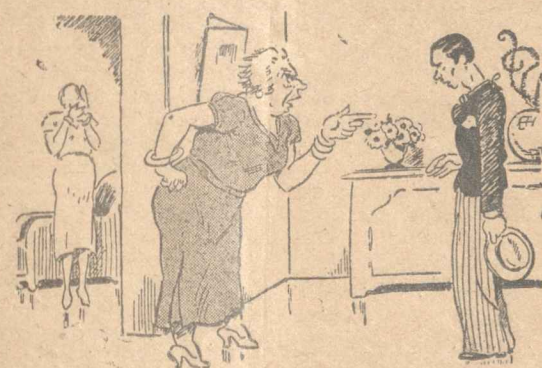
ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

— Το θαλάντιόν σου ή την ζωή σου.
— Εύχαρίστως, φίλε μου, να σου δώσω το πορτο-
φόλι μου. Άλλά θα μου υποσχεθής προηγουμένως,
ότι δεν θα θυμώσης αν δεν θρής τίποτε μέσα !

ΤΙ ΕΠΑΘΕ :

— Τι έπαθες, φίλε μου ;... αυτόκινητιστικό δυστύ-
χημα !...
— Άλλοίμονο, ναι !... Καθώς ώδηγούσα την κούρα-
τα μου, άνέτρεξα έναν... πρωταθλητή της πυγμα-
χίας !...

ΗΚΑΤΑΔΙΚΗ

«Η μαμά... — Ά! Έσύ ξεπλάνησες την κόρη
μου ;... Ξέρεις πώς είσαι άξιος της μεγαλειτέρας
τιμωρίας ;
«Ο νέος... — Τό ξέρω, κυρία μου... Καί γι' αυ-
τό έρχομαι να σάς τη ζητήσω σέ... γάμο !...»

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

«Ο φύλαξ... — Σέ ζητάει ή πεθερά σου.
«Ο κατ'άδικο... Άστειεύσαι ; Άμ' γι'
αυτό έκλεψα και μπήκα στη φυλακή, για να γλυ-
τώσω από δαύτη !...»

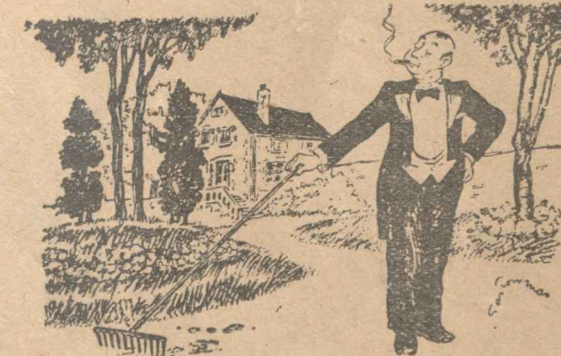
ΤΟ ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΟΤΙ

«Ο νεαρότερος τετυμένος... — Μά, άγα-
πη μου, τί σουρθε να μου δώσης ραντεβού στο
πάρκο σου, όπου σε περιμένω τρείς ώρες τώρα ;
«Έκείνη... — Ξέρεις, αυτό ήταν μία έμπνευσις
από τον... Χρειάζοταν ένα... σκιάχτρο !

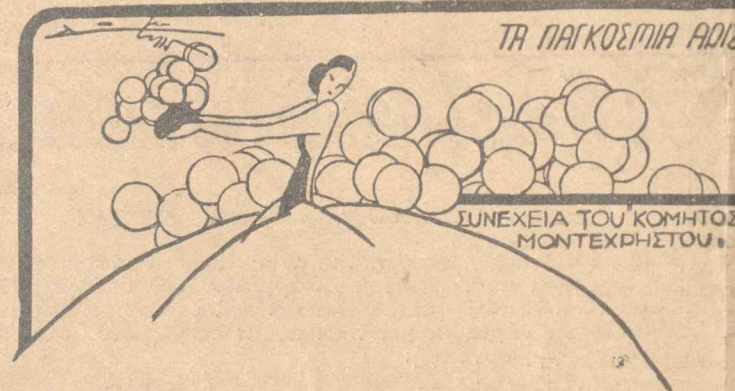
ΠΑΘΟΣ !...

«Έκείνος... — Άν ήξερα πώς ό σύζυγός σου
έλειπε χθές, θα έμπαινα τη νύχτα στην κάμαρή
σου...
«Έκείνη... — Πώς !... Δεν ήσαν λοιπόν έσύ αλ-
τός που ήρθε τη νύχτα ;

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

«Ο πλουτήσας κρουπιέρης του καζίνο σπέν-
κηπο του !...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Γιὰ μένα, 'Ελπιδοφόρε, είσαι ή μεγαλύτερη χαρά της ζωής μου. Ός τώρα ζούσες στη σκιά μου, υπό την προστασία του μεγάλου κόμητος Μοντεχρήστου. Μά τώρα θέλω να ζήσης σάν άνθρωπος ελεύθερος κι ανεξάρτητος.

»Σε όπλισα καλά για τη ζωή και επιθυμώ να χρησιμοποιήσης τα όπλα με τό όποια σ' έρωδιάσει. Είσα πειά είσαι δύο χρόνων, είσαι πλούσιος, είσαι μορφωμένος κι ό δρόμος ανοίγεται μπροστά σου ό μάλως. Δεν έχεις έχθρους. Τους παραιέρισα όλους από τό δρόμο σου. Μόνο για τους φίλους σου να ενδιαφέρεσαι. 'Εγώ έκανα τό τεράστιο λάθος να μην έχω φίλους. Είχα μόνο προστατευόμενους, για τους όποιους ήμουν ένα είδος θεοτύτου. Μά ό σεβασμός κι ό φόβος που ένοιωναν για μένα, εμπόδιζε την αγάπη ν' άνθισι στην καρδιά τους. Μονάχα άνθρωποι ίσοι μεταξύ τους μπορούν ν' αγαπιούνται ειλικρινώς. Να γίνης λοιπόν κι έσύ ίσος με όλους.

»Είσα ειλικρινής, γενναίος και τίμιος. Έχε υπ' όψη σου ότι τό μόνο ανετανόρθωτο πράγμα στη ζωή είναι ό φόβος. Όλα τ' άλλα μπορούν να επανορθωθούν.

»Τράβα λοιπόν τό δρόμο σου, παιδί μου. Έχεις κοντά σου ανθρώπους άρρωσιωμένους. Ό Κοψολαίμης είναι μιά γενναία καρδιά, που σέ λατρεύει. Τό ίδιο κι ό γέρο Βερτούκιος. Σε περίπτωση κινδύνου, έχει κάθε εμπιστοσύνη στο Φανρά, ό όποιος σ' έσώσε, όταν ήσαν παιδάκια και σ' αγαπάει τώρα σάν πατέρα...

»Χωρέ, παιδί μου... Σου στέλνω τό μέλλον μου ;... Είμαι ένοχος ή μήπως ;... 'Η μήπως είμαι κανέναν τρελλός ;

»Πού πηγαίνω ; Μονάχα έγώ ό ίδιος τό ξέρω... Τί ζητάω ; Τό άγνωστο... Ζητάω να βρω τη λύσι του άλύτου προβλήματος, την άνθρωπινη εύτυχία...

»Ω ! παιδί μου, πόσο σ' αγαπώ !... Και πόσο εύχομαι να γίνης εύτυχισμένος !...

ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ

Β'

Ο ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ό ύποκόμης Μοντεχρήστος ήταν είκοσι δύο χρόνων, ώραιος, ψηλός, εύρωστος. Τά μαύρα του σγουρά μαλλιά έπεφταν στο περήφανο μέτωπό του. Και τά μακρυά και λευκά χείλη τον έμοιαζαν με χέρια γυναικας.

Έκείνο τό πρωί, ό ύποκόμης Μοντεχρήστος θρισκόταν στο σπουδαστήριό του και διάβαζε. Σε κάποια στιγμή άπλωσε τό χέρι και χτύπησε τό κουδούνι. Άμέσως ό Κοψολαίμης μπήκε μέσα.

— Ό κύριος κόμης έφυγε ; ρώτησε ό 'Ελπιδοφόρος.

— Μάλιστα, κύριε ύποκόμη, άπάντησε ό Κοψολαίμης, ύποκλινόμενος.

— Πότε ;

— Την περασμένη νύχτα, ενώ σεΐς κοιμόσασταν...

— Και γιατί δεν μ' έξύπνησαν ;

— Ό κ. κόμης τό απαγόρευσε αυτό... Διέταξε μόνο, έμα ξυπνήσετε να σάς δοθη ή έπιστολή που λάβατε.

— Ό κύριος έφυγε μόνος ;

— Μαζύ με τόν Βερτούκιο.

— Και ποιά διεύθυνσι πήρε ;

— Τό άγνοώ. Μπορώ μάλιστα να σάς θεβαιώσω ότι όλοι στο μέγαρο τό άγνοούν. Ό κ. κόμης ήρθε στο μέγαρο κατά τις έντεκα κι' άπεσύρθη άμέσως στα διαμερίσματά του, προσκαλώντας τό Βερτούκιο

Διάβαζε την έπιστολή του πατέρα του...

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

κοντά του. Στις δύο τό πρωί, ό Βερτούκιος ήρθε και μίλησε με τόν 'Ελπιδοφόρο. Πριν από τήν έπιστολή που λάβατε... 'Επειτα είπε ότι θα έφρευγε μαζί με τόν άφέντη... Τίποτε άλλο δεν είπα...

»Όταν ό Κοψολαίμης άπεσύρθη, ό 'Ελπιδοφόρος άπόμεινε μόνος στη θέσι του. 'Η φυσιογνωμία του είχε πάρει μιά πολύ θαραή έκφρασι...

»Έξαφνα έφερε τά χέρια του στους κροτάφους κι' έσκυψε μός έξφυγε άπ' τό στήθος του. Κατόπιν έτρεξε προς τήν πόρτα που τή σκέπαζε ένα θυρό παραπέτασμα, την άνοίξε και είσε σ' ένα μικρό μισοσκότεινο δωμάτιο που έμοιαζε με προαύριο.

Μά μιá νευρική χειρονομία, ό 'Ελπιδοφόρος άνοίξε τήν πόρτα του δωματίου αυτού κι' ή λαμπρή αγνής του ήλιοσ πλημμύρισαν άμέσως, μαζί με τ' άνοιχτά άρόμιατα.

Ό νέος έμεινε για μιá στιγμή άκίνητος. 'Επειτα, γυρίζοντας πρὸς τόν τοίχο, παραμέρισε ένα παραπετάσμα, πίσω από τὸ ποιο κρεμόταν τό πορτραίτο τού Μοντεχρήστου.

Κατόπιν διεύθυνθε προς τόν άντικύριο τοίχο και παρακολούθησε ένα άλλο παραπέτασμα, στεκάλυψε την εικόνα τής τέρας του, τής Χάιδας.

Τά βλέμματα τού 'Ελπιδοφόρου πήγαιναν τώρα από τό πορτραίτο στο άλλο. Σε κάποια στιγμή μιá άγνια ήλιοσ φροντας επάνω στην εικόνα τού Μοντεχρήστου έκανε τήν εικόνα τού να λάμπουν τόσο, ώστε νόμιζε κανείς πως τό πορτραίτο, θα μιλούσε...

Ό νέος ύποκλήθηκε.

— Ό πατέρα μου, είπε με οίγανή φωνή, ά μπέστε μου, κούστε με, κρίνετέ με, συμβουλευσάτε με !... Ποιός είμαι ;

— Πάω ; Ποιό είναι τό μέλλον μου ;... Είμαι ένοχος ή μήπως ;... Άνατρίχισε σύγκορμος και με ποιό οίγανή φωνή έπρώτασε...

— 'Η μήπως είμαι κανέναν τρελλός ;

Μά με έαφνική όρμη, πρόσθεσε :

— Όχι, δεν είμαι τρελλός... Είμαι κύριος όλων των πραγμάτων... Κι' όμως δεν μπορώ να καταλάβω τόν έαυτό μου... πατέρα μου, γιατί να μη θρω τό θάρρος να μιλήσω με τόν καίριος, να σου άνοίξω την καρδιά μου !... 'Εσύ θα με καταλάβεις, έσύ θα με νοουθετήσεις, έσύ θα μ' ανεβάσεις !...

Και μονολογώντας έτσι ό 'Ελπιδοφόρος, θημάτιζε ζωντανά στο δωμάτιο. Δυσκολευόταν κι' ό ίδιος να ξεγίσηται έαυτό του την ψυχική του κατάστασι.

Στην έπιστολή που είχε στείλει στον γιό του ό Μοντεχρήστος είχε πει όλη την αλήθεια. Ό μέγας αυτός κόμης ήταν ένοχος σ' όποτις. Ένας κυρίαρχος άπόλυτος κι' επέβαλε σε όλους τήν ύπακοή.

Ό 'Ελπιδοφόρος πάλι ήταν ένας νέος ζωηρός κι' έρμής άνδρας. Μά ό Μοντεχρήστος ήτο ένας άνθρωπος καθός ήταν, ήτο ένας άνθρωπος που ήτο ένας άνθρωπος...

Νόμιζε ίσως πως σάν νύχτα τόν των είκοσι χρόνων άνδρα ή τεραστία πείρα που είχα δώσει στον ίδιο τά χρόνια...

— Ζήσε τη ζωή μου, λέγε, συλλογίσου όπως σου φτομαί έγώ...

Κι' έτσι έσώσε άπ' τόν 'Ελπιδοφόρο κάθε ήγνος και θουλίαν. Μά να ποιά τύχη τούσε άπ' αυτόν να δώσει ζωή... Και γι' αυτόν τόν άνδρα είχε φύγει άφάνιστος τόν νο !...

»Έξαφνα, ό 'Ελπιδοφόρος έκανε μιá ζωηρή κίνηση και ναζε άποφασιστικά :

ζήτησα ;...

— Πιές μου ! Είμ' έτοιμος για όλα...

— Θέλω να μου δώσης τά περίφημα ανατολίτικα υφάσματα τά όποια έφερε ό πατέρας σου, γιατί άβριο δίνω μιá έσπερίδα, στην οποία θα παραστή και ό κόμης Μπελλίνι, ό όποιος υπήρξε νό Μαικίνας μου, όταν σπούδαζε ζωγραφική στη Ρώμη.

— Πολυ ευχαρίστως, φίλε μου, άπάντησε 'Ελπιδοφόρος. Πράγματι, ή έσπερίς αυτή έδόθη την έπομένη τό θράδυ και υπήρξε μεγαλοπρεπείστατη.

Όσαν προσκεκλημένοι σ' αυτήν ό πολυεκατομμυριοχός Μπελλίνι, ό ύποκόμης Μοντεχρήστος, πολλοί εύπατρίοι και ή περιφημος αιδός Ζάν Ζιλδ.

Μόλις έφθασε ό 'Ελπιδοφόρος στο σπίτι τού Γκοντράν, ό νέος ζωγράφος τόν έσώστησε στη Ζάν Ζιλδ, μαζί με την όποια και μίλησε άρκητή ώρα, γοητευμένος από την όμορφιά της. Και ή γοητεία αυτή έγινε ακόμα μεγαλειότερη, όταν σε λίγη ώρα την άκουσε να τραγουδά.

»Η διασκεδάσις εξακολουθούσε, όταν σε μιá στιγμή, ό 'Ελπιδοφόρος πλησίασε, ώχρος και ταραγμένος, τόν Γκοντράν και τού είπε :

— Φίλε μου, είν' ανάγκη να σου μιλήσω ιδιαίτέρως... Ό Γκοντράν τόν έπηρε μαζί του στο πλαγινό δωμάτιο.

— 'Ελπιδοφόρε, τού είπε, τί σου συμβαίνει ; Είσαι ώχρος και τρέμεις δολόκληρος...

Ναι, άπάντησε ό ύποκόμης Μοντεχρήστος, μου συμβαίνει κάτι έξαιρετικό, κάτι άκατανόητο. Πρό όλιγου, ενώ άκούγα τη Ζάν Ζιλδ να τραγουδά, άκουσα πίσω μου μιá φωνή να μου λέη : «Υποκόμη Μοντεχρήστο, προσέξτε !... 'Ηρθατε να πισστήτε σε μιá παγίδα, την όποια έχουν στήσει για σάς...»

— Ό Γκοντράν εξαφνίστηκε.

— Ποιός σου είπε τά λόγια αυτά ; ρώτησε τόν 'Ελπιδοφόρο.

— Αυτό άκριβώς είν' εκείνο που με κάνει ν' άνησυχώ, άπάντησε ό ύποκόμης. Στεκόμεν μπρός σ' ένα παραπέτασμα, όταν άκουσα τά παραδόξα αυτά λόγια... Γύρισα άμέσως, παραμέρισα τό παραπέτασμα, αλλά δεν είδα κανένα... Κανέναν άπολύτως...

— Θα σε γέλασε ή φαντασία σου, είπε ό Γκοντράν προσπαθώντας να καθησυχάση τόν 'Ελπιδοφόρο.

— Όχι ! Όχι ! Άδύνατον ! έπέμεινε ό νεαρός ύποκόμης. «Άκουσα καλά τά λόγια που σου ανέφερα... 'Η φωνή έκείνη είχε κάτι τό άπολύτως ειλικρινές.

— Μά τά λόγια αυτά δεν έχουν καμιά έννοια άπάντησε ό Γκοντράν. Τί παγίδα μπορούσαν να σάς στήσουν !... Και ποιός θα σάς την έστηνε ; 'Εγώ μήπως... 'Ελα, αγαπητέ μου φίλε, μην άνησυχής άδίκως...

Και παίρνοντας από τό μπράτσο τόν 'Ελπιδοφόρο τόν παρέσυρε στην αίθουσα τής δεξιώσεως...

Έκει ό Γκοντράν τού έδειξε την Ζάν Ζιλδ και τού είπε γελάοντας :

— Μήπως ό μυστηριώδης αυτός άγνωστος που σάς είπε πρό όλιγου τά λόγια αυτά, έννοούσε με τη λέξη «παγίς» τά ύπέροχα μάτια τής Ζάν Ζιλδ ή τό θέλο τραγουδι της ;

Τη στιγμή άκριβώς έκείνη, ή Ζάν Ζιλδ, ή όποια είχε τελειώσει τό τραγούδι της σηκώθηκε άπ' τό πιάνο, ενώ όλοι την χειροκροτούσαν μ' ένθουσιασμό.

»Έξαφνα, καθώς γύρισε τό κεφάλι της, τά μάτια της έπεσαν στον 'Ελπιδοφόρο... και ό Γκοντράν έννοιωσε τό μπράτσο του ν' άνασκιρτά...

— Όραία ! τού είπε. Για να διώξης τις μαύρες ιδέες σου, θα σε γνωρίσω με την ώραίμ μας αιδό...

Και προχωρώντας προς την Ζάν Ζιλδ, έπρόσθεσε :

— Δεσποινίς, θα λάβω αυτή τη στιγμή την τιμή να σάς συστήσω σ' έναν από τους πιο ένθουσιώδεις θαυμαστάς σας.

»Η Ζάν Ζιλδ κι' ό 'Ελπιδοφόρος στεκόντουσαν ό ένας άπέναντι στον άλλο.

— 'Ελπιδοφόρος κύταζε τη Ζάν, σιωπηλός κι' ώχρος.

(Ακολουθεί)

Και γιατί δεν μ' έξύπνησαν ; ρώτησε ό 'Ελπιδοφόρος.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΚΒΙΑΣΤΩΝ

(Από το βιβλίο των «ἀναμνήσεων ενός θηλυκού ντετέκτιβ», της διδος ΖΑΝΙΝ ΜΠΑΣΤΙΕΝ)

Η απόπειρες εκθίασμου αποτελούν μία σπουδαία πηγή εισοδημάτων για τα ιδιωτικά αστυνομικά γραφεία. Δεν περνάει σχεδόν ημέρα που να μη μᾶς ἔρθουν δυο-τρεις τουλάχιστον πελάται, οι οποίοι μᾶς ἀναθέτουν να τους προστατεύσουμε από εκθίαστές, οι οποίοι ἔχουν ἕνα μυστικό τους και με τὴν ἀπειλή ὅτι θὰ τὸ ἀποκαλύψουν, προσπαθοῦν νὰ τους ἀποσπάσουν χρήματα.

Υπάρχουν τρεῖς κυρίως κατηγορίες θυμάτων τῶν ἐκθιαστών: οἱ ἄνδρες πού διέπραξαν ἕνα νεανικό σφάλμα, ἡ γυναῖκες πού παντρεύτηκαν καὶ εἶχαν πρὸ τοῦ γάμου τους ἕνα μυστικό δεσμό, κ' ἡ νέες πού ἔκαναν τὴν ἀπρονοησία νὰ παρατραβήξουν ἕνα φλέρτ τους με κάποιον κοσμικό χορευτὴ ἢ κανένα ἄλλο παρόμοιο ὑποκείμενο.

Γνώρισα μιά γυναῖκα τῆς ἀνωτέρας ἀστικής τάξεως, ἡ ὁποία, μέσα σὲ δυὸ μῆνες, ἀναγκάστηκε νὰ καταβάλῃ 2.500.000 δραχμὲς σὲ τρεῖς ἀρχιεκθιαστές, ἐξαιρετικὰ τολμηρούς.

Ἡ κυρία αὕτη, ἡ ὁποία εἶχε παντρευτὴ ἕναν ἀξιωματικό, ἔξοδσε εὐτυχισμένη κ' ὁ σύζυγός της τὴν λάτρευε. Μιά μέρα, ἐνῶ οἱ δυὸ σύζυγοι ἔλειπαν, μῆλκαν σὸ σπῆτι τους κλέφτες. Δὲν ἔπληραν ὅμως οὔτε πεντάρα, γιατί δὲν κατάρθωσαν νὰ διαρρήξουν τὸ χρηματοκιβώτιο. Μὰ τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόντουσαν νὰ φύγουν, ἕνα μικρὸ γυναικεῖο γραφεῖο τράβηξε τὴν προσοχή τους. Τὸ ἀνοίξαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὸ ψάχνουν. Δὲν ἔβρισκαν ὥστόσο οὔτε ἕνα χαρτονόμισμα, οὔτε ἕνα κούμπωμα. Βλαστημῶντας, ἐτοιμαζόντουσαν νὰ τὸ ξανακλείσουν, ὅταν ἔξαφνα εἶδαν ἕνα μάτσο ἐπιστολὲς σ' ἕνα μικρὸ συρτάρι. Ὅσον μερικὰ ἐρωτικά γράμματα ἀπευθυνόμενα πρὸς τὴν σύζυγο τοῦ ἀξιωματικοῦ ἀπὸ κάποιο νέο πού τὸν εἶχε ἀγαπήσει πρὸ τοῦ γάμου της.

Οἱ λωποδύται ἔπληραν τὴν ἐνοχοποιητικὴ ἐπιστολὴ καὶ, φοβὸς τὴς διάθεσας, ἀποφάσισαν νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦν. Καὶ ἄρχισε τότε ἕνας τρομερὸς ἐκθιασμός: Εἰδοποίησαν τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς καταβάλῃ ἕνα μεγάλο χρηματικὸν ποσὸν γιὰ νὰ τῆς παραδώσουν τὰ γράμματα τοῦ παλαιοῦ ἐραστοῦ της. Ἄλλοιως θὰ εἰδοποιούσαν τὸ σύζυγό της. Ἐκείνη, τρέμοντας, συνειννοήθηκε με τοὺς ἐκθιαστές, τοὺς ἔδωσε τὰ χρήματα πού τῆς ζητοῦσαν κ' αὐτοὶ τῆς παρέδωσαν ὅλα τὰ γράμματα. Ἡ δυστυχὴς κυρία γιὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν ἀξιώσει τους, ἀναγκάστηκε νὰ πούλῃ ὅλα τὰ κοσμήματά της, τὰ ὁποῖα ἀντικατέστησε με ἀπομιμήσεις γιὰ νὰ μὴν προκαλέσῃ τὴν ὑπόψιν τοῦ συζύγου της.

Ἀσφαλῶς θὰ φαντάζεσθε ὅτι ἔπειτ' ἀπὸ αὐτὰ, ἡ σύζυγος τοῦ ἀξιωματικοῦ ὅρηκε τὴν ἡσυχία της. Καθόλου. Οἱ ἐκθιασταὶ τῆς παρέδωσαν, θέθαινα, ὅλες τὴς ἐπιστολὲς της, ἀλλὰ εἶχαν κρατήσῃ μιά νέα ἐπιστολὴ στὴν κυρίαδιὰ τῆς ὁποίας τῆς ζήτησαν ἕνα τεράστιο χρηματικὸ ποσὸν, ἀπειλώντας τὴν ὅτι, ἐν ἐναντία περιπτώσει, θὰ ἐστελναν σὸν σύζυγό της τὴς φωτογραφίες τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ἐραστοῦ της. Τότε ἡ φτωχὴ γυναῖκα κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ ἐξυπλκε ποτέ ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ ἤρθε καὶ μᾶς διηγήθηκε τὴ θλιθερὴ τῆς ἱστορία.

Ἡ ἔρευνα πού ἔκανα τότε μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ ἀξιωματικοῦ ὅρισκόταν στὴν ἀπόλυτη διάθεσι τῶν πῶν τρομερῶν καθαυμάτων.

Πῶς τελείωσε αὕτη ἡ ὑπόθεσις; Με τὸν πῶν τραγικὸ τρόπο. Ἡ φτωχὴ γυναῖκα, μὴ μπορῶντας νὰ ἰκανοποιῇ χρηματικῶς τοὺς ἐκθιαστές, πῆγε κ' ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ διηγήθηκε τὰ πάντα.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν ἔδωξε, ἔπειτα ἀπὸ μιά δραματικὴ σκηνή. Τότε κ' αὕτη, ἀπελπισμένη, μὴ ἔχοντας ποῖα κανένα καταφύγιο, πῆγε καὶ πνίγηκε σὸ Σηκουάνα!..

Μιά ἄλλη φορά, ἀναμνήθηκα σὲ μιά περιπέτεια πού μοιάζει με...

τὸ περίφημο φιλμ: «Παρανομία». Στὸ φιλμ αὐτὸ μιά γυναῖκα πού τὴν εἶχε σημάδεψε ὁ ἐραστὴς της με πυρραμένο σῆμα, τρεῖται κάποιον πλούσιο. Μὰ λίγο μετὰ τὸ γάμο της τὴν ἐκθιαστέρας ὁ παλιὸς ἐραστὴς της κ' ἀρχίζει νὰ τὴν ἐκθιαστέρας.

Ἐνα θράδυ, λοιπόν, τὴν ὥρα πού ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο μας, με κάλεσε ὁ διευθυντὴς μας. Πῆγα αὐτὸν στὸ γραφεῖο του καὶ ὅρηκα ἐκεῖ μιά νέα γυναῖκα πού ἔλεγε ὅτι εἶχε σωριαστὴ σὲ μιά πολυθρόνα κ' ὀλόλυξε. Ὁ διευθυντὴς τῆς με κατέστησε ἀμέσως ἐνημερὴ τῆς ὑπόθεσος λέγοντάς μου: «Υπόθεσις ἐκθιασμοῦ... Ἡ κυρία ἔχει πέσει θύμα ἐνὸς ἐκθιαστοῦ πούλῃανθρώπου.

Μὰ δίστασε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἡ κυρία κατάλαβε τὴν ἐπὶ κινικότητά του καὶ μοῦ ἐξήγησε μόνῃ της:

«Διέπραξα ἕνα σφάλμα πρὸ τοῦ γάμου μου με κάποιον ἄνδρα γιζέρο κακοποιό... Ἦμουν τότε μιά δυστυχισμένη κοπέλα καὶ ζούσα μέσα στὴν πῶν μεγάλη φτώχεια καὶ ἀθλιότητα. Μὰ πῆγα ἀργότερα τυχερή, γιατί σὲ ἡλικία δεκαοχτὼ χρονῶν γένηκα τὸν ἄνδρα πού θὰ γινόταν σύζυγός μου, ἕναν πλούσιον ἄνδρα γιζέρο, ὁ ὁποῖος με παντρεύτηκε ἀγνοώντας τὴν λατρεῖα παρελθόντος μου... Ἀλλοίμονο ὅμως! Ὁ τρομερὸς κακοποιὸς πού μ' ἀποπλάνησε καὶ τὸν ὁποῖον εἶχα γάσει τὰ ἔτη τῆς νύμφης μου με ἔξαπατῶν ἔξαφνα μιά μέρα. Μοῦ ζήτησε ἕνα ποσὸν, ὅσο ἔλεγε ὅτι ἀπαιτοῦσε, ἀπειλώντας με πὺς ἂν δὲν ἤμουν ἔτοιμη νὰ τὸν ἀποπλάνησω, θὰ τὰ φανέρωνε ὅλα σὸν σύζυγό μου. Ἐγὼ ἀναγκάστηκα νὰ πῶ ναι καὶ τὴν διὰκριε τῆς συναντήσεώς μας αὐτῆς ὁ ἄνδρας. Ἐξέοικσε τὰ ρούχα καὶ με σημάδεψε στὴν πλάτη με πυρραμένο σῆμα. Ἐκείνη τὴν ὥρα με κατεδίωκε με λύσσα. Μόλις κἀνὰ νὰ φύγω, μοῦ ὑπενθυμίζει τὸ ἀνεξίτηλο στίγμα πού με ἀνέθεσε σὲ τὸν ζυγὸν μου. Κατάρθωσα ὡς τώρα νὰ κρύψω ἀπὸ τὸν σύζυγό μου τὸ σημάδι τῆς ἐπιτίμης, μὰ αὐτοῖς...

Αὕτῃ ἡ ὑπόθεσις κανονίστηκε εὐτυχῶς φιλικὰ. Μὰ ἀπὸ ἐκεῖ πῶς τὸ πρακτορεῖο μας συνειννοήθηκε με τὸν ἐκθιαστή καὶ τὸν ὁποῖον τὸν ἔπεισε νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν ἐκθιασμόν του ἐν ὄψει τοῦ χρηματικὸν ποσόν πού ἐπείσσε νὰ ἐξομολογήσῃ. Συγχρόνως ἕνας εἰδικὸς τεχνιτὴς κατάρθωσε μέσα σὲ ἕνα ἔτος ἕνα σῆμα πού μοῦ ἔδειξε ὅτι ἔλεγε ὅτι ἔλεγε ὅτι ἔλεγε...

Πρὸ λίγων ἡμερῶν ἀπενεμήθη τὸ θρυαεῖο Νόμπελ τῆς Φυσικῆς καὶ τοῦ Χημείας πρὸς τὸν Γερμανὸν καθηγητὴν Χάινς Σπέμαν, πού πανεπιστημίου τοῦ Φρίμπουργ, γιὰ τὸ ἐπιστημονικὸν του ἔργο.

Ἐπὶ τριάντα χρόνια τώρα, ὁ δρ Σπέμαν ἔχει ἀφιερῶσει τὴν ζωὴν του στὴ μελέτῃ τῶν μικροσκοπικωτέρων ὀργανισμῶν πού ὑπάρχουν στὸν κόσμον. Κατάρθωσε μάλιστα με τὴ μεταφύτευσι ὀργανισμῶν σὲ ἐμβρυα νὰ δημιουργήσῃ νεαπλάσματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ ἐπιστήμονες ὀνομάζουν «χιμαίρας».

Ἡ «χιμαίρας» ὅμως αὐτὴ ἔκριναν τὸν σφοδρὸν καθηγητὴ νὰ πάρῃ τὸ θραυεῖο Νόμπελ, δηλαδὴ 5.000.000 περίπου δραχμῶν.

Ἡ «χιμαίρας» ὅμως αὐτὴ ἔκριναν τὸν σφοδρὸν καθηγητὴ νὰ πάρῃ τὸ θραυεῖο Νόμπελ, δηλαδὴ 5.000.000 περίπου δραχμῶν.

Ἡ «χιμαίρας» ὅμως αὐτὴ ἔκριναν τὸν σφοδρὸν καθηγητὴ νὰ πάρῃ τὸ θραυεῖο Νόμπελ, δηλαδὴ 5.000.000 περίπου δραχμῶν.

Ἡ «χιμαίρας» ὅμως αὐτὴ ἔκριναν τὸν σφοδρὸν καθηγητὴ νὰ πάρῃ τὸ θραυεῖο Νόμπελ, δηλαδὴ 5.000.000 περίπου δραχμῶν.

Ἡ «χιμαίρας» ὅμως αὐτὴ ἔκριναν τὸν σφοδρὸν καθηγητὴ νὰ πάρῃ τὸ θραυεῖο Νόμπελ, δηλαδὴ 5.000.000 περίπου δραχμῶν.

Ἡ «χιμαίρας» ὅμως αὐτὴ ἔκριναν τὸν σφοδρὸν καθηγητὴ νὰ πάρῃ τὸ θραυεῖο Νόμπελ, δηλαδὴ 5.000.000 περίπου δραχμῶν.

Ἡ «χιμαίρας» ὅμως αὐτὴ ἔκριναν τὸν σφοδρὸν καθηγητὴ νὰ πάρῃ τὸ θραυεῖο Νόμπελ, δηλαδὴ 5.000.000 περίπου δραχμῶν.

Ἡ «χιμαίρας» ὅμως αὐτὴ ἔκριναν τὸν σφοδρὸν καθηγητὴ νὰ πάρῃ τὸ θραυεῖο Νόμπελ, δηλαδὴ 5.000.000 περίπου δραχμῶν.

Ἡ «χιμαίρας» ὅμως αὐτὴ ἔκριναν τὸν σφοδρὸν καθηγητὴ νὰ πάρῃ τὸ θραυεῖο Νόμπελ, δηλαδὴ 5.000.000 περίπου δραχμῶν.

Ἡ «χιμαίρας» ὅμως αὐτὴ ἔκριναν τὸν σφοδρὸν καθηγητὴ νὰ πάρῃ τὸ θραυεῖο Νόμπελ, δηλαδὴ 5.000.000 περίπου δραχμῶν.

Ἡ «χιμαίρας» ὅμως αὐτὴ ἔκριναν τὸν σφοδρὸν καθηγητὴ νὰ πάρῃ τὸ θραυεῖο Νόμπελ, δηλαδὴ 5.000.000 περίπου δραχμῶν.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦ!

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἀποδείξεις!

Ὁ σὺ ζυγός. (Γυρίζοντας ἀπὸ τὸ κυνήγι).—Χτύπησα, γυναῖκα, δυὸ λαγούς καὶ τρεῖς πέρδικες. Ἡ σὺ ζυγός.—Ἀδύνατον! Ὅταν ἔφυγες δὲν εἶχες ἔπάνω σου οὔτε 50 δραχμὲς!

Ἀσφαλῶς τὴν θυμήθηκε.

Ἡ δεσποινὴς Φαλτσόπο-ούλο-ου.—Εἶμαι περίεργη νὰ μάθω ἂν αὐτὸς ὁ θεὸς μου πού πέθανε στὴν Ἀμερική τὸν περασμένο μῆνα, με θυμήθηκε ὅταν ἔκανε τὴν διαθήκη του. Συνηθίζα πάντα τὰ θράδυα μετὰ τὸ δείπνο νὰ τοῦ τραγουδῶ.

Ὁ δικηγόρος.—Εἶμαι θέβαιος ὅτι οἱ θεοὶ θυμήθηκαν... γιατί δὲν σὰς κληροδότησε τίποτα!

Στὸ Δικαστήριον.

Ὁ πρόεδρος.—Ἐπείσσε τὴν ὀμπρέλλα σου σὸ κεφάλι τοῦ γειτόνα σου; Ὁ κατηγορούμενος.—Κύριε πρόεδρε... Τὸ δυσάρεστο αὐτὸ συμβῆναι ἔγινε ἐντελῶς τυχαῖο.

Ὁ πρόεδρος.—Ἀφῆσέ τα αὐτὰ! Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ἦταν ἐντελῶς τυχαῖο;

Ὁ κατηγορούμενος.—Σὰς θεοῖν, κύριε Πρόεδρε. Δὲν εἶχα καμμιὰ πρόθεσι νὰ... σπᾶσω τὴν ὀμπρέλλα μου!

Πάλι καλά!

Ἐπειτα ἀπὸ μιά... θυελλώδη προεκλογικὴ συγκέντρωσι, ὁ ὑποψήφιος συζητοῦσε ἐπὶ τῶν γεγονότων μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς κομματάρχους του.

Ἐγὼ σχημάτισα τὴν ἐντύπωσιν, τοῦ ἐτόνισε ὁ κομματάρχης του, ὅτι ἐπεβλήθη σὸ ἀκροατήριό σου. Στὴν προηγούμενη συγκέντρωσι τὸ κοινὸν ἦταν κάπως ἀδιάφορο καὶ δὲν πιστεύετο στὴν λόγια σου. Τώρα ὅμως φαίνεται ὅτι ἀπέκτησες κάποιον δημοτικότητα.

Ἀπομνημονεύματα τῶν διέκοψε ἀπογοητευμένος ὁ ὑποψήφιος. Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ;

—Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

Ἦναι μούρριαν θρασυμένα αὐγὰ; —Τὸ ἔχω... Τὸ ἔχω. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὴς ἄλλες φορές σὺ πετάγανε τοὺς δακτύλους!

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μὲ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 8 δραχμὰς ἀποκτᾶτε τὰ ἐξῆς ἀριστουργήματα:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

«Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, 1ου

«Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥΜΥΣΣ

Στὸν τόμον τῆς «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ γεμάτη πάθος ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙ-ΝΙ καὶ οἱ παθητικοὶ «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ»

«Ὁ ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς ΝΤΕΛΛΥ

Ἐπίσης μετὰ τὰ ἴδια δελτία καὶ 8 δραχμὰς 8 ἀποκτᾶτε καὶ τὴν «ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Ὀνορέ Μπαλζάκ καὶ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Ἐπίσης ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ ἑβδομοῦ βιβλίου τοῦ «Μπουκέτου»—«Ὁικογενεῖας» τὸ ὁποῖον περιέχει τὰ δύο ἀριστοὺς γήματα

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

«ἈΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς ΝΤΕΛΛΥ

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ 8ον ἔργον:

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν ὅλην τὴν σειράν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην των, καθὼς καὶ τὴν σειράν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας τῶν καλύτερων Ἑλλήνων λογογράφων.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς ὁμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐρεθεῖσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐυχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Ὁικογενεῖας» ἀπεφάνισε εἰς ὅσους προσκομίσουν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσερα δελτία καὶ λαμβάνουν τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μετὰ μόνον δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 8 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ὁ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Ἡ ΜΟΝΑΡΤΡΗ τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Ἡ ΣΟΝΙΑ τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥ-ΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

πού τιμῶνται δρ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Εἰδοποιῶνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσι εἰς τὰ κατὰ τίπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΟΥ

(Τσιγγάνικη παράδοση)

Μία φορά, τώρα και πολλά-πολλά χρόνια, μία φυλή 'Ατσιγάνων περνούσε από ένα πυκνό και σκοτεινό δάσος της Μολδαβίας.

Η γυναίκες και τα μικρά παιδιά ήταν ανεθασμένα στ' αμάξια, κάτι άθλια τροχόσπιτα, που τα έσερναν κοκκαλιάρικα άλογα. Οι άνδρες και τα μεγαλύτερα παιδιά, πήγαιναν πίσω από τ' αμάξια, ακολουθώντας τον αρχισταίγγανο, έναν άρρωστο γέρο με κάτασπρα γένια.

— "Ας σταθούμε εδώ, είπε κατά το θρόνο ο γέρος, κυττάζοντας γύρω του. Μπαίνουμε τώρα στην περιοχή του μαγιά-ρος του Βόδνι. Καθώς έμαθα, είναι ένας άρχοντας κακός και αιμοβόρος που δεν πιστεύει στο Θεό, ληστεύει τους φτωχούς ταξιδιώτες και πολλές φορές θάζει τους ανθρώπους του να τους κρεμούν ή να τους σκοτώνουν. Πρέπει λοιπόν να φανούμε πολύ προνοητικοί και να προσπαθήσουμε να περάσουμε από την περιοχή αυτή, όσο πιο άθρο-υα και κρυφά μπορούμε για να μη μας πάρουν είδησι.

Υστερά, χαϊδεύοντας το σγουρό κεφάλάκι της Μικαέλας, της μικρής έγγονής του, έκανε νόημα στους άτσιγγάνους να σταματήσουν.

Τα άλογα ξεζεύτηκαν κι' η γυναίκες άρχισαν ν' ανάβουν τις φωτιές. Άξαφνα όμως, δλο το δάσος πλημύρισε από όπλοφόρους του Μαγιάρου Βόδνι. Οι άτσιγγάνοι δοκίμασαν ν' αντισταθούν, μα οι όπλοφόροι έπιασαν τον γέρο άρχισταίγγανο και όσους ταίγγανους μπόρεσαν και τους ώδήγησαν στον πύργο του άφέντη τους.

Με κλάματα τους ακολουθούσε όπισω κι' η Μικαέλα, παρακαλώντας ν' αφήσουν έλευθερο τον γέρο παππού της, μα εκείνοι την έσπρωχναν άγρια και όταν έφτασαν στον πύργο σήκωσαν την κινητή γέφυρα κι' άφησαν την Μικαέλα απ' έξω.

Περίλυπη ή μικρή ταίγγανα γύρισε στο δάσος και συλλογίζονταν τί μπορούσε να κάνει για να έλευθερώσει τον παππού της. "Άξαφνα άνέμισε από τα έλα-ρο-ς της ξεπρόβαλε μπροστά της

έναν ψηλός κι' αδύνατος άνθρωπος, ντυμένος στα κόκκινα απ' το κεφάλι ως τα νύχια. Τό πρόσωπό του δεν φαινόταν, γιατί του τό έκρυβε ένα μεγάλο καπέλλο.

Η Μικαέλα κατατρομαγμένη σηκώθηκε κι' έκανε τον στυ-νρό της. "Ο ξένος έβγαλε τότε μία στριγγή φωνή και πήγε έ-κα θήματα πίσω. Η Μικαέλα κατάλαθε άμέσως πως ήταν ο ίδιος ο Διάβολος.

— Μικαέλα, της φώναξε από μακριά ο Τρισκατάρατος, θέ-λεις να έλευθερώσεις τον παπ-πού σου κι' όλους τους άθρο-υς που σπαίζουν στις φυλακές του πύργου;

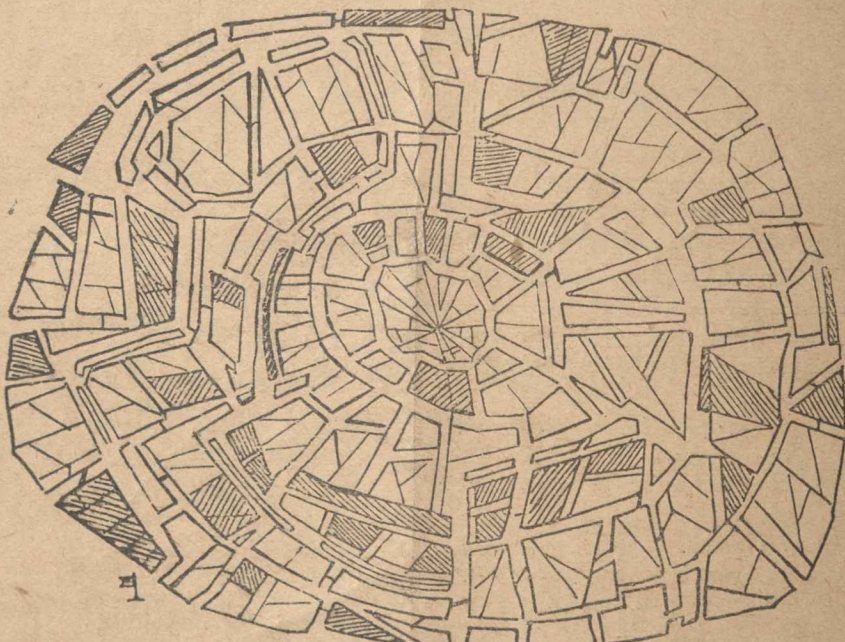
— Θέλω, είπε ή Μικαέλα τρέ-μοντας, φτάνει να μη μου πής να κάνω κακό.

Ο διάβολος γέλασε άγρια κι' έβγαλε κάτω από το μανδύα του ένα παράξενο ξύλινο κουτί και μία μακριά θέρυα, ένα βι-ολί, δηλαδή.

— Για να έλευθερωθούν όλοι οι δικοί σου άρκει να παίξεις έ-να κομμάτι με το βιολί μου, της είπε.

Τότε ή Μικαέλα ήτρε το βι-ολί και τράβηξε κατά τον πύ-ργο. Μόλις έφτασε στη γέφυρα, έδωσε μία δοξαριά στο βιολί της κι' άμέσως ή γέφυρα κα-τέθηκε μόνη της. Με τη δευτέ-ρη δοξαριά, ή πόρτες όλες ά-

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙ ΔΑΚΙ ΣΑΣ

Ο LABYRINTHOS

Να ένας τρομερός λαβύρινθος, όμοιος μ' εκείνον της Κρήτης! "Ο λαβύρινθος όμως αυτός έ-χει είσοδον, εκεί που σημειώται ή μικρή σημαία, και έξοδον, εκεί που σημειώται ο σταυ-ρός. Μπορείτε να βρήτε το σωστό δρόμο, να μπήτε δηλαδή απ' την είσοδο και να βγείτε απ' την έξοδο του; Για να δούμε...

νοίξαν διάπλατες και τό κοι-τάκι μπήκε στην αύλη του πύ-ργου. Κι' όταν πειά άρχισε να πιάει στο βιολί της ένα σκοπό, οι στρατιώτες έμειναν άκούη-τοι σάν ναρκωμένοι, έσπασαν όλες ή κλειδωνιές από τις φυ-λακές κι' όλοι οι φυλακισμέ-νοι βγήκαν έξω έλευθεροί και μαζί μ' αυτούς και οι άτσιγ-γάνοι με τον άρχηγό τους.

Μόλις τους είδε ή Μικαέλα τους έκανε νόημα να την άκο-λουθήσουν και παίζοντας πάν-τα βγήκε από τον καταραμένο πύργο. "Όταν κι' οι τελευταίοι απ' τους συντρόφους της πάτη-σαν έξω το πόδι τους, μία φρι-κλή λάμψη έσχισε τον ούρανό και άπάνω στον πύργο έπεσε έ-νας κεραυνός και τόν γκρέμισε ως τα θεμέλια.

Κι' ο Διάβολος που περίμενε την κατάλληλη στιγμή άρπαξε τις ψυχές του κακού άρχοντα και των ύποτακτικών του και τις πήρε μαζί του. Μα ή Μικαέλα, μόλις έφτασε στην κατασκήνωσή τους γονάτισε μπροστά στις ά-γιες εικόνες και άρχισε με το βιολί της να παίζει ένα παθητι-κό σκοπό. Κ' ή δοξαριές που έ-θγαιναν, ήταν γλυκειές και με-θυσιτικές και δεν είχε πειά καμ-μιά καταστρεπτική δύναμη.

Και από τότε οι άτσιγγάνοι έχουν μαζί τους, παντού και πάντα το βιολί τους που κανείς δεν ξέρει να τό παίζει σάν κι' αυτούς. Κ' οι ήχοι που βγαί-νουν από μέσα είναι άλλοτε σπα-

ρακτικοί σάν θρήνος και άλλοτε αιδέριοι σάν ούρανες μελω-δίες.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ

"Έχω μία μικρή άδελφή ίδια κοούλα λανταή να μιλάει δεν ξέρει, μα τί όραία λέει: "Μαμά!"

"Άμα περπατάει πέφτει Κι' όταν θλήπη τον κορβό από πίσω προσπαθεί τ' άλλο το παιδί να βρή!

Δυό δοντάκια έχει άκμα στο μικρούλκό της στόμα Τόσα έχει κι' ή γιαγιά, κι' όμως ξέρει και μιλά.

Με τί μοιάζει; Με τί μοιάζει; Νά τό πώ; "Ε, δεν παύει! Μοιάζει με μικρή γιαγιά που δεν ξέρει να μιλά!

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μπρός στον Παυλάκη έ-χουνται όι ο κορμας έ-χει κόσια χρόνια.

Κι' ο Παυλάκης στρεφόμενος πρὸς τή μητέρα του: — Μητέρα μου, της λέει, να μου αγοράσεις, σε παρακαλώ, ένα κοράκι για να δώ-ω ένα αλβανό που έ-χει τόσα χρόνια...

Η μικρή Ίφιγένεια λέει στην άδελφή της Κλεο-τριά πούνα δυό χρόνια με-γαλειότερή της: —Τί μου κάνεις τή με-γλη; Μετά δυό χρόνια να σε φτάσω!

Η Θεανώ που είναι πολύ μικρή και δεν έμαθε ακόμα να διαβάει, θέλει τή για-γιά της να φορά τή γυ-λιά της πάντοτε, όταν πα-κείται να διαβάσει κάτι. Μέρα λοιπόν παίρνει κι' α-τή ένα βιβλίο και τρέ-πει στη γιαγιά της.

— Γιαγιά, της λέει, δες μου τή γυλιά σου.

— Τί τό θέλεις; απαν-τά ή γιαγιά της.

— Να διαβάσω αυτό το βιβλίο!

ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

Με δυό μαύρα-έν τοιμα-τό άλλο πάλιν έλλει- "Αν τά ένώσης ένα γλυ-κατασκευάζεις μαλακτι-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ: "Ο σύζυγος.

Η σύζυγος.

Μαρία, υπρέτρια.

(Η σκηνή παριστά τό μπουπουάρ της κυρίας. "Ο σύζυγος τριγυρίζει με παν-τοφλές και πατζάμα κανίζοντας τό πούρο του. Τέλος ξεπλώνει σε μία πυ-λυθρόνα.)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (έξαγρομένη). — Μα δεν μου λές τί κάνεις χωμέ-νος μέσα δώ και δεν πής να ντυθής; Τί ώρα σκοπεύεις να βουήεις; Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. Είναι τόσο όμορφα δώ μέσα. Μυρίζει παντού τό ά-ρωμά σου.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. Άφησε τις τρυφερότητες και πήγαινε να ντυθής! Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. Έμεινεις και καλά να βουήεις;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (έξαλλος). — Τί έκανε λέει. Καί τό ρωτάς; Φθάνει να με την ήμισυότριά σου έχασες εκείνη τη δουλειά και δεν μπορέ-σες να κόψεις έξω. Δεν πιστεύω να έχης στο νου σου πως θα εί κίσης μέσα Κυριακάτικα...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (προδομένος). — Δεν είπα τίποτε τέτοιο... Η ΣΥΖΥΓΟΣ. Δεν είπες, μα σε καταλαβαίνω χωρίς να μιλάς. Κον-τακίσα τόση ώρα κι' όλο αναβάλλεις να ντυθής...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Είπα τον καιρό βροχερό...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κι' αν είναι βροχερό ο καιρός και τί μ' αυτό; Μήπως σού πέρασε ή ιδέα πως θα κάτσω να μαγειρεύω εγώ, αφού ξέ-ρως πως ή υπέρτατά μας έχει έξοδο; "Ελα σήρω να ντυθής.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (που σηκώνεται άσεφά). — Κι' εγώ που περιμένα να κάτσει να χαρώ τό σπίτι μου!... Τί έγωίστρια που είσαι!

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Έγωίστρια εγώ; Πούλάει μου! "Εσύ βγαίνεις κάθε μέρα έξω... Θα μου πής ότι πής στο γραφείο σου... "Αδιάφορο... Πρωίσιος είνε: Πάς, έρχεσαι... "Ενώ εγώ μόνον για τα μαγαζιά έ-βγαινα και για καμιά έπισκεψη. Κι' ως μου σύστησε ο γιατρός να βρι-σώμε όσο μαζώ στο ύπαιθρο... "Α! οι άνδρες! οι άνδρες!... Τί θέλεις!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κ' ύστερα λένε πως εμείς οι άνδρες είμαστε ευ-παισθητοί! (σηκώνει τα χέρια του στον ούρανό).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (με νέα έξωση). — "Εμείς μαγειρούμε μαζί σας. "Όσο εμείς ή γυναίκες... Οι άνδρες όλοι είστε τύραννοι... Κακού-ρα...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Έμεινεις καλά και άνω να φάμε σε κανένα βρω-ματόμαζο;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (έτοιμη να ξεσπάσει). — Κούταξέ τον που ρωτάει ά-νά... "Αχ! δεν άντέχω πιά!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (με ύποταξη τραβά πρὸς τήν πόρτα). — Καλά, κα-λά, πάω να ντυθώ...

(Η σύζυγος ελαφροστημένη άποτε-λείται τό νόσημό της. Περνά μία ελαφρά κομπανίζον κι' έπειτα κυ-ττάει με φόβο τον ούρανό. "Υστερα πιά μικρό διαταγμό άνοίγει τήν τουλάπα της).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — "Ελά τέλους! έ-λα δώ το καλό μου πρόγραμμα πού άπόφαση στην τελευταία έ-λαση.

(Λέει να φορέσει μία μαύρη του-λάπα, μα αντίλαμβάνεται ότι της πηγαίνει στενή)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. —Τί να ση-κώσω άπό γυ; (κεντά τό κου-λάκι. "Ερχεται ή υπέρτατα).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — "Αφού δεν ήμεις άκόμη Μαρία έλα να με έμφύση να φορέσω αυτό τό φόρεμα. Σαφώςά δέξομαι πως είσαι στενή.

ΜΑΡΙΑ. — Κυρία, μήπως πίνετε πού τό στελντε στο παλαιοσπίχο;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — "Ω! Θεέ μου! τί να είνε αυτό; Διόλου πα-λιό... "Ασφαλώς αυτό είνε. Μή μπορέσει να τό φορέσω ά-νά κι' εμεινέσω, πού τό είχον φορέσει τόσο;

ΜΑΡΙΑ (έξαιάζοντας τό φό-ρεμα). — Εμεινέως έχει τό ύρα-νό στις ραφές. Θα μπορέσεις να τό άντέξεις.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Καλά, μα τό-ρα τί γίνεται;

ΜΑΡΙΑ. — Δεν φοράτε κανένα άλλο, κυρία;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — "Αδύνατον. "Α-φού έβγαίνα μόνον και μόνον για να δείξω τη νέα τουαλέτα μου... (έκνευρισμένη). Πήγαινε δεν σε χρειάζομαι.

(Η Μαρία φεύγει κουνώντας τό κεφάλι. "Από μία άλλη πόρτα μπαίνει ο σύ-ζυγος ντυμένος, έτοιμος για έξω.)

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Δεν έτοιμαζόμεις ά-νά; Κι' όμως τόνάζεις πώς εγώ θ' έ-γώσω...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (με αβέβανουσιν έξω). — Δεν πάω πουθενά! Τώρα μου χάλιασε πιά τό κέφι με τή γρανιά σου...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μα δεν γρανιάζει, καθόλου, άγάπη μου.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — "Όχι, όχι, θα μου τόδραξες από τή μύτη... Δεν θέλω να πάω πουθενά...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Σε βεβαιώ. Διή μου, ότι με άδικείς. Δεν είχα σκοπό να σε θέξω. Θα πηγαίναμε, όπου ήθελες. "Ελα, πήγαινε να ντυθής κι' άφησε τά πείσματα...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Για να παριστάνης τον έαυτό σου θύμα ε; Να λές ότι σε βασάνηζα, ότι σου κάνω τή ζωή μαύρη... "Ότι σε θύξω έξω από τό σπίτι σου δια τής βίας. "Εί λοιπόν όχι! Δεν θα πάμε που-θενά. Θα μείνουμε εδώ κλεισμένοι όλη τήν ημέρα!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — "Α! τώρα που μ' έντυσες έννοώ να βγώ. Για να χαρώ εγώ τό σπίτι μου πρέπει να βρισκόμμαι με τήν πατζάμα μου και με τις παντοφλές μου... Τώρα πιά ντυθώρα... "Επειτα... φόρεσα και τά καλά μου... Κούταξέ με... (τεντώνεται και χαμογώνει). Σ' άρσει τό κοστούμι μου;

(Η σύζυγος, καθώς θέλει τό νέο κοστούμι του άνδρός της ξαναίνεται θηρο).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Δεν ξέρω... "Αφησέ με ήσυχη... Αυτό μās έλειπε τώρα να βουήεις για να δείξουμε τό κοστούμι σου...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (ύπομονετικά). — "Όχι γι' αυτό, άγάπη μου, θα βουήεις για να περάσουμε όμορφα, για να ευχαριστηθής.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Πανε, ύποκριτή!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — "Α! για να σου πώ. Μη με βρίζεις!

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. Σε βρίζω γιατί τό άξίζεις. Καλά μου έλεγαν όλοι να μη παντρευτώ μαζί σου, γιατί θα με κάνης δυστυχήμένη.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κανείς δεν σου είχε πη τίποτε. "Εμένα μοναχά μου είπαν πως είσαι ίδια ή μητέρα σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κάνε μου τή χάρι να μην ανακατεύεις τή μητέρα μου. Είναι καλύτερη από τή δική σου που πίνει ούζο από τό πρωί ως τό βράδυ.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Καλύτερα να πίνη παρὰ να κακογλωσσεί όλο τον κόσμο σάν τήν δική σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Χι... "Η μετρηού!... (Η σύζυγος όρμα άπειλητικός)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Χτύπησέ με λοιπόν να φωνάξω για μά-τρες όλους τους γείτονους...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (συννεφισμένος). — Φεύγω, γιατί αν μεί-νω θα με τρελλάνης και μπορεί να φτάσω στα άκρα.

ΜΑΡΙΑ (μπαίνει τρέχοντας). — Κυρία, κάμε! Γύρι-σα πίσω για να νά σάς μαγειρέψω, γιατί μου είπαν στο ιδρό-μο, ότι έκαμαν άπεργία τά γραφιστά και ή άστυνομία έ-κλεισε όλα τά ρεστοράν, για να μην μινουν ταρσάδες. Καλά που σάς πρόφτασα!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (τρυφερά στη Λιλή). — Βλέπεις πού ήταν τυχερό να περάσουμε στο σπι-τάκι μας τή βραδιά μας. "Ε-λα τώρα. Μην είσαι κακωμέ-νη και δεν σου πάει...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μη μου μιλάς. Θα λαποθυήσω!... Τό νεύρα μου... τό σημάδι μου... ή καρδιά μου!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. "Ελα, άγά-πη μου, ήσυχασε. Μην κάνης έτσι. Θα μείνω κι' εγώ κλει-σμένος στο σπίτι.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (με παράπο-νο). — Κι' εγώ πού θα κλει-στό; Σεβεις πού θα κλειστούν έξ ατίας σου; Στο φρενοκ...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — "Όχι, όχι. "Εμένα θα σε κλείσω... στην άγκαλιά μου!

(Συνάπτεται ειρήνη, άγκαλιάζον-ται και φιλιούνται).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ Είναι τόσο όμορφα δώ μέσα!

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;... - ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

(Τι απαντούν οι δεσποινίδες και οι νέοι)

ΜΟ'

Η δὲς ΑΣΠΑΣΙΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (Αγούλι-
νίτσα):

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»,
«Ιδανικός σύζυγος είναι ο άνδρας που θα πάω και θα
είνε ιδανικός, επειδή θα τον εκτιμώ και θα τον αγαπήσω με
όλη την δύναμη της ψυχής μου, με όλη την θέληση της καρδιάς
μου. Και αυτός άσφαλώς θα μ' αγαπήσει, νοιώθοντας την με-
γάλη αγάπη, την άπειρον εκτίμησή μου και το μεγαλείον της ψυχής
μου. Διότι ο ιδανικός σύζυγος δεν υπάρχει, αλλά δημιουργείται. Κατά
την γνώμην μου, η γυναίκα που δοκιμάζει, που συγκρίνει, που περι-
γύφεται, πάντοτε ευκολότερα στο δίκαιο. «Ο,τι συμβαίνει με την εκλο-
γήν των εμπειριών μου, το ίδιο συμβαίνει και με την εκλογήν του
μυθελοντος συμβίου. Η πολλές δοκιμές δεν θγαίνουν ποτέ σε καλό. Δι-
ότι με τις πολλές δοκιμές που κάνει η γυναίκα προς ανακάλυψιν ιδεώ-
δους συντρόφου γίνεται... οικογενειακή. Και, όπως ξέρετε, η οικογενει-
κή δεν έχουν πέρας».

Η δὲς ΒΟΣΗΠΟΡΙΝΗ ΑΥΡΑ (Κων/πολὶς) γράφει:
«Αγαπητό «Μπουκέτο», Για μένα ιδανικός σύζυγος είναι ο ἔχων τὰ
ἑξῆς προσόντα:

«Αἰθρὸς, θαλπρὸς, γλυκὺς, διασκεδαστικός, εὐφρὴς, ζωηρός, ἡθι-
κός, θελαπικός, Ικανός, καλλιτέχνης, λογικός, νεώτατος, ξανθός, ὀλι-
γαρκής, πλούσιος, ροδολάρεος, συνετός, τίμιος, ὑγιής, φιλόκαλος, χρη-
στός καὶ ὁρατός. Μόνον με ἕναν τέτοιο σύζυγο μπορὶ νὰ εὐτυχίσω».

Η δὲς ΑΡΙΤΣΑ ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ (Κων/πολὶς)
ἀπαντᾷ:

«Μπουκέτο μου, για μένα ιδανικός σύζυγος εἶ-
νε εκείνος που θα με εκτιμῶ και θα με πάω δί-
χως χρίματα. Θα τον αγαπήσω με όλη την θέ-
ληση της καρδιάς μου, γιατί δεν θα τον ἀγοράσω,
καὶ ἔτσι ὁ γάμος μας, δίχως συμφέρον, θα εἶνε
ιδανικώτατος. Πῶς μπορεῖ, σε παρακαλῶ, «Μπου-
κέτο» μου, ἕνας ἄνδρας που πουλιέται νὰ εἶνε
ιδανικός; Ἀλλὰ δυστυχῶς δεν υπάρχουν πειρ
ιδανικοί σύζυγοι. Προτιμῶν τὰ χρίματα ἀπὸ τὴν
ἐγάπη (οἱ παραδόξασται!)».

Η δὲς «ΝΑΥΠΑΙΑ» (Ναύπλιον) μᾶς ἀπαντᾷ:
«Αγαπητό «Μπουκέτο», Εἶνε τρομερὸ δῆσκολο
αὐτὸ σημεινὸ ξεγαράδωλο της κοινωνίας νὰ δοῖ
ἡ νέα τὸν νέον, ὅπως τὸν ποθεῖ καὶ τὸν ἀνιερνε-
ται. Ὁ ιδανικός σύζυγος εἶνε πολὺ σπάνιος σήμε-
ρα καὶ θα εἶνε πολὺ εὐτυχὴς αὐτὴ που θα ἔχη
τὴν τύχη νὰ τὸν πετύχῃ. Τὸν σύζυγο αὐτὸν τὸν φαν-
τάσμου ἔναν νέον ἑνάρετον, καλόκαρδον, με ἰδέες σωστὲς καὶ ψυχὴ
εὐγενική. Με τὴν ἀγάπη του ν' ἀποκομίζῃ τὰς αἰσθησεις, νὰ μεταρσι-
ώσῃ τὴν ψυχὴν, καὶ νὰ σὲ φέρῃ σὲ κόμους ἄλλους, διαφορετικούς
καὶ γεμάτους θεῶν κάλλος. Αὐτός, ἐν τέλει, θα μπορέσῃ, με ἑλα σὶτά,
νὰ κόμῃ τὴν σύζυγόν του εὐτυχῇ, θα τὴν κόμῃ νὰ ἀρρωσθῇ σ' ὅλην
τὴν ζωὴν σ' αὐτόν, νὰ νοιώσῃ δηλαδὴ καὶ αὐτὴ μὴ ἀγάπῃ ὁμορ-
τη, γλυκερά, ἑξαιρετική, που θα μπορέσῃ μόνον ὁ θάνατος νὰ τοὺς
ἀποχωρίσῃ».

Η δὲς «ΚΛΑΡΑ ΜΠΟΥ» μᾶς γράφει:

«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο», Ἰδανικός σύζυγος για μένα εἶνε ὁ
κάποιος, ὁ ὁποῖος θα μπορέσῃ νὰ με κόμῃ εὐτυχισμένη. Πρέπει νὰ ἔχη
δηλαδὴ πρῶτα ἀπ' ὅλα, καλὸ χαρακτήρα καὶ ἀρετὴ ἑξυπνάδα, ὥστε
με τὴν βοήθεια της σύζυγόν του, νὰ μπορῇ νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὰς δυσκό-
λους περιόδους τῆς ζωῆς, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς δεν εἶνε σπάνιαι. Νὰ
ἀγαπᾷ τὴν οικογένειά του, καὶ νὰ ζῇ γι' αὐτὴν καὶ ὑπὸν. Πολὺ πλού-
σιο δεν τὸν θέλω, γιατί τὰ πολλὰ χρίματα δεν δίδουν τὴν εὐτυχίαν,
ἀλλὰ νὰ μπορῇ με τὴν Ικανότητά του νὰ συντηρῇ τὴν οικογένειά του.
Ἡ ἀνδρὴς ὁρατός δεν με συγκατέ, ἀρετὴ μόνον νὰ εἶνε συμπληρ-
τικός καὶ νὰ ἔχη εὐγενικούς τρόπους. Καὶ τέλος ἀποστρέφεται τὸν ἄν-
δρα, ὁ ὁποῖος παρέρχεται μόνον καὶ μόνον για νὰ πλουτίσῃ, με τὰ χρί-
ματα της γυναίκας του».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ ἄλλαι ἀπαντήσεις.

γράφει:

«Αγαπητή μου «Οικογένεια», Για μένα ἡ ιδανικὴ γυναίκα ἡ ἑνὴ
ἐκείνη που θα συγκεντρώνῃ ὅλα τὰ προσόντα, που θα μπορῇ, χρησι-
μοποιώντας, νὰ λύσῃν κατὰ τὸν καλύτερον τρόπο τὰ προβλήματα πο-
τανοφύρεται θα παρουσιασθῇ σὲ τὴν οικογένειά ενός ἀγαπῶντος
ζωῆς.

Μὴ νομίζῃς ὅμως ὅτι για μένα, δεν ἔχουν καμιά ἀξία, τὰ φαντα-
σμοποιῶντα της γυναίκας. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἡ μέλλουσα σύζυγος
μου θέλω νὰ μοῖ Ικανοποιῇ πληρέστερα τὴν αἰσθητὴς της ὁράσεως
της ἀρετῆς. Με τὴν Πιστοφά διους, ὅτι τὰ φαντασμοποιῶντα της
νὰ συνδυάζονται με τὰ ψυχικά καὶ πνευματικά προσόντα, καὶ νὰ εἶ-
νηλοσυμπληροῦνται. Τότε ἀσφαλῶς ἡ γυναίκα, που τέτοιες Ικανότητες
θα ἔχη, θα μπορῇ νὰ φέρῃ τὸν τίτλο της Ιδανικῆς σύζυγος, καὶ τὴν
καταστήσῃ ἕναν γάμο εὐτυχισμένον. ***

Ο κ. Δ. ΜΑΡ ἀπαντᾷ:

«Αγαπητό «Μπουκέτο», Ἐμένα τὰ γούστα μου εἶνε ἱσογυ-
νιστικά, πάντως νὰ ποῦν θα προτιμῶν τὰ Ιδανικὰ σύντομα τὰς
ζωῆς μου: Θα ἤθελα νὰ εἶνε πρῶτ' ἀπ' ὅλα μελαγχολική. Μόνο
στονὰ ἡ μαύρα καὶ μαλλιά μαύρα. Στόμα ἐκαστοῦ. Νὰ εἶνε ὁμορ-
μῶν ἡ μὴ, με σάμα μοντέρνο καὶ σοφιστῆ. Νὰ ἴνῃ εἶνε ὁμορ-
μῶν, νὰ λατρεύῃ τὰ σπό, νὰ εἶνε ἑξυπνὴ, με καλὴ καρδιά καὶ ἡ καλὴ
ἐξυπνάδα. (Λιγὴ ὅς εἶνε τῆς το συγχωρεῖ...) Νὰ τῆς δοῖται ὁ
κατανοῦν, ὁ γάμος, ἡ ἐκδοσιὸς καὶ τέλος — ἂν εἶνε δυνατό —
τὴν λένε Πένα. Μ' ἀρετὴν πολὺ αὐτὸ τὸ δνομα. Βλέπεις, δεν ζῆτῃ
πολλὰ χρίματα!...»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ ἄλλαι ἀπαντήσεις.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΩΝ ΙΣΠΑΝΙΔΩΝ

ΤΟΥ GEORGES D' ESPARBES

ΑΤΑ τις ἀρχές τοῦ Δεκεμβρίου, ἕνα σύνταγμα
Γάλλων δραγόνων μῆκε στοὺς Ταραζόνες
τῆς Ἰσπανίας.

Ἦσαν κάπου πεντακόσιοι στρατιῶτες θλι-
βεροί, μὰ κι' ἀφοβοί, δεκατισμένοι ἀπὸ τὴς
ἐνέδρες. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς φαι-
νότουσαν γέροι, τόσα εἶχαν ὑποφέρει. Εἶ-
χαν πολέμησῃ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ ἦσαν
οἱ παλαίμαχοι τῆς Μεγάλῃς Στρατιάς.

Ὅταν ὁ συνταγματάρχης τοὺς πρόσταξε
«Ἀλτ!» στάθηκαν σὲ τὴν πλατεία τῆς ἀγο-
ρᾶς, ἀνάμεσα στὰ χαμηλὰ σπιτία. Ὅλη ἡ

πλὴς φαινόταν νεκρὴ γύρω τοὺς καὶ κανένας θόρυβος δεν ἀκού-
γταν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀνεμο ποὺ οὐρλιάζε καθὼς κατέβαινε ἀπὸ
τὸ δουνό.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ συνταγματάρχης. Νὰ ψάξετε τὰ σπι-
τία!

Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἦταν τοῦλάχιστον τριάντα χρόνων, λε-
πὴς καὶ ξανθός. Ὅλη του ἡ ἐπιδερμίδα, ὅση φαινόταν τοῦλά-
χον — τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ χέρια του — ἦταν γεμάτῃ ἀπὸ
τὰς ἐνδόχων πληγῶν.

Ἐνὸς οἱ δραγόνες ἔβριχαν τώρα κάτω τὴς πόρτες τῶν σπι-
τιῶν, αὐτὸς ἔστρεβε τὸ λεπτὸ του μουστάκι. Σὲ λίγο τοὺς εἶδε
νὰ τραβοῦν ἔξω ἀπ' τὰ σπιτία γυναῖκες, γέρους καὶ παιδιά

καὶ ἕναν ἀμπαρωθὴ μέσα σ' αὐτὰ τρομαγμένους.

— Βάλε τὴς κοπέλλες καὶ τὴς νέες γυναῖκες χωριστὰ! πρό-
σταξε ὁ συνταγματάρχης.

Κι' ὅσο οἱ δραγόνες ἀνοίγαν
τὰ σπιτία, τόσο περισσότερο γι-
νόταν τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν.

— Κανένας ἄντρας δεν φαίνε-
ται, ποθενά, εἶπε κάποιος ἀξι-
ωματικὸς.

— Διάβολε! πικροτήρησε κά-
ποιος ἄλλος. Οἱ ἄνδρες θάχουν
παῖα νὰ μᾶς στήσουν καρτέρι
στὸ παράγγι. Ἀς φυλαγοῦμε
τὴν ὁρὰ που θα φύγουμε ἀπὸ
ἔδω.

Τώρα οἱ δραγόνες συγκέν-
τρωναν τὴς γυναῖκες κατὰ κο-
πάδια. Ἦσαν γυναῖκες κάθε
τάσσας καὶ κάθε ἡλικίας, μὰ
ἔβλεπν χωριστὰ τὴς νέες καὶ
κασιτὰ τὴς γερῆς. Στὸ πρόσω-
πο τῶν γυναικῶν αὐτῶν ζωορ-
αζόταν τὸ πῶ τρομερὸ μῖσος
κατὰ τὸν Γάλλον καὶ φαινό-
ντουσαν ἑτοιμὲς νὰ χυθοῦν με τὰ
μάτια τοὺς ἐναντίον τοὺς.

— Τελεῶσατε; ρώτησε σὲ λί-
γο ὁ συνταγματάρχης. Ὅλες ἡ γυναῖκες εἶνε ἔδω;

— Ὅλες.

— Καλὰ!... Πηγαίνετε τώρα νὰ φέρετε ὅσο μπορεῖτε περισ-
σότερα ψαλλίδια.

Ἐκείνος καμμιὰ δεκαριά ἄνδρες μῆκεν μέσα στὰ σπιτία, ὁ-
ληγόμενοι ἀπὸ τρεῖς κοπέλλες που φαινότουσαν λιγώτερο μα-
καρμένες ἀπ' τὴς ἄλλες, καὶ δεν ἄργησαν νὰ ξαναγυρίσουν, ἑ-
καστοὶ μὲ ἀρκετὰ ψαλλίδια.

Τότε ὁ συνταγματάρχης πληρώσας τὴς γυναῖκες, ἔπιασε μιά
ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ δειχνόντας στοὺς στρατιώτας του τὴς ἄλλες
φώναξε:

— Κόψτε τοὺς τὰ μαλλιά! Σὲ ὅλες!... Χωρὶς καμμιὰ ἐξαι-
ρησιν...

Καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ χαμογελοῦσε μ' εὐχαρίστησι.

Πῆρε κατόπιν ἑπάνω στὸ ὄλογό του κι' ἄρχισε νὰ κυττάζῃ
τὴς γυναῖκες.

Ἡ Ἰσπανίδες μαντεύοντας τὴν τιμωρία που θα τοὺς ἐπέβαλ-
ται ρίχτηκαν ἑπάνω στοὺς δραγόνους, προτιμῶντας νὰ πεθάν-
ουν παρά νὰ ὑποστοῦν τὸν ἐξευτελισμὸ αὐτό. Μὰ ἐκείνους τὴς
καταπῆσαν με δυνάμει καὶ τὴς κρατοῦσαν ἀκίνητες, ἐνῶ ἄλλοι συ-
μβάλλοντες τοὺς τοὺς ἔκοβαν με τὰ ψαλλίδια τοὺς τὰ μαλλιά, τὰ
πλοῖα σπανικά μαλλιά τους που ἔφεπταν καταγῆς τοῦφες
νύχτες!...

Τὸ κάκου οὐρλιάζαν καὶ ξεφώνιζαν ἡ δυστυχισμένες...

Ὁ συνταγματάρχης περίμενε, ἀκίνητος ἑπάνω στὸ ὄλογό
του, νὰ κοποῦν τὰ μαλλιά τῶν χιλίων περίπου αὐτῶν γυναι-
κῶν.

— Τελεῶσατε; ρώτησε σὲ λίγο.

— Ὅλα εἶνε ἑτοιμὰ, συνταγματάρχα μου, τοὺ ἀπάντησε κά-

ποιος γηραιὸς λοχαγὸς ποῦκοθε αὐτὴ τὴ στιγμή τὰ δόλωμαυρα
μαλλιά μιάς νέας λιποθυμισμένης καὶ σωριασμένης στὸ ἔδαφος.
Ἡ κομμένες κόμης ἦσαν πεσμένες καταγῆς, ὅμοιες με μαύρα
ἐρπετὰ καὶ ἕνα ἄρωμα δυνατό, ἕνα ἄρωμα ἀπέραντα γλυκὸ ἑ-
θγαίνε ἀπ' αὐτῆς.

— Δραγόνες, πρόσταξε τότε ὁ συνταγματάρχης, κρεμάστε αὐτὰ
τὰ μαλλιά στὴς περικεφαλαῖες σας!...

Ἐνα γέλιο ἀτελείωτο διέτρεξε τὴς τάξεις τῶν Γάλλων δρα-
γόνων. Ὅλοι συγνοῶνως ὤρμησαν ἑπάνω στὰ κομμένα μαλ-
λιά καὶ καθὼς ἦσαν ἀφθονά, κάθε δραγόνος ἔπῃρε τὰ δικά
του. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ παιδιαστικά μαλλιά, μαλλιά κοριτσιῶν καὶ
μαλλιά γυναικῶν μεστωμένων...

Τὸ θρόδου ἔπεφτε...

Μέσα στὸ στερνὸ ἀχτινοδόλμα ἐνός μελαγχολικοῦ κόκκινου
ἡλιου, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνδρες ἔμοιαζαν τώρα με φαντάσματα κ' ἡ
κόμης που κυλοῦσαν ἀπὸ τὴς περικεφαλαῖες τοὺς ἦσαν ὅμοιες
με κρήνες μαύρου αἵματος.

Σὲ λίγο μάλιστα, ὅταν οἱ δραγόνες ἀνέβηκαν στὰ ἄλογά
τους, τὸ θέαμα που παρουσιαζαν ἦταν ὑπέροχο... Ὅλων τὰ
πρόσωπα ἦσαν περήφανα κι' ἕνα δυνατό ἄρωμα ἔβγαλε ἀπὸ
τὰ γυναικεῖα μαλλιά που ἀνέμιζαν στὰ κρήνη τους.

Ὁ συνταγματάρχης τράβηξε τὸ σπαθί του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ
διατάξῃ τὸ σύνταγμα νὰ ξεκινήσῃ, ὅταν μιά γυναίκα θεϊκῆς
ὁμορφίας φάνηκε σὲ τὴν πλατεία...

Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε μιά πλούσια ξανθὴ κόμη κι' ἕνα πρό-
σωπο που φανέρωνε τὴν ἀριστοκρατικὴ καταγωγὴ της.

Τράβηξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν συνταγματάρχη, στάθηκε
μπροστὰ του καὶ τοῦ φώναξε

— Εἶμαι ἡ δοῦκισσα Πία
ντέλλα Τόρε!... Ὁ σύζυγός
μου σκοτώθηκε πολέμοντας ἐ-
ναντίον σας!... Σὰς ἔξερα
γενναίους, ἀλλὰ αὐτὸ που κά-
νατε σήμερα ἦταν ἄτιμο. Φτοῦ
σας!...

Κι' ἔφτυσε τὸ Γάλλο συνταγ-
ματάρχη στὸ πρόσωπο.

— Κόφτε τὴς τὰ μαλλιά!...
οὐρλιάζε ἐκείνος, κατὰχλωμος
ἀπ' τὴν ντροπὴ του...

— Ὅχι, δεν θα ὑποστῶ ποτὲ
ζωντανὴ αὐτὸν τὸν ἐξευτελι-
σμὸ! φώναξε ἡ νέα γυναί-
κα.

Καὶ με μιά ἀστραπισία κί-
νησι, πρὶν ἀκόμα οἱ Γάλλοι
προφτάσουν νὰ τὴν πιάσουν,
τράβηξε ἕνα ἔγχρῃριδίο που τὸ
εἶχε κρυμμένο στὸν κόρφο της
καὶ τὸ κάρφωσε στὸ στήθος
της!...

Ὁ συνταγματάρχης στάθη-
κε μιά στιγμή ἄφωνος. Ἐπειτα ἔβγαλε τὴν περικεφαλαία του
καὶ μὴθύρισε:

— Αὐτῆς ἡ Ἰσπανίδες εἶνε πῶς γενναῖες ἀπὸ τοὺς Ἰσπανούς!
Ἄν δεν ἦσαν αὐτῆς θα εἶχαμε κατακτήσει πρὸ πολλοῦ τὴ χῶ-
ρα τους...

GEORGES D' ESPARBES

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ν τ ε κ λ α ρ α σ ι ὶ ν :

— Δεσποινὶς δεν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σὰς τὸ πῶ: τὴν πρώτη φο-
ρὰ που σὰς εἶδα...

— Ε, λοιπόν, μὴλῆστε...

— ...Τὴν πρώτη φορὰ που σὰς εἶδα, δεσποινίς... γλύστρησα
κι' ἔσπασα τὸ πόδι μου!

Ἐκ δὲ κ' ἡ σὶ μὶ ἀ φορά.

Ὁ σύζυγος. — Ὁ Φλάκς ὑποστηρίζει ὅτι μποροῦσε νὰ με
παραμερίσῃ καὶ νὰ σὲ παντρευτῇ ἐκεῖνος, ἂν τὸ ἤθελε.

Ἡ σὺ ζ υ γ ο ς. — Καὶ γιατί δεν τὸ ἔκανε;

Ὁ σὺ ζ υ γ ο ς. — Ἦθελε νὰ μ' ἐκδιμήθῃ.

Ζ ἡ τ η μ α ὕ π ο μ ο ν ῆ ς.

— Ἐπὶ εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια ἐργάζομαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς
τοῦ ἰδίου προϊσταμένου.

— Αὐτὸ δεν εἶνε τίποτα. Ἐγὼ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα γιορτά-
ζω τοὺς ἀργυροὺς γάμους μου.

Τὸ κάκου οὐρλιάζαν καὶ ξεφώνιζαν ἡ δυστυχισμένες...

Ὁ συνταγματάρχης περίμενε, ἀκίνητος ἑπάνω στὸ ὄλογό
του, νὰ κοποῦν τὰ μαλλιά τῶν χιλίων περίπου αὐτῶν γυναι-
κῶν.

— Τελεῶσατε; ρώτησε σὲ λίγο.

— Ὅλα εἶνε ἑτοιμὰ, συνταγματάρχα μου, τοὺ ἀπάντησε κά-

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΜΕΣΟΤΟΙΧΟΣ

Η μίς Πόλλετ καθόταν στο μικρό της κήπο που ένας ύψιλος μαντρότοιχος τον έζωνε από παντού. Η άπογευματινή καλοκαιρινά αύρα, θερμή κι' απαλή, έπαιζε με τ' ανυπόταχτα μαλλιά που ξέφευγαν από τις γκριζές μπούκλες της γρηάς κυρίας. Είπα «γρηάς» γιατί το ίδιο πρωί ή μίς Πόλλετ είχε κλείσει τα έβδομήντα τρία της χρόνια.

Η μίς Πόλλετ, που έπλεκε με τα ξεραμένα δαχτυλά της μάλλινα γάντια για να τα φορέσει το χειμώνα, διέκοπτε κάθε τό της για να τραβήξει μερικές ρουφηξίες από το φλυτζάνι με το τσάι που ήταν δίπλα της.

Η μίς Πόλλετ είχε μείνει κόρη σ' όλη της τη ζωή. «Λογική, άχαρη, μη ξέροντας ούτε να τραγουδά, ούτε να παίξει πιάνο, είχε περάσει μια πολύ θλιβερή νεότητα. Και, καθώς δεν είχε τίποτε για να συγκινήσει το λοχυρό φύλο, έκανε όπως ή αλεπού του μύθου, ή όποια έπειδή δεν μπορούσε να φτάσει τα σταφύλια, τ'α περιφρόνησε...»

Όταν έφτασε σ'ε σεβάστη ηλικία, πράγμα που της επέτρεπε να κάνει ότι θέλει χωρίς να προκαλή τα σχόλια του κόσμου, ή μίς Πόλλετ άρχισε να ταξιδεύει. Πήγε στις 'Ινδίες, στην Κίνα, στη Μαδαγασκάρη και στην 'Αμερική. 'Επειτα, θέλοντας να τελειώσει ήσυχια τη ζωή της διαβάζοντας έρωτικά μυθιστορήματα, αγόρασε μια μικρή θύλα στην κομητεία του Βόκινγκ, την πατρίδα της, σ'ε λίγων λευγών απόστασι από το Λονδίνο...

...Λοιπόν, εκείνη την ήμερα, ή μίς Πόλλετ ήταν ταραγμένη. Στο διπλανό σπίτι που ήταν άδειανό από καιρό, μεγάλη αναστάσις επικρατούσε. Είχε μάθει από τη Μπέττυ, την καμαριέρα της, ότι μια γρηά κυρία, χήρα, είχε νοικιάσει για τρία χρόνια τη διπλανή θύλα.

Η ιστορία αυτής της κυρίας ήταν από τις πιο τραγικές. 'Εγκυκλοποιώντας την οικογένειά της σ'ε ηλικία δεκάξι χρόνων, είχε γίνει ήθοποιος και είχε σημειώσει μερικές επιτυχίες στο έζωτερικό, στη Γαλλία και τις Βρυξέλλες πρό πάντων.

Είχε γίνει πολύ πλούσια για μια στιγμή κ' είχε παντρευτεί τον λιμπρεσσιό της που τη συνόδευε από χώρα σ'ε χώρα. Μά ο σύζυγός της, αφού την κατέστρεψε οικονομικώς σ'ε μια άτυχη επιχείρησι, αυτοκτόνησε, αφήνοντας την δλομόναχη σ'όν κόσμο, χωρίς ένα παιδάκι για να την παρηγορή...

Η μίς Πόλλετ που τ'α είχε μάθει όλ' αυτά, ήταν άγανακτισμένη που μια τέτοια γυναίκα, μια θεατρίνα, μια κολασμένη, θ'α τ'αράζε τη γαλήνιά της ζωή με την παρουσία της στο διπλανό σπίτι...

Και πραγματικά τ'α δυο σπιτία ήταν δίπλα-δίπλα, άγγιζαν το ένα το άλλο και τ'α παράθυρα του ενός έδλεπαν σ'όν κήπο του άλλου...

Η μίς Πόλλετ σκέφτηκε για μια στιγμή να ύψωση ακόμα περισσότερο το μεσότοιχο που χώριζε τις δυο θύλλες, μά αυτό θ'α της στοιγίζε πολύ ακριβά κ' ή γεροντοκόρη μας ήταν πολύ οικονομία.

Μιά μέρα, καθώς επότιζε τα λουλούδια του κήπου της ή μίς Πόλλετ άκουσε να τη φωνάζουν. Παρατώντας το ποτιστήρι της, φόρεσε γρήγορα τ'α γυαλιά της και γύρισε για να δη ποιος τολμούσε να της φωνάζει: «Μίς Πόλλετ! Μίς Πόλλετ!»

Ήταν ή καινούργια γειτόνισά της που από το παράθυρό της την κ'ιταζε να ποτίζει.

— Έχετε άραϊα λουλούδια, της είπε. Με την πρώτη γιατί καταλαβαίνει κανείς ότι αυτός που τ'α περιποιείται είναι άνθρωπος με γούστο. Έχετε πετύχει άραϊους συνδυασμούς...

Η γεροντοκόρη άναρωτήθηκε, αν έπρεπε ν' άπαντήσει σ' αυτήν την άφωρισμένη — ή μίς Πόλλετ, αν και 'Αγγλίς, ήταν καθε-

λική — μά ο έγωισμός της νίκισε την άξιопρέπεία της. Και πράγματι, τα λουλούδια ήταν ή άδυναμία της. Τα άποδσε πολύ κι' αν ήθελε να την κολακώση κανένας έρωτας της π'ή ότι ήταν είδική σ' αυτά.

Η μίς Πόλλετ λοιπόν άπάντησε με γλυκύτητα στη γειτόνισά της, προσπαθώντας να δώσει στο πρόσωπό της μια έκφρασι αγάπης.

— Έν πρώτοις, π'ός ποίαν έχω την τιμήν να όμιλώ; ρώτησε.

— Στην κυρία Τρουν, το γένος Κάμπελ...

— Τη γειτόνισά μου για τρία χρόνια υποθέτω...

— Και για περισσότερα ακόμα, αν ο Θεός μου χαρίσει μερες.

— Ο Θεός! φώναξε ή μίς Πόλλετ ξαφνιασμένη. Πιστεύετε λοιπόν στο Θεό;

— Μά ναί... Μονάχα σ' Αυτόν μ'όρεσα να θρώ κάποια παρηγοριά στις δυστυχίες μου...

— Η φτωχή κυρία, είπε μέσα της ή μίς Πόλλετ, είναι πολύ καλύτερη απ' ότι τη φανταζόμουν...

— Έ, λοιπόν, κυρία Τρουν, έπρόσθεσε ύψώνοντας τη φωνή της, ελπίζω ότι θ'α γίνουμε καλές φίλες, αφού πρόκειται να ζήσουμε πλάι-πλάι... για πολλά χρόνια, υποθέτω...

Τώρα δεν άκουγε κανείς τίποτε άλλο από το π'ότι άς τ'α θράδα, σ'ής μίς Πόλλετ, παρά τ'α χτυπήματα των σφαιρών των μαστόρων.

Μιά μεγάλη μεταβολή γινόταν: γκρέμιζαν το μεσότοιχο που χώριζε τις δυο κατοικίες.

Η δυο γρηές κυρίες είχαν νοιώσει έξαφνα ή μιά για την άλλη άδελφική αγάπη και για να βλέπωνται με την άνεσι τους άποφάσιζαν να ενώσουν τις δυο θύλλες σ'ε μια και μόνη.

Η μίς Πόλλετ, ωστόσο, θιαζόταν να τελειώσουν το ταξίδι ή έργασίες. Ο θόρυβος της δουλειάς που την έμπόδιζε π'ότι π'ότι, της προκαλούσε πονοκέφαλο κ' οί χ'ίστες της ποδοπατούσαν άλύπητα τα άραϊα της λουλούδια.

— Ό! οί παληοχτίστες! Έλεγε στενάχνοντας. Τι φασαρία! Τι καταστροφή μ' αυτόν τον τοίχο!...

Η κ. Τρουν πάλι έλεγε: «Δέν έκανα ίσως καλά να δειχθ'αυτήν την ένωσι των κήπων... Η γρηά μας θα καταστρατη τον δικό μου. Στο κάτω-κάτω, δέν την ξέρω καθόλου... Ποιά είναι. Τό άγνωστ...

Κι' όσο θυστοούσαν ή έργασίες, ή δυο γειτόνισες μιλούσαν μεταξύ τους όλοένα και πιο σπασμια. Φαίνόντουσαν στενοχωρημένες ή μια μπροστά στην άλλη και μετανοούσαν γιατί είχαν παραιτηθεί τόσο γρήγορα από τ'α σ'ήματά τους.

Όστόσο το τέλος των έργων άν δυνάμωσε πάλι τη φιλία τους και, για να εορτάσουν αυτό το ευτυχές γεγονός, ή δυο κυρίες αποφάσιζαν να το εορτάσουν σ'ε ένα λούντς που θ'α τ'α έκαναν σ'όν κοινό π'ότι κήπο τους.

Η μίς Πόλλετ θ'α έφερνε τ'α τσάι, κ' ή μίς Τρουν τ'α ψητό και τ'α γλυκίσματα.

Τό τραπέζι σ'ήθηκε στην ίδια θέση που ήταν άλλοτε ο μεσότοιχος κ' ή δυο γειτόνισες που άχαν φορέσει τουαλέτες έπαιζαν δος γι' αυτή την επίσημη τελετή. Κάθισαν ή μιά άπέναντι στην άλλη.

Η μίς Πόλλετ έφριξε το καυτό τσάι στο φλυτζάνι της φίλης της και την παρακάλεσε να πάρει ή χαρι.

— Μά, είπε ή κ. Τρουν, δέν έχω τ'α τ'α...

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

Η μίς Πόλλετ έξαλλη, θέλησε να σηκωθεί και να φύγει, μά την έπιασε μια τέτοια νευρική κρίσις, ώστε έγινε θιολέ και σωμάστιζε κάτω λιπόθυμη.

Αναγκάστηκαν να την μεταφέρουν στο κρεβάτι της. Την ίδια νύχτα, πέθανε από κεραυνοβόλο άποπληξία.

Έπειτα από λίγες μέρες, ή κ. Τρουν πέθανε από ένα κρυολόγημα που άρπαξε το άπόγευμα του λούντς, γιατί δέν είχε πάρει ν'α ζεσταθ'...

Φωνή μίς Πόλλετ!...

Φωνή κυρία Τρουν!...

Η μεγάλη τους φιλία τις δώρησε σ'όν τάφο...

Έπειτα από λίγες μέρες, ή κ. Τρουν πέθανε από ένα κρυολόγημα που άρπαξε το άπόγευμα του λούντς, γιατί δέν είχε πάρει ν'α ζεσταθ'...

Μά, είπε ή κ. Τρουν, δέν έχω τ'α τ'α...

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας άνδρας δέν σ'α θέλησε ποτέ! φώναξε ή π'όνη ήθοποιός.

— Όχι, δέν την γνώρισα και περηφανεύομαι γι' αυτό...

— Δέν την γνώρισα γιατί κανένας ά

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἡ Μυθιστορία

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Δὲν ξέρεις, εἶπε ὁ γέρο ψαράς στὴ Λύκαινα, πόσο λυπάμαι πὺν δὲν ἔχω τὴ θάρκα μου νὰ σὲ περάσω ἀπέναντι... Καί, ξέρεις, εἶνε χειρότερα σὴ μερα... "Ἔτσι μοῦ εἶπε ἡ μάνα του.

— Τί εἶπες ; φώναξε ἡ Λύκαινα, ἀρπάζοντάς τον ἀπὸ τοὺς ὤμους. Ποῖος εἶνε χειρότερα ;

— Μά... ὁ Γκαγιάρ, ἀπάντησε σαστισμένος ὁ Φερό.

— Ὁ Γκαγιάρ ; Ὁ Γκαγιάρ ;

— Ναί, ὁ Γκαγιάρ... Μὰ ἀφῆσε με γιατί θὰ μὲ ξεσκίσης!...

— Ὁ Γκαγιάρ εἶνε ἄρρωστος ; φώναξε ἡ Λύκαινα. Καί ἀπὸ πότε ;

— Εἶνε δυὸ-τρὶς μέρες...

— Ψέματα ! Γιατί, ἂν ἦταν ἄρρωστος, θὰ μοῦ τῶγραφε !...

— Καί πῶς νὰ σοῦ τὸ γράψω στὰ χάρλια πὺν θρίσκειται ὁ φτωχὸς !... Καί νὰ μὴν ἔχη κανέναν κοντά του, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη τὴν στρίγγλα τὴ μάνα του καὶ τὸν ἀδερφὸ του τὸ σκυλλί...

— Μὰ γιατί μιλάς ἔτσι γιὰ τὴ μάνα του καὶ τὸν ἀδερφὸ του ; Κάποιο λόγο θάχης.

— Τί λόγο νάχης ; ἀπάντησε ὁ γέρο Φερό. Αὐτὸ πὺν ξέρω ἐγὼ εἶνε ὅτι τώρα πὺν ὁ Γκαγιάρ θρίσκειται κατὰκοίτος, κινδυνεύει διπλᾶ, κινδυνεύει ἀπὸ τὴν ἄρρώστειά του κί ἀπὸ τοὺς δικούς του... Δὲν τᾶχει καθόλου καλὰ μαζὺ τους καὶ φοβάμαι μήπως τοῦ σκαρώσουν τοῦ παλληκαριοῦ κανένα κακὸ παιγνίδι... Σήμερα τὸ πρῶτὸ συνάντησα ἐδῶ πέρα τὴ μάνα του κί ἐπειδὴ εἶχα δυὸ μέρες νὰ δῶ τὸ Γκαγιάρ, τὴ ρώτησα τί γίνεται. «Τί νὰ γίνεται ; μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Εἶνε σὸ σπῖτι ἄρρωστος βαρεῖα, τόσο βαρεῖα ὥστε φοβάμαι πῶς δὲν θὰ τὸν ξαντίδῃς...» Αὐτὸ μοῦ ἔκανε ἐντύπωση, γιατί ἀντίπροχτες ἀκόμα τὸν εἶχα δεῖ γερό καὶ δυνατὸ... "Ε, πὺν πᾶς, κοπέλλά μου ; — φώναξε ὁ γέρο Φερό σταματώντας. Μπᾶ ! Τί ἔπαθε αὐτή ;

Καί στάθηκε κατὰπληκτος κυττάζοντας τὴ Λύκαινα πὺν ἀπομακρυνόταν τρέχοντας, χωρὶς νὰ περιμένῃ ν' ἀκούσῃ τὸ τέλος τῆς διηγήσεώς του.

Ἡ νέα γυναίκα, κυριευμένη ἀπὸ ἀγωνία γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της, ἔτρεξε κατὰ μῆκος τῆς ὁχθῆς, ἐλπίζοντας γὰ ῥῆ καμιά θάρκα γιὰ νὰ περάσῃ ἀπέναντι.

Στὸν ὀρμητικὸ δρόμο της, διασταυρώθηκε μὲ δυὸ ἡλικιωμένους κυρίους πὺν ἔκαναν τὸν περίπατό τους καὶ τοὺς προσπέρασε χωρὶς νὰ τοὺς προσέξῃ. Ἐκείνοι ὅμως, ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὸ τρέξιμό της, γύρισαν πίσω κί ἄρχισαν νὰ τὴν παρακολουθοῦν ἀπὸ μακριὰ μὲ τὸ βλέμμα τους. Οἱ κύριοι αὐτοὶ ἦσαν ὁ κόμης ντὲ Σαίν-Ρεμί καὶ ὁ δόκτωρ Γκριφφόν, ὁ ὁποῖος τὸν φιλοξενούσε στὴν ἐξοχικὴ του ἑπαυλὶ.

Τοῦ κόμου ἡ Λύκαινα ἔκανε τρέχοντας μιά ἀπόστασι ἑνὸς χιλιόμετρού πάνω-κάτω. Καμιά θάρκα δὲν φαινόταν στὴν ὁχθῇ.

Τέλος, λαχανιασμένη, κατακόκκινη, μὲ μάτια πὺν πετοῦσαν

Ἡ Λύκαινα εἶχε καθῆσαι κοντὰ στὴν ἀναίσθητὴ Μαριάνθη.

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

ἀστραπές, στάθηκε σὲ κάποιο σημεῖο, ὅπου ἡ ὁχθὴ μαζύετο ἐνὰ μικρὸ ἀκρωτήριο καὶ τὸ ποτάμι στενεύετο πάλι.

Ἐκεῖ, μέσα ἀπ' τὰ γυμνούλλα κλαδιά τῶν ἔνυδρων, ἐξήρισε σὸ ἀντικρινὸ νησί τοῦ Χαλαστί, τὴ στέγη τοῦ πατιοῦ, σὸ ὁποῖο ὁ Γκαγιάρ τῆς ἔπνεε ἰσως τὰ λαισθία.

Ἀμέσως ἔβγαλε ἕνα οὐρλιασμα θηρίου, ἄρπαξε τὴν πέτρα νὰ της καὶ τὸν σκούφο της καὶ τὰ πετάξε μὲ ὀρμὴ σὺν γὰρ. ἔλυσε τὸ φουστάνι της πὺν ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια της, ἔβγαλε τὰ παπούτσια της κί ἔτσι, ὅπως ἦταν, ὥρμησε μέσα σὺν ποτάμι κί ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ μὲ γρήγορὰ τρενάκια πὺν τὸ νησί.

Τὰ μακριὰ της μαλλιά, πὺν εἶχαν λυθῇ, μπλεκόντουσαν σὺν νερόχορτα, μὰ ἡ γενναία κοπέλλα δὲν συγκρατοῦσε ἀπὸ πῶς. Κολυμπώντας γρήγορα κί ἐλευθερὰ προχωροῦσε ὡς τὰ λευκά καὶ γεμάτα νεῦρα μπράτσια της χτυποῦσαν σὺν ποτάμι κί τὸ νερό καὶ τὸ κορμί της γλυτροῦσε σὺν τὸ χέλι σ' αὐτὸ.

Ἐξαφνὰ, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ μικροῦ νησιού, ἀκούστηκε μιά δυνατὴ κραυγὴ τρόμου... μιά κραυγὴ ἀγωνίας κί ἀπαιτήσεως...

Ἡ Λύκαινα ἀνατρίχιασε καὶ μονομιάς σταμάτησε τὸ κολυμπᾶν. Συγκρατούμενη μὲ τὸ ἕνα χέρι στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ, ἄρχισε ν' ἀφογκράζεται.

Σχεδὸν ἀμέσως μιά δευτέρη κραυγὴ ἀκούστηκε, πὺν ἔβγαλε τὴ ὁμω, ἀλλὰ καὶ πὺν ἱκετευτικὴ καὶ λαχναρισμένη...

Γκαγιάρ ! φώναξε ἡ Λύκαινα, ξαναρχίζοντας νὰ κολυμπᾷ μὲ μεγαλύτερη ἀκόμη δύναμι, γιατί στὴν παραχρῆ τῆς νύκτας πῶς ἡ κραυγὴ πὺν ἀκούσε ἦσαν δικές του.

Ὁ κόμης ντὲ Σαίν-Ρεμί καὶ ὁ δόκτωρ Γκριφφόν, ὁ ὁποῖος εἶχαν φτάσει τώρα σὸ ἀκρωτήριο, παρακολουθώντας ἀπὸ πρὶεργεῖα τὴν Λύκαινα, ἄκουσαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἱκετευτικὴν κραυγὴ τῆς ἀπελπισίας καὶ ξαφνιάστηκαν πολὺ... Συγγνώμης δὲν ποντάς τὴ Λύκαινα νὰ παλεῖ τολμηρὰ κατὰ τοῦ ρεύματος ποταμοῦ.

Ἡ δυστυχισμένη !... Θὰ πνιγῇ !... Μὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Ἡ ἐρωμένη τοῦ Γκαγιάρ ἦταν ἀκούραστη... Ἀίγες ἀπλότες ἀκόμα κί ἔφτασε σὸ νησί.

Μὰ καθὼς πᾶσσε τὸ πόδι της στὴ στεριά, πᾶνοντας σὺν χρόνος ἕναν πᾶσσαλο πὺν ἦταν μπηγμένος ἐκεῖ, εἶδε νὰ κολυμπᾷ γὰ πρὸς τὸ μέρος της τὸ ρεῦμα τὸ κορμί μιάς νέας, πὺν τὸν γέμισε τὴ συγκρατοῦσαν ἀκόμα στὴν ἐπιφάνεια...

Ἡ Λύκαινα, χωρὶς νὰ χάνῃ οὔτε στιγμή, πᾶσμένη κατὰ τὸν ποταμὸν μὲ τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ τὸν πᾶσσαλο, τεντωμένη δὲλφίνου πᾶς τὸ νερό. Καί τὴ στιγμή ἀκριβῶς πὺν τὸ κορμί της νέας πᾶς νοῦσε ἀπὸ μπροστὰ της, τὸ ἄρπαξε ἀπ' τὸ φουστάνι μὲ τὸν λευθερό χέρι της καὶ τὸ τράβηξε κοντὰ της.

Ἐξαιρετικὰ δυνατὴ κί ἐπιδέξια, ἡ Λύκαινα ἀνέσυρε τὴν πέλλα καὶ παίρνοντάς τὴν κατόπιν στὴν ἀγκαλιά της, ἔκανε

ἀνὰ δέματα στὴ στεριά καὶ τέλ... τὴν ἀπόθεσε ἀπάνω στὴν ὁχθῇ.

Ἡ νέα αὐτὴ, τὴν ὁποία ἡ Λύκαινα δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει ἀκόμα, ἦταν ἡ Μαριάνθη, ἡ Κελαϊδίστρα !...

Ἐδῶ πρέπει νὰ πούμε ὅτι ἡ σκηνὴ αὐτὴ διαδραματιζόταν στὴν ἀρσενερὴ ὁχθὴ τοῦ ποταμοῦ κί ἀπὸ τὴν δεξιὰ ὁχθῇ, ὅπου μετὰ τὸ ἀπαῖσιο ἔγκλημά τους, θρίσκόντουσαν ἀκόμα ὁ Νικόλας, ὁ Πλωσκὺ καὶ ἡ μητέρα τους, δὲν φαινόταν ἀπολύτως τίποτε.

Ἐπειδὴ ἡ Μαριάνθη εἶχε θυθιστὴ σὸ νερό μαζὺ μὲ τὴν τρύπα θάρκα, στὴν ὁποία ἐπέβαινε, οἱ φονεῖς της εἶχαν πιστέψει πᾶς πνιγῇ.

Εἶχαν ἀλλοστε κί ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνουν: νὰ πνίσουν καὶ τὴ γρηὰ Σεραφίνα, ἡ ὁποία ἐπέβαινε στὴν ἄλλη θάρκα μαζὺ μὲ τὴν Πλωσκὺ. Γι' αὐτὸ ὁ Νικόλας, μόλις τράβηξε τὸ σάνδι τῆς θάρκας του καὶ τὰ νερά ἄρχισαν νὰ τὴν πλημμυροῦν, μὲ ἕνα ἀστραπιστὸ πηδῆμα θρέθηκε στὴν ἄλλη θάρκα. Ἐκεῖ ὅσοι-ὅσοι καὶ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ του, ἄρπαξε ξαφνικὰ τὴν ἀνυπερῆ Σεραφίνα καὶ τὴν ἔρριξε σὸ ποτάμι γιὰ νὰ πνιγῇ κί αὐτὴ, σύμφωνα μὲ τὴ μυστικὴ ἐντολὴ πὺν εἶχε ἀπὸ τὸν Ζάκ Φεράν. Τὴ χτύπησε μάλιστα ἐπανειλημμένα μὲ τὸν γάντιο του γιὰ νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ μιά ὥρα ἀρχήτερα... Καί πραγματικὰ ἡ γρηὰ ἐκείνη μέγαρα, ἡ συνένοχος τοῦ ἐγκληματικοῦ συμβουλογράφου, εἶχε πνιγῇ καὶ εἶχε πληρώσει τὰ ἐγκλήματά της.

Λαχναρισμένη, ἐξαντλημένη, ἀναμάλιασμένη ἡ Λύκαινα εἶχε καθῆσαι ἐπάνω στὴ χλόη κοντὰ στὴν ἀναίσθητὴ Μαριάνθη. ἀναμειβόμενος τὴς δυνάμεις της καὶ κυττάζοντας μὲ περιέργεια αὐτὴν πὺν εἶχε σώσει.

Φαντασθῆτε λοιπὸν, τὴν κατὰπληξί της, ὅταν ἀναγνώρισε τὴν ἀντροφιστὴ της στὴ φυλακί, τὴν Κελαϊδίστρα πὺν μιά τόσο ἀρσενιστικὴ ἐπίδρασι ἐξάσκησε στὴ μοῖρα της.

Τὴν ἦταν ἡ ἐκπληξί της. Ὡς ἐξάσκησε γιὰ μιά στιγμή τὸ Γκαγιάρ.

— Κελαϊδίστρα ! φώναξε.

Ἡ Μαριάνθη κατὰχλωμ κατὰχλωμ ἦταν, μὲ τὰ ὦμα κατὰ τὴν μισοκλειστή καὶ θολὰ, μὲ τὰ ἔσθια τῆς μαλλιάς κολυμπᾷ σὺν κροτάρευσ, μὲ τὰ χεῖλη της μαδιὰ, μὲ τὰ χέρια της ἐλυσσόμενα, φαίνονταν νὰ πεδωμένη.

— Κελαϊδίστρα ! ξαναφώναξε ἡ Λύκαινα. Καί ἀμέσως ἐπρόσθεσε μὲ ἀγωνία: Θεέ μου, εἶνε νεκρή... Μὰ ὄχι ! ὄχι !...

φώναξε σκυθώντας καὶ νοιώθοντας μιά ἀδύνατη πνοὴ νὰ θάινει ἀπὸ τὸ στόμα της. "Ὁχι !... Ἀνασίνει ἀκόμα !... ἔσε μου ! Θεέ μου ! Τὴν ἔσ' ἀπὸ οἴγουρο θάνατο... Ποιὸς ἔσε τώρα δὲν μοῦ ἔτυχε νὰ σῶσαι ἄνθρωπο. Ἀὐτὸ μοῦ θύει θάρρος !... Μ' ἐμψυχώνει !... Μὰ ἔλα πὺν πρέπει τώρα νὰ τρέξω σὺν καλὸ μου... Ψυχομαχᾷ ὁ φτωχὸς κί ὁ ἀδερφός του καὶ ἡ μάνα του εἶνε ἱκανοὶ νὰ τὸν σκοτώσουν... Ἀλλὰ πῶς νὰ φέρω κί αὐτὴν τὴν δυστυχισμένην ἐδῶ... Ἀς τὴν πάρω μαζὺ μου καλύτερα !... Ὅσο κακὴς καὶ νᾶναι ἡ μάνα καὶ ἡ ἀδερφή τοῦ Γκαγιάρ θὰ τὴν περιποιηθοῦν ἅμα τὴ δοῦν σ' αὐτὸ τὸ νησί...

Καί ἡ Λύκαινα, ἀφοῦ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, σηκώθηκε ἀμέσως καὶ πῆρε τὴν Κελαϊδίστρα στὴν ἀγκαλιά της. Μὲ τ' ἀναμειβόμενον αὐτὸ φορτίο στὰ χέρια της, ἄρχισε νὰ τρέχῃ, διευθυνομένη πρὸς τὸ σπῖτι τῶν Γκαγιάρ.

Ὅταν ἡ Λύκαινα ἔφτασε σὸ ψηλότερο σημεῖο τοῦ νησιού, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ δῇ καὶ τὶς δυὸ ὁχθες τοῦ Σηκουάνα, ὁ Νικόλας, ἡ μητέρα του κί ὁ Πλωσκὺ θρίσκόντουσαν πειὰ μακριὰ, σὸ Παρίσι. Βέβαιον ὅτι τὸ διπλο ἔγκλημά τους εἶχε πνιγῇ ἀπολύτως, εἶχαν τρέξει νὰ θροῦν τὸν Κοκκινόχερο καὶ αὐτὸν βοηθήσουν νὰ σκοτώσῃ καὶ νὰ ληστεψῇ τὴ γρηὰ Ματιέ, τὴν μητέρα τῶν διαμαντιῶν.

Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, ἕνας ἡλικιωμένος ἄνδρας πὺν παραμύθωνε στὴν ἀντικρινὴ ὁχθῇ εἶχε παρακολουθήσει ἀθέως τὴν φριχτὴ σκηνὴ τοῦ διπλοῦ πνιγμοῦ, ἀπομακρυνόμενος νοιώθοντας κί αὐτὸς ὅτι καὶ τὰ δυὸ θύματα εἶχαν πνιγῇ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Ζάκ Φεράν, ὁ συμβολαιογράφος.

Ἡ Λύκαινα ἐν τῷ μεταξύ ἐξακολουθῶσε τὸν δρόμο της, κρατώντας πάντοτε τὴν Μαριάνθη στὴν ἀγκαλιά της, καὶ ξαφνιάστηκε πολὺ, ὅταν ἔφτασε μπρὸς σὸ σπῖτι τῶν Γκαγιάρ καὶ εἶδε ὅτι ἡ πόρτα τοῦ ἦταν κλειστὴ...

Ἀφῆσε τὴν Μαριάνθη ἀπάνω στὰ χόρτα καὶ σηκώνοντας τὸ κεφάλι της, κύτταξε τὸ παράθυρο τῆς κἀμαρῆς τοῦ Γκαγιάρ. Ὡς ἐξάσκησε εὐκολία ποῖα ἦταν ἡ ἐκπληξίς της, ὅταν εἶδε τὸ παράθυρο αὐτὸ κατὰκλειστο καὶ ἀσφαλισμένο ἀπ' ἔξω μὲ σιδε-

ρένιες πλάκες καὶ μὲ κιγκλίδες. Μαντεύοντας ἀμέσως ἕνα μέρος τῆς ἀλήθειας, ἡ Λύκαινα ἔβγαλε μιά δυνατὴ κραυγὴ:

— Γκαγιάρ !... Γκαγιάρ !... Καλέ μου !...

Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι... Φοβισμένη ἀπὸ τὴ σιωπὴ αὐτῇ, ἡ Λύκαινα ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ ὁλόγυρα σὸ σπῖτι... νὰ τριγυρίζῃ σὺν θηρίο πὺν μουγκρίζει ἀναζητώντας τὴν εἰσοδὸ τῆς σπηλίας μέσα στὴν ὁποία θρίσκειται κλεισμένο τὸ ἀρσενικὸ του. Κάθε τόσο δὲ ξεφώνιζε:

— Γκαγιάρ !... Καλέ μου ! Ἐδῶ εἶσαι !...

Καί, ἀπάνω στὴ μανία της, τράνταξε τὶς κιγκλίδες τοῦ παραθύρου τῆς κουζίνας, χτυποῦσε τὸν τοῖχο, ἔσπρωχνε τὴν πόρτα...

Ἐξαφνὰ μιά φωνὴ, θαθεῖα καὶ πνιγμένη, τῆς ἀποκρίθηκε μέσα ἀπ' τὸ σπῖτι.

Ἡ Λύκαινα ἀνασείστηκε... καὶ τέντωσε τ' αὐτιά της...

Μὰ ἡ φωνὴ δὲν ἔανακούστηκε...

— Ὁ καλὸς μου μ' ἀκούσε !... ψιθύρισε... Πρέπει νὰ μῶ μὲ κάθε θυσία μέσα... Ἔστω κί ἂν εἶνε ἀνάγκη νὰ φάω τὴν πόρτα μὲ τὰ δόντια μου...

Καί ἄρχισε πάλι νὰ θγάξῃ δυνατὰς κραυγὰς.

Μερικὰ ἀσθενικὰ χτυπήματα, πὺν ἀκούστηκαν μέσα ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ Γκαγιάρ, ἀποκρίθηκαν σὶς κραυγὰς τῆς Λύκαινας.

Ἐδῶ εἶνε ! φώναξε σταματώντας κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἀγαπημένου της. Ἐδῶ εἶνε !... Καί μὲ τὰ νύχια μου ἀκόμα ἂν ἀναγκαστῶ νὰ ξεκαρφώσω αὐτὲς τὶς σιδερένιες πλάκες, θὰ τὸ ἀνοίξω αὐτὸ τὸ παράθυρο...

Καί λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, στάθηκε μπρὸς σ' ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου. Ἀρπάζε τὰ παντούρια τοῦ μὲ ὅλη της τὴ δύναμι καὶ τὰ τράνταξε τόσο θίαια, ὥστε κατάρθρωσε νὰ τ' ἀνοίξῃ. Ἐξαφνὰ τότε ἔπεσε κάτω ἕνα κλειδί πὺν ἡ γρηὰ τὸ εἶχε κρύψει πίσω ἀπ' τὸ παντούρι.

Ἡ Λύκαινα πῆρε ἀμέσως τὸ κλειδί κί ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα τῆς εἰσοδού. Δοκίμασε τὸ κλειδί στὴν κλειδωνιὰ κί ἀμέσως ξεφώνισε μὲ χαρὰ:

— Ἀνοίγει ! Ἀνοίγει ! Ὁ καλὸς μου σώθηκε !

Μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα στὴν κουζίνα, ἀκούσε τὶς κραυγὰς τῶν δυὸ παιδιῶν πὺν ἦσαν κλειδωμένα σὸ ὑπόγειο καὶ πὺν καθὼς ἀκούσαν θόρυβο, ἄρχισαν νὰ ζητᾶνε βοήθεια. Ἡ γρηὰ, μὴ μπορώντας ποτε νὰ φανταστῇ ὅτι θὰ πῆγαινε κανεὶς σὸ νησί καὶ θὰ ἔμπαινε μάλιστα σὸ σπῖτι της, εἶχε ἀφήσει τὸ κλειδί τοῦ υπογείου στὴν κλειδωνιὰ.

Ἡ Λύκαινα ἀνοίξε τὴν πόρτα κί ἀμέσως τὰ δυὸ παιδιὰ θῆκαν ἀπ' τὸ ὑπόγειο.

— Λύκαινα ! Λύκαινα ! τῆς φώναξαν. Σῶσε τὸν ἀδερφὸ μας τὸ Γκαγιάρ. Ζητᾶνε νὰ τὸν σκοτώσουν !... Εἶνε δυὸ μέρες τώρα πὺν κάρφωσαν τὴν πόρτα τῆς κἀμαρῆς του καὶ τὸ παράθυρο καὶ τὸν ἔχουν κλεισμένο μέσα...

— Μήπως τὸν χτυπήσανε πουθενά ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ Λύκαινα.

— Ὁχι ! Ὁχι ! Δὲν φαντάζομαι...

— Στὴν ὥρα λοιπὸν ἦρθα ! φώναξε ἡ Λύκαινα τρέχοντας πρὸς τὴν πόρτα.

Ἐπειτα ἀφοῦ ἀνέθηκε μερικὲς σκάλες, στάθηκε καὶ φώναξε:

— Ἀμαντίνα, τρέξε γρήγορα, παιδί μου, ν' ἀνάψῃς φωτιά... Καί τρέξετε καὶ οἱ δυὸ ἔξω νὰ φέρεται μέσα μιά φτωχὴ κοτέλα πὺν πνιγόταν σὸ ποτάμι καὶ τὴν ἔσωσα... Βάλτε τὴν κοντὰ σὸ τζάκι νὰ ζεσταθῇ... Φραγκίσκο, κανένα τσεκούρι, κανένα σφυρὶ γρήγορα !... Νὰ σπᾶσω τὴν πόρτα !... Γρήγορα !...

— Ἐχομε ἐδῶ μιά θαρεῖα ! Μὰ ἐσὺ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τὴ σηκώσῃς ! φώναξε ὁ Φραγκίσκος, σέρνοντας μὲ δυσκολία ὡς τὴ Λύκαινα μιά τεραστία σφύρα.

— Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὴ σηκώσω ! φώναξε ἡ Λύκαινα, ὑψώνοντας μὲ μεγάλη εὐκολία τὸ σιδερένιο ἐργαλεῖο, πὺν σ' ἄλλη περίστασι μὲ δυσκολία θὰ μποροῦσε νὰ τὸ μετακινήσῃ...

Ἐπειτα, ἀνεβαίνοντας τέσσερες-τέσσερες τὶς σκάλες, φώναξε πρὸς τὰ παιδιά:

— Τρέξετε ἐσεῖς νὰ φέρετε μέσα τὴν κοπέλλα πὺν σᾶς εἶπα ! Μὲ δυὸ πηδῆματα ἡ Λύκαινα διέσχισε τὸ διάδρομο καὶ ἔφτασε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Γκαγιάρ.

— Καλέ μου ! Καλέ μου ! φώναξε. Ἡ Λύκαινα ποῦ εἶνε ἐδῶ !

(Ἀκολουθεῖ)

Εἶχε παρακολουθήσει ἀθέως τὴν φριχτὴ σκηνὴ τοῦ πνιγμοῦ.

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

ΜΠΕΚΥ ΣΑΡΠ

(Η «Μπέκυ Σάρπ» είναι ασφαλώς το σημαντικότερο από τα φιλμ που γυρίστηκαν κατά το 1935, γιατί σημειώνει μία μεγάλη πρόοδο στην κινηματογραφική τέχνη. Το φιλμ αυτό είναι ολόκληρο χρωματιστό, με τελείων απόδοσιν των φυσικών χρωμάτων, πράγμα που για πρώτη φορά επιτυγχάνεται. Πρωταγωνιστεί η ωραία Μύριαμ Χόπκινς στο ρόλο της Μπέκυ Σάρπ. Δημιουργήσαμε παρακάτω την ωραία υπάθετη της «Μπέκυ Σάρπ» κινηματογραφημένη από τη Ρωσίδα Natalie Pilenko).

...Κλαίει και διαθάζει τη Γραφή, φτωχή κοπέλλα!... Νομίζεις πως θα γίνης ευτυχισμένη γιατί είσαι καλή... Όχι! Όχι!... Οι άντρες αγαπάνε τις πλούσιες και τις πρόσχαρες γυναίκες... Οι άντρες ξεγελιούνται εύκολα, φτάνει η ιστορία που τους διηγείσαι να είναι χρωματισμένες όμορφα, φτάνει να ξέρης να τους λές τρυφερά ψέματα!

Και πρό πάντων, ά! πρό πάντων μην αγαπάς κανένα! Τό να προτιμάς έναν άλλο από τον ίδιο τον εαυτό σου, είναι μία αδυναμία που κανένας άντρας δεν θα σου την αναγνωρίσει. Νομίζεις πως οι άντρες μπορούν να καταλάβουν ένα φιλμημα ψεύτικο, όταν είναι όμορφο και φλογερό;

...Αν με θλήπης τώρα ντυμένη μ' αυτά τα κουρέλια, μ' αυτά τα θρώμικα τραπουλόχαρτα για μόνη μου διασκέδασι, είναι γιατί ποτέ μου δεν άκολουθήσα τις συμβουλές που σου δίνω, γιατί ήθελα συγχρόνως να βλέπω ύλους τους πλουσίους και τους δυνάτους γονατισμένους μπροστά στα πόδια μου και νάχω και την αγάπη του συζύγου μου...

Τόν αγαπούσα, όπως μόνο έναν άπιστο έραστή μπορεί ν' αγαπήσει μία γυναίκα, αυτόν που μονάχα για μένα ζούσε... Με είχε κλέψει από το μέγαρο του πατέρα του, όπου ήμουν γκουβερνάντα σ' ένα σωρό άγριμια. Με παντρεύτηκε μολονότι αυτός ο γάμος ήταν έμπόδιο στη λαμπρή σταδιοδρομία του ως αξιωματικού. Δεν ήμουν παρά μία φτωχή κοπέλλα χωρίς καμμία προίκα, περιφρονημένη απ' τις άλλες γυναίκες που ζήλευαν την όμορφιά μου, παρά όλα τα θαυμάκερά μου ρούχα, μία μικρή γκουβερνάντα που κοιμόταν στις κάμαρες των ύπηρετών και που την πολιωρούσαν κατακτητικά τα μεγάλα παιδιά του άφέντη. Ήμουν η άσημαντη, η φτωχούλα Μπέκυ Σάρπ!

Όταν ο Ράουντον μ' έκανε μία γυναίκα που μπορούσε να την παρουσιάσει στο πλάι του, ώρκιστηκε να τόν κάνω δυνατώτερο κι' από τους πιο δυνάτους μεγιστάνες της αλήης... Αγόρασα όλα τα φορέματα που ποθούσα και με τα τελευταία χρήματα που μ' έμειναν, πιάσαμε ένα μικρό μέγαρο στην πιο άριστοκρατική συνοικία του Λονδίνου.

...Σε λίγο δεν υπήρχε πια οανδής στο Λονδίνο που να μην διεκδική την τιμή μιας προσκλήσεως στα σουπέ μου... Θά έπρεπε να δής το τραπέζι μου που ήταν φορτωμένο με άσημικά και με κρύσταλλα, με ποούτα και με κρασιά της Γαλλίας, τις αϊθέρειες δαντέλλες των κυραετασμάτων μου, τους ύπηρετές μου με τ' άσπρα γάντια... Είχα ένα σωρό ύπηρετα αλόγα στους σταύλους μου και άμάξια με το οικόσημο των Ράουντον. Μά για όλα αυτά χρειαζόντουσαν χρήματα. Πολλά χρήματα.

Οι φίλοι του Ράουντον με κολάκευαν και μ' ένωχλούσαν, έρωτοτροπώντας αδιάκοπα μαζί μου, κι' εγώ τους έπαιζα σαν αντρείκελα στα χέρια μου...

...Είσα ένάρητη και δειλή, κοπέλλα μου!... Νομίζεις ότι όλοι αυτοί οι άντρες θάγαναν την περιουσία τους στις χαρτοπαικτικές παρτίδες

Η Μύριαμ Χόπκινς στο ρόλο της Μπέκυ Σάρπ

με το σύζυγό μου, στις όποιες τους παρέσυρα εγώ, αν δεν έλπιζαν πως θα με κατακτούσαν μία μέρα; Και νομίζεις ότι θα μ' αγαπούσαν τόσο αν δεν ήμουν σίγουρη για τόν εαυτό μου; Κ' ήμουν σίγουρη, γιατί ένοιωθα γύρω μου το θαυμασμό των άνδρων κι' έβλεπα τις γυναίκες να σφίγγουν τα χείλη τους από πείσμα. Η λάμψη που μου έδιναν η τουαλέτες μου ήταν άφαστη. Φωτοστεφάνισα την όμορφιά μου. Και μάθε κι' αυτό κοπέλλα μου: Η πιο όμορφη θοσκοπούλα του κόσμου θά περνοίσε άπαρατήρητη από τους δρόμους του Λονδίνου, αν η τουαλέτα της δεν ήταν άσολογη με την όμορφιά της...

Τά ήξερα όλ' αυτά, όταν χόρευα με τους φίλους του Ράουντον. Άκόμα κι' ο σύζυγος της Άμέλιας, της μόνης μου φίλης ξετρελλάθηκε κι' αυτός. Δεν διασκεδάζα βέβαια καθόλου, όταν τόν άκουγα να στενάζει κι' όταν με ζάλιζε με τις έκσεις του και τις ύποσχέσεις του. Μά τόν άκουγα γιατί ήταν πλούσιος και γιατί μαζί του ο σύζυγός μου κέρδιζε όσα ήθελε...

Μία μέρα, ώστόσο, συνάντησα έναν άνδρα άπαθι με άσπλενια μάτια. Μου άρεσε η δηκτική ειρωνεία του. Περιφρόνησε τους νεαρούς δανδήδες που μαζεύνονταν όλόγυρά του και μονάχα σε μένα μιλούσε αληθινά. Όστόσο, σάπαινε, όταν γερύαμε.

Τόν έβλεπα πολύ συχνά. Άγαπούσα την πικρή φιλοσοφία του, την πνευματώδη κακία του, που μου θυμίζε τους λιθέλλους του Βολταίρου. Ήταν πολύ πλούσιος ο άντρας αυτός, ο μαρκήσιος ντε Στέιν! Μου έκανε ύπέροχα δώρα και με παρουσίασε στην αλή.

...Ενας χορός στην αλή! Έκατοντάδες κεριά φώτιζαν με τριανταφυλλένιο και τρεμάμενο φως τους τις κόκκινες σαλιές των αξιωματικών, τις μεταξένιες μπουκλές των κυριών και τις λαμπρές ούρες τους που μοιάζαν με άνη θηνοπαρνά.

Άγαπούσα αυτόν τον μάταιο πλούτο κι' η μουσική μ' έκανε να τ' άξεχνά όλα. Όλοι οι κύριοι με περιτοίχων κι' όλες η κυρίες με ζήλευαν... Ήμουν ευτυχισμένη...

Κι' έπειτα μία μέρα όλα γκρεμίστηκαν τόσο εύκολα, τόσο γρήγορα, σαν χάρτινος πύργος... Και δεν έμεινε πια τίποτε...

Ένας άντρας που με μισούσε, έπιζε το σύζυγό μου να τόν εφορήσει ένα χρέος που τόν χρωστούσε από καιρό... 400 λίρες! Κι' ο σύζυγός μου δεν είχε πεντάρα!

Έτρεξα άμέσως στο μέγαρο του Στέιν... Με δέχτηκε χαμογελώντας στον κήπο του. Δεν θά έχασα ποτέ αυτή τη στιγμή. Ήταν η καταστροφή μου.

Ο μαρκήσιος άφηρε να πέσουν μέσα στα ρόδα, με τα όποια είχε γεμίσει τα γονάτα μου τα τέσσαρα χαρτονομίσματα των έκατό λίρών που τόν ζήτησα και που θά έσώζαν το σύζυγό μου... Με κύτταξε, χαμογελώντας πάντα, με με ματιάς φλογεράς και με χείλη μισάνοιχτα σαν άγρίμι που διψάει...

Άναγκάστηκε, να τόν δεχτώ το ίδιο θρόνο, στο σπίτι μου, όταν ο Ράουντον πήγε να πληρώσει το χρέος του. Ά! ήταν τίποτε οι άλλες με τις άθλιες, μικρές επιθυμίες που μπρός στην τρελή θιασότητα του Στέιν...

Μά ο Ράουντον που τόν άπαράσταν όλα, ξαναγύρισε άπρόσποτα!

Δεν μ' έμεινε πια τίποτε... Όλοι μ' έγκατέλειψαν σαν λεπρή, μολις ο σύζυγός μου με άφηρε...

Έκλαψα εδω νύχτες ολόκληρες, όχι από το κρύο, αν και τα χέρια μου έχουν ξυλάσει, μά γιατί δεν έμ

(Συνέχεια στή σελίδα 2161)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΩΝΗΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνοδευάντος τόν Όθωνα κατά την κάθοδό του στην Ελλάδα Βαυαρού αξιωματικού Χριστοφόρου Νέζερε)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

αίματηρή αυτή σκηνή, όχι μόνο δεν άρεσε σε μένα, αλλά και με κατατάραξε. Δεν μπορούσα να συμβιβασώ με τις άρχές μου περί δικαιοσύνης τη θανατική έκτέλεσι του καπετάν Λάμπρου, ο όποιος πέθανε άδικαστος και άναπολόγητος.

Επί πολύν καιρό, μάλιστα, απέφευγα να συναναστρέφωμαι τόν Χατζήχρηστο, γιατί ένοιωθα γι' αυτόν τώρα ένα είδος άπεχθείας. Κάθε φορά που τόν έβλεπα, θυμόμουν την αμαρτωλάμενη φουστανέλλα του και τόν ξανάβλεπα με την φαντασία μου, όπως ήταν τη στιγμή που κρατούσε στα χέρια του το κομμένο κεφάλι του ύπαρχου του.

Και διως όλοι με διαβεβαίωναν πως είχε άποδειχθή πληρέστα η προδοσία του καπετάν - Λάμπρου κι' ότι ήταν άξιος τού θανάτου που τόν είχε έπιβλήθη. Γιατί οι δυο στρατιώτες που είχαν φύγει πρό ήμερών από τόν στοατόπεδό μας για να νήσουν ήρθαν ληστοί, είχαν φύγει με την συγκατάθεσι του Χατζήχρηστου και την ήμερα τού φόνου είχαν ξαναγυρίσει φέροντας μαζί τους, έκτός από άλλες άποδείξεις και τις αυτόχρονες έπιστολές τού καπετάν - Λάμπρου που άπεδείκνυναν ολόκληρα την προδοσία του.

Ο Χατζήχρηστος διάταξε ν' άλατίσουν καθαρά τόν κεφάλι τού προδότη, τόν τύλιξε σε μία προβιά και τόν έστειλε στο Ναύπλιο στο θαλαιά, μαζί με μία έγγραφο έκθεσι, την όποια, έκτός απ' τόν ίδιο, ύπέγραψαν και δώδεκα από τους καπετάνους του.

Η Άντιστοιρία όμως έστειλε στο Χατζήχρηστο την άκόλουθη άπάντησι:

Έταξε άπιστολές δεν έταξε καθόλου ενόχιστες στο έαυτόν. Ο Χατζήχρηστος άρνησι τόν έξι ν' άποσπώ την τέκνη διαότητες. Ή έλλας είνε πια ταχυκό κήρυς, στο όποιο πρέπει να έλθω ν' άκούω και κάθε έρώτησι να παραδίδεται στην διασπύρα για να διωχθή. Έν τούτοις, έτι έτι άπότη τη φορά έγινε και γι' η άποείσεις της ενόχους τού ένόχου ήσαν άπρόσποτες. Δεν πρέπει όμως να επαναληφθή τόν ίδιο και στο μέλλον.

Όταν ο ψυχολογός τού καπτενίου Παναγιώτης τόν διάβασε τόν έγγραφο αυτό της Άντιστοιρίας, ο Χατζήχρηστος άρνησε να ελασμηθή για να πείσκει να τόν άναμίσουν και να τόν έπαύσουν γι' αυτό που είπαί κανει.

Ο διάβολος να πάει όλους τούς καλαμαράδες! Έλεγε. Ποτέ δεν θα προκύβουν μ' αυτούς τους νόμους των.

ΚΕ'

ΣΤΟΝ ΑΗΣΤΑΣ ΤΟΥ ΑΣΠΡΟΠΤΑΜΟΥ

Όταν ξαναγύρισα στάς έπαιρας μετά τόν τέλος της καταστάσεως μαζί με τόν καπτενίο κατά τών πύλων, έμαθα ότι ο λόγος μου είχε φύγει για τόν Μεσολόγγι και διετά-

χθηκα να πάω κι' εγώ.

Άλλά, έπειδή δεν εύρισκα πλοίο, άποφάσισα ν' άκολουθήσω μαζί με τόν ύπηρετή μου έναν μικρό όμιλο στερεοελλαδιτών έμπόρων, που έπρόκειτο να πάνε στο Μεσολόγγι διά ζήρας, περνώντας από τόν Ρίο στο Άντίρριο.

Είμαστε όλοι δεκατέσσερες. Έπειδή όμως οι ληστοί της Στερεάς Έλλάδος δεν άστειεύονταν, ο μούραρχος Πατρών μήνυσε στο φρούραρχο Ναυπάκτου να στείλη στο Άντίρριο δυο χωροφύλακες για να μ' ά συνοδεύσουν. Τό ταξίδι μας ως τόν Μεσολόγγι έγινε υπό τις καλύτερες συνθήκες κι' ούτε ληστές συναντήσαμε πουθενά, ούτε κανένα άλλο έμπόδιο. Μόλις όμως έτασα στο Μεσολόγγι, έμαθα ότι ο λόγος μου θρυσκόταν στή Βόνιτσα και διατάχθηκε να πάω κι' εγώ εκεί.

Την τερασμένη άναχωρήσεώς μου, καθώς περιφρόνουν στους δρόμους τού Μεσολογγίου, συνάντησα ένειλως άπ' ασόκητα, τόν συμπατριώτη μου δόκτορα Μύλλερ, που νι Έλληνας τόν άπογαλούσαν Κλεφτόγιοτρο και για τόν όπν'ό μίλησα έν έκτ' αινι σ' έ προηγούμενο κεφάλαιο.

— Έσπητέ μου γιαιρέ, πως έβω; τού φώναξα, δίνοντας του τόν χέρι μου.

— Ίριρε για μία άγγαρεία... Με προσκάλεσε για μάρτυρα τόν κακογιοδικείο της Βόνιτς κι' άβριο τόν ήρω, πολύ νωρίς, θά φύγω για κεί μαζί μ' έναν άγωγιώτη.

Τί εύχάριστη σύμπτωση!... Κι' εγώ στή Βόνιτσα πηγαίνω, γιατί εκεί θρίσκειται ο λόχος μου.Θά συνταξιδεύσουμε λοιπόν!

— Ω! Είμαι πολύ εύτυχής γι' αυτό! έλεπε ζωννά ο δόκτορ.

Τά εύχάριατα γεγονότα εί

νε πάντοτε άπροσδόκητα.

Τό άλλο πρσί, πολύ πόνις ό ήλιος προβάλλει πίσω από τά θουνά, ξεκινήσαμε καθάλλα και τραθήξαμε, άκολουθώντας την παραλία πρός τόν Αιτωλικό.

Επί έξη άρες έξακολουθήσαμε τόν δρόμο μας χωρίς κανένα άπροσδόκητο γεγονός και κατά τόν μεσημέρι φτάσαμε στο χωριό Στάμνα. Εκεί έσπλώθηκαμε κάτω απ' τόν ίσκιον ενός δέντρου και γευματίσαμε πρόχειρα κι' έπειτα έξακολουθήσαμε και πάλι τόν δρόμο μας.

Έπειτα από δυο ώρων περίπου ίππασία, φτάσαμε σ' ένα μικρό κι' όρημνικό ρυάκι, τόν όποιο ποτίζει την κοιλάδα τού Λόγγου. Δεξιά κι' άριστερά στο ρυάκι υπάρχουν πυκνότατοι θάμνοι, άνάμεσα στους όποιους περνάει και τόν μονοπάτι.

Καθώς λοιπόν προχωρούσαμε στο μονοπάτι αυτό, άκούσαμε έξαφνα μία έπιτακτική κραυγή:

— Στόν τόπο!

Άμέσως σταθήκαμε στή θέσι μας και σγεδόν συγχρόνως άκούστηκε και δεύτερη κραυγή:

— Βάλτε τ' άρματα κάτω!

Καταλάσαμε πως είχαμε πέσει στα χέρια ληστών, οι όποιοι κρυμμένοι μέσα στους θάμνους, άόρατοι για μ' άς, μ' άς σημάδευαν με τά όπλα τους. Έπρεπε λοιπόν να ύπακούσουμε αν δεν θέλαμε να πάθουμε, έτι είχε πάθει κι' ο λοχαγός Κράους. (Άκολουθεί)

Ο στρατηγός Χατζήχρηστος

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η ΕΛΕΝ ΡΟΜΠΕΡΤ, μιά νέα θεντέττα του γαλλικού κινηματογράφου, ή οποία παίζει μαζί με τον Ζάν Κιεπούρα στο φιλμ: «Αγαπώ όλες τις γυναίκες».

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η ΓΚΡΕΤ ΜΟΥΡ και η ΜΙΣΑΛ ΜΠΑΡΤΛΕΤ, όπως εμφανίζονται στο φιλμ: «Αγάπα με για πάντα».

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΙΟΥΜΟΡ

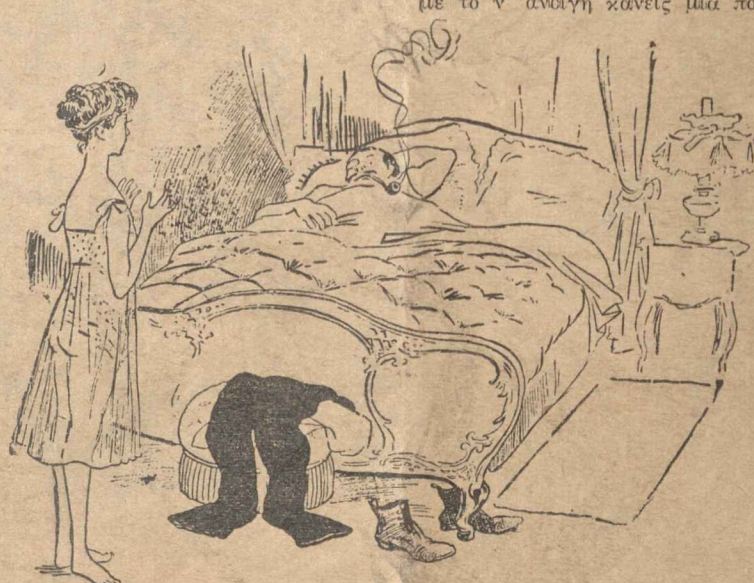
ΕΝ ΩΡΑ ΘΥΕΛΛΗΣ...

Κόσμο μιά τρομερή καταιγίδα...
— Πώς μπορεί να ντρέπεται κανείς και στην ώρα του ύπνου του ; Αυτό είνε παράλογο...
— "Ω! Άκούς εκεί να μού αντιμιλάει σε μιά τέτοια στιγμή!...
— Αυτούμια που σου αντιμιλάει, αγαπητή μου φίλη, λυτούμια πολ-
λὸν καί...
— Μόρτιμερ ;
— Τί είνε πάλι ;
— Είσαι ακόμα στο κρεβάτι ;
— Φυσικά.
— Σίγην άμείως !
— Μά, άγάπη μου...
— Ούτε λέει !... Ξέρεις ότι δεν υπάρχει πιά επικίνδυνο μέρος σε
ώρα καταιγίδος από το κρεβάτι... Όλα τα διβλία τὸ γράφουν αυτό...
— Διάβολε !...
Μά δεν πρόφτασα να τελειώσω τὴ
λέξι μου, γιατί μιά άστροπτή έλαμ-
ψε, συνοδευόμενη από μία θροντή μ'
απὸ ένα ξεφωνητὸ τῆς γυναίκας μου...
— Νά τί κάνεις ! Νά τί κάνεις μέ
τὸ να είσαι άσθενής καί να προσφέρεις
τόνομα τοῦ κατηραμένου σε μιά τόσο
τρομερή στιγμή!...
— Δεν είμαι καθόλου άσθενής... Τὸ
έδιό θά συνέβαινε καί να μὴν είχα
προφέρει τὸ όνομα τοῦ κατηραμένου.
Μά...
— Όραιο !... Όραιο !... Έξασο-
λούθησε τὴ φιλία σου !... Τί κά-
νεις εκεί; Ανάβεις σάτιο;... Τρελ-
λάθηκες λοιπόν δότρελα !
— Θεέ μου ! Τί κακό βρίσκεις σ'
αυτό.
— Σβῶσε το ! Σβῶσε το γρήγο-
ρα !... Ξέρεις καλά, ότι τίποτε δεν
τραβάει τοὺς κερανοὺς, ὅσο τὸ
φῶς !...
Μποῦμ !... Μποῦμ !... Μποῦμ !...
άκούστηκε εκείνη τὴ στιγμή ένας κε-
ρανοῦς.
— Άκούς ; Ξεφώνισε ἡ Άγλαία μου. Βλέπεις τί έκανε ;
— Οχι, δεν βλέπω τίποτε... Ένα σάτιο δεν μπορεί να προκαλέσει
τόν κερανοῦ... Στοιχηματίζω γι' αὐτὸ ὅ,τι θέλεις...
— Θεέ μου !... Τέτοια ὥρα κινδύνου μού μιλάει γιὰ στοιχήματα !...
Έκανε τοῦλάχιστον άπάνσε τὴν προσευχή σου ;
— Σκόπευα νὰ τὴν κάνω, μὰ νύσταξα πολὺ καί τὴν ξεχάσα...
Μποῦμ !... Μποῦμ !... Άλλος κερανοῦς άκούστηκε...
— Είμαστε χαμένοι χωρίς έλπίδα σωτηρίας !... Πῶς μπορείς νὰ
μὴ κάνεις τὴν προσευχή σου, άσθενέστατε, σε τέτοιες τρομερές στιγ-
μές ;
— Η στιγμὲς δεν ἦσαν καθόλου τρομερές τὴν ὥρα που πλάγιασα.
Δεν ὑπῆρχε οὔτε ένα σύννεφο στὸν οὐρανὸ... Ποῦ μπορούσα νὰ προ-
βλέψω ὅλον αὐτὸν τὸν... βομβαρδισμό... Δεν εἶχε δόκητο νὰ με κατη-
γορήσει γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ παράλειψή... Εἶνε ένα πράγμα που μού συμ-
βαίνει σπανιότατα. Δεν ξεχάσα νὰ κάνω οὔτε μιά φορά τὴν προσευχή
μου ἀπὸ τότε που ἔγινε ὁ τελευταῖος σεισμός καί τὸν ἀπέδωσες στὴν πα-
ράλειψή μου αὐτῆς...
— Ξέχασες τὸν κίτρινο πυρετό;...
— Εἶνε παράλογο τὸ νὰ θέλεις νὰ
φορετήσεις στὴ ράχη μου καί τὸν κί-
τρινο πυρετό... Μιά παράλειψή τὸν
δοξακενισαὶ μου καθιπνόντων δεν
μπορεῖ νάχη αντίκτυπο ὡς τὰ δάδη
τῆς Άφροδίτης. Παραδέχομαι τὸ σε-
σημὸ γιὰτὶ ἔγινε στὰ περὶχωρα, μὰ δεν
μπορεῖς νὰ με θεωρήσεις υπεύθυνο γιὰ
ὅλες τὶς πληγὲς τοῦ Φαραώ !...

ΙΣΟΚΟΙΜΟΜΟΥΝ, όταν ἔξαφνα ξύ-
πνησα άκούγοντας πνιγμένες κραυγές :
« Μόρτιμερ ! Μόρτιμερ ! »
Άκούγοντας τὸνομά μου άνακαθήσασ
στὸ κρεβάτι μου καί ρώτησα :
— Άγλαία, εὐν με φωνάζεις ; Τί εί-
νε ; Ποῦ βρίσκεσαι ;
— Εἶμαι κλεισμένη μέσα στὸ ντουλά-
κι ! άκούστηκε ἡ... γλυκερὰ φωνή τῆς
γυναίκας μου... Πρέπει νὰ ντρέπεσαι
λίγο που κοιμάσαι, ἐνῶ ἔξω χαλάει τὸν

Μποῦμ !... Άλλος κερανοῦς πάλι !
— "Ω ! Θεέ μου ! Ξεφώνισε ἡ γυναίκα μου. Δὲν θὰ ξαναῖδω τὸ
φῶς τῆς ἡμέρας !... Μὰ τί κάνεις ;... Μιροῦνὰ στὸ πῶμα στέκεσαι...
— Ναι, αὐτὸ ακριβῶς εἶνε τὸ ἔγκλημα που κάνει αὐτὴ τὴ συ-
μῆ...
— Τραβήξου !... Τραβήξου γρήγορα !... Άγνοεῖς λοιπόν ὅτι ὁ καί-
τερος άγωγὸς τῶν κερανοῶν εἶνε ἡ καταιγίδα τοῦ τρελίου... Πῶ
βρίσκεσαι τώρα ;
— Ἰκοντὰ στὸ παράθυρο...
— Σίγουρα τρελλαθήκες !... Καί τὰ μωρὰ στὴν κοίνα τους ξέρω
άκόμα πῶς εἶνε επικινδυνώδεστατο νὰ στέκεται κανεὶς κοντὰ στὰ πα-
ράθυρα ἐν ὥρᾳ θυελλῆς... Τί εἶν' αὐτὸ τὸ φροῦ - φροῦ ;
— Ἐγὼ τὸ κάνω.
— Καί τί κάνεις ;
— Προσπαθῶ νὰ θῶ τὸ πανταλόνι μου.
— Θὰ τὸ φορέσεις ;... Καί ὅμως ξέρεις πῶς ὅλοι οἱ έπιστήμους
παραδέχονται, ὅτι τίποτε δεν τραβάει περισσότερο τὸν κερανοῦ ἀπὸ τὴ
μάλλινα ὑφάσματα... Πῶς ! Τραγουδῶς ;...
— Μήπως μού απαγορεύεται κα' αὐτό ;
— Σοῦ τὸ εἶπα ἑκατὸ φορές : τὸ τραγοῦδι προκαλεῖ κροασμούς
στὴν ἀτμόσφαιρα καί... Μὰ γιατί άνοιξες αὐτὴ τὴν πόρτα, γιὰ ὅπως
τοῦ Θεοῦ ;
— Δεν βλέπω τίποτε τὸ άπογο...
— Τίποτε τὸ άπογο !... Μὰ εἶνε ὁ θάνατος ὁ ίδιος ! Κι' αὐτὸ ὁ
κόσμος που δεν καταγίνονται καθόλου με τὰ ζητήματα αὐτά, ξέρουν ὅτι
μέ τὸ ν' άνοίγῃ κανεὶς μιά πόρτα ἐν ὥρᾳ θυελλῆς, δημιουργεῖ μέσα
ἀέρος καί προκαλεῖ τὸν κερανοῦ. Κί-
σε τὴν γρήγορα ! Εἶνε τρομερὸ τὸ νὰ
βρίσκεσαι κλεισμένη μ' ἕνα τρελὸν
μιά τόσο κρίσιμη στιγμή... Τί κάνεις
πάλι ;
— Γίποτε, άνοιξα τὴ θύρα νὰ ὁρα-
σίσω τὸ πρόσωπό μου καί τὰ χέρια
μου...
— Άσφαλῶς ἔχασες καί τὸ τέλε-
ταῖο ἔχνος μου... Όταν ὁ κερα-
νοῦς χτυπήσῃ ἕνα σάτι μὰ φορὰ, γι-
πάει τὸ νερὸ πενήντα... Κλείσε γρή-
γορα τὴ θύρα... Τί εἶν' αὐτὸ που ἔ-
κουσα ;...
— Τίποτα... Έρεξα κάτω ἕνα πῶ-
δρο !
— Εἶσαι λοιπόν άκοιμισμένος στὸν
τοῖχο ; Άγνοεῖς λοιπόν ὅτι δεν ὑπάρ-
χει καλύτερος άγωγὸς γιὰ τοὺς κερα-
νοὺς ἀπὸ τοὺς τοῖχους ;... Τραβήξου...
Νά, ἔλα μαζί μου στὸ ντουλάκι, γιὰ
κάμης καί ἄλλες άνοήσιες...
Προσπάθησα νὰ μῶ στὸ ντουλάκι,
μὰ δεν μπορούσα νὰ μῶς χωρὶς τὴν
τοῦς δύο με τὴν πόρτα τὸν κλειστή.
Πηνόμουν καί ὅχινα ἔξω. Ἦ γυναι-
κα μου μού εἶπε τότε :
— Μόρτιμερ, δόσε μου ἕνα κερί καί τὸ διβλίο που ἔχω ἔκτανε στὸ
πῶμα... Γράφει πῶς νὰ φυλαγομάστε ἐν ὥρᾳ θυελλῆς.
Έκασοποίησα τὴν ἐπιθυμία τῆς κα' ἔτσι ὅριξα μιά στιγμή ἡσυχίας.
Μὰ σε λίγο άκουσα πάλι τὴν πνιγμένη φωνή τῆς Άγλαίας μου :
— Μόρτιμερ, τί εἶνε ;
— Τίποτε... Ὁ γάτος...
— Καί τὸ λές αὐτὸ τίποτε ; Ὁ γάτος ! "Ω ! καταιστροφή !... Πῶς
τον καί κλείσε τον στὸ δωμάτιο τῆς τουαλέτας. Γρήγορα, φίλε μου,
γιατὶ οἱ γάτοι εἶνε γεμάτοι ἠλεκτρισμό... Εἶμαι σίγουρη, ὅτι τὰ μαλλιά
μου θ' άσπρίσουν ἀπὸ τοὺς άπομηνούς κινδύνους.
Έξετέλεσα καί τὴν ἐπιθυμία τῆς αὐτῆς, σκοντάφτοντας στὸ πῶμα
μου σε κάθε είδους ἀντικείμενα καί σκατετεύοντας τὸ κορμί μου. Τέλος
κατόρθωσα νὰ κλειδώσω τὸ γάτο.
Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ γυναίκα μου μού φώναξε :
— Μόρτιμερ, τὸ διβλίο δεβαίνεαι ὅτι ὁ πῶ σίγουρος τρόπος γιὰ νὰ
προφυλαχτῇ κανεὶς κατὰ τὸν κερα-
νοῦ, εἶνε νὰ στέκεται ὀρθὸς στὴ μέ-
ση τοῦ δωματίου ἑκτανε σε μιά κα-
ρέκλα τῆς άποίας νὰ πῶνα ὀνομα-
στοῦν σε σώματα δυσμεταγωγικά...
Γιὰ νὰ τὸ πετύχῃς αὐτό, πρέπει νὰ
βάλεις τὰ πόδια τῆς καρέκλας μέσα
σε τέσσερα ποτήρια...
Μποῦμ !... Κανονίως κερα-
νοῦς πάλι !
— Βιάσου πρὶν σε χτυπήσῃ κανε-
νας κερανοῦς...
Έξετέλεσα τὶς πρώτες αὐτῆς ὁδη-

Κι' άφησα τὸ Ροζέττ νὰ τίς...
— Άκούς ; Ξεφώνισε ἡ Άγλαία μου. Βλέπεις τί έκανε ;
— Οχι, δεν βλέπω τίποτε... Ένα σάτιο δεν μπορεί να προκαλέσει
τόν κερανοῦ... Στοιχηματίζω γι' αὐτὸ ὅ,τι θέλεις...
— Θεέ μου !... Τέτοια ὥρα κινδύνου μού μιλάει γιὰ στοιχήματα !...
Έκανε τοῦλάχιστον άπάνσε τὴν προσευχή σου ;
— Σκόπευα νὰ τὴν κάνω, μὰ νύσταξα πολὺ καί τὴν ξεχάσα...
Μποῦμ !... Μποῦμ !... Άλλος κερανοῦς άκούστηκε...
— Είμαστε χαμένοι χωρίς έλπίδα σωτηρίας !... Πῶς μπορείς νὰ
μὴ κάνεις τὴν προσευχή σου, άσθενέστατε, σε τέτοιες τρομερές στιγ-
μές ;
— Η στιγμὲς δεν ἦσαν καθόλου τρομερές τὴν ὥρα που πλάγιασα.
Δεν ὑπῆρχε οὔτε ένα σύννεφο στὸν οὐρανὸ... Ποῦ μπορούσα νὰ προ-
βλέψω ὅλον αὐτὸν τὸν... βομβαρδισμό... Δεν εἶχε δόκητο νὰ με κατη-
γορήσει γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ παράλειψή... Εἶνε ένα πράγμα που μού συμ-
βαίνει σπανιότατα. Δεν ξεχάσα νὰ κάνω οὔτε μιά φορά τὴν προσευχή
μου ἀπὸ τότε που ἔγινε ὁ τελευταῖος σεισμός καί τὸν ἀπέδωσες στὴν πα-
ράλειψή μου αὐτῆς...
— Ξέχασες τὸν κίτρινο πυρετό;...
— Εἶνε παράλογο τὸ νὰ θέλεις νὰ
φορετήσεις στὴ ράχη μου καί τὸν κί-
τρινο πυρετό... Μιά παράλειψή τὸν
δοξακενισαὶ μου καθιπνόντων δεν
μπορεῖ νάχη αντίκτυπο ὡς τὰ δάδη
τῆς Άφροδίτης. Παραδέχομαι τὸ σε-
σημὸ γιὰτὶ ἔγινε στὰ περὶχωρα, μὰ δεν
μπορεῖς νὰ με θεωρήσεις υπεύθυνο γιὰ
ὅλες τὶς πληγὲς τοῦ Φαραώ !...

Τὸ νέον ἐρωτικὸν ἀριστούργημα τοῦ Δουμᾶ (πατρός),
ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ
θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ Σάββατον, 16 Νοεμβρίου.
Τὸ δελτίον τῶν βιβλίων, τὰ ὁποία προσφέρει ὡς δω-
ρον τὸ «Μπουκέτο» στοὺς ἀναγνώστας του, δημοσιεύεται
στὴν τελευταία σελίδα τῶν διαφημίσεων.

ΤΟΥ ΟΥΓΙΑ ΡΟΤΖΕΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

Τὰ 15 τηλεγραμμὰ καλώδια που διέρχονται τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκε-
νὸ στοιχίζουν 17.000.000 λιρῶν !
— Τὸ ταχύτερο σιγαλάκι διανύει ἀπόστασι ἐνὸς μιλίου μέσα σε...
δέκα τέσσαρες ἡμέρες !
— Τὰ σιδηροδρομικά τοῦνελ στὴν Ἀγγλία, ἔχουν συνολικῶς 130
μυλίων μίλως, ἡ κατασκευή τους δὲ ἐσοτῆσε 3 ἑκατομμύρια λιρῶν.
— Ὁ φυσιοδίφης Νίλσον ὑποστηρίζει ὅτι ἡ προϊστορικὴ φάλαγγ ζύ-
γισε 100 τόνους, ἥτοι 112.000 κιλά.
— Ἀγλαὴ μιά φάλαγγ ζύγισε ὅσο ζυγίζουν 80 ἐλέφαντες μαζί ἡ
400 βόδια !
— Σήμερα ὅμως τὸ μεγαλύτερο βάρος μιάς φάλαγγας φτάνει μόνον
τοὺς 20 τόνους.
— Ένας παρὰφρων, τρώγματος ἐνὸς αἰσίου τῆς Ἀμερικής, ὑπέβαλε
στοὺς ἀρμόδιους μιά ἐφεύρεσί του.
— Έπρότεινε σὴλαδὴ άπως καλύπτουν τὰ τρώγρια μ' ἕνα λεπτὸ
στρώμα... θερμικῶ !
— Τὸ θερμικὸ, ὑποστηρίζει, προφυλάσσει νὰ τρωγίμα ἀπὸ τὴν ἐπι-
δροσι τοῦ ἀέρος καί συνεπῶς ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσι.
— Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ φρενοδολοῦς δεν εἶνε κα-
θόλου ἐξωφρενική καί ίσως τετὴ τις ἐ-
φαρμογὴν.
— Τελευταίως ἔμεινε στὴν Ἀγγλία ὁ-
κίμης καί ἀπεδειχθῇ ὅτι τὰ πανιά τῶν ἰ-
σσιφῶρων μποροῦν κάλλιστα ν' ἀντικα-
τασταθοῦν με πεπεσμένο χάρτι.
— Στ' ἀνθρακωρυχία τοῦ Κάδμιν γά-
θε ἄλλογο μεταφέρει τὴν ἡμέρα 30 φορτώ-
ματα κάρθουνο ἀπὸ τὶς ὑπὸγειες στοῖς
στὸ μέρος που γίνεται τὸ ξεφόρτωμα.
— Λόγω τῆς πολυτετοῦς ἐργασίας των
τ' ἄλλα ἔχουν συνήθειαι τόσο πολὺ στὴ
δουλειά τους, ὥστε μόλις μεταφέρουν καί
τὸ τριακοστὸ κορτίο τῶν ἀνθρώπων δγά-
ζουν μόνα τους τὸν χαλάντ με τὸν ὅποιον
εἶνε δεμένα στὸ κάρρο καί τραβοῦν κατ'
εὐθείαν γιὰ τὸ σταθλο τους.
— Σ' ἕνα τυπογραφεῖο τοῦ Ἀγίου Φραγ-
κίσκου στὴν Ἀμερικὴ, ἐχρησιμοποίησαν,
πάλαι ποτε, γιὰ νὰ τυπώσουν μιά ἐφημε-
ρίδα, ἀντὶ χαρτίου, ὀλόκληρα τόπια ἁ-
στρου ὑφάσματος !
— Αὐτὸ τὸ ἀπίστευτο ἔγινε, όταν ἡ πό-
λις εἶχε καταστραφῇ — τὸν περασμένον
αἰῶνα — ἀπὸ τὰ τρομερὰ καὶ πυρκαϊά. Ὁ-
λες ἡ ἀποθήκες τοῦ χαρτίου εἶχαν καί
καὶ ὁ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος που ἤθελε
ὀπισθοδρομῇ, νὰ καυλοφορήσῃ τὸ φύλλο
τοῦ, δεν ἐδίστασε νὰ μεταχειριστῇ ἄστρο
πανί.
— Στὴν πόλι Οὐόσινγκτον τῆς Βορείου Ἀ-
μερικής ὑπάρχει κάποιος δυσηγῶρος, ὁ ὁ-
ποῖος διατηρεῖ καί... γραφεῖο, σινοικισ-
ων, ἀπ' τὸ ὁποῖο κερδίζει ἀρχαῖα χρήμα-
τα.
— Ἰδοὺ ἡ ορεκλῆμα, τὴν ὁποία δημο-
σεύει στὶς ἐφημερίδες ὁ πολυτεχνίτης αὐτὸς δυσηγῶρος :
« Ἄν ἕνας ἀνδρας εἶνε ἐρωτευμένος, αὐτὸ θέβαια εἶνε δική
του δουλειά.
» Ἄν μιά γυναίκα εἶνε ἐρωτευμένη εἶνε ἐπίσης δική της δου-
λειά.
» Ἄν ὅμως σκοπεύουν νὰ παντρευτοῦν, εἶνε δική μου δου-
λειά. Σπεύσατε λοιπόν στὸ γραφεῖο μου, ὁδὸς δεινὰ κλπ. κλπ.
— Μιά Ἀγγλίδα, ἡ Έλεν Γκωίντλεϋ, κλέφτηκε τελευταίως μέσα
ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ἀπὸ ἕνα Ἰμιρῆ, τὸν ὅποιον εἶχε γνωρίσει στὸν Λί-
βανο, όταν με τὸν ἄντρα της περιώδευαν τὰ μέρη ἐκεῖνα.
— Ἡ ἀπαγωγή ἔγινε με δὴ τὴν ἀνατολικὴ γραμμὴ τῆς Καβάλλας
καί οἱ δύο ἐρασταὶ πᾶνον σ' ἕνα ἄλλογο, διέσχισαν τοὺς ὁρίους τοῦ
Λονδίνου τὶς μεταμεσονύκτιες ὥρες, ἐνὸς οἱ πόλιναι τρομαγμέναι σπύ-
ρθηκαν νομίζοντας τους γιὰ κλέφτες !...
— Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχουν 263.650 ψαράδες, οἱ ὁποῖοι εἰσπράττουν
κάθε χρόνο ἀπὸ τὰ ψάρια που πᾶνουν καί πωλοῦν 24 ἑκατομ.
— Τὰ λαχεῖα ἐνεφανίσθησαν γιὰ πρώτη φορά στὴν Εὐρώπη τὸν 16ον
αἰῶνα.
— Ἡ κλήρωσις τοῦ πρώτου λαχεῖου ἔγινε τὸ 1569 στὸ Λονδίνο, τὸ
περίσσειμα δὲ ἐκ τῆς πωλήσεως, μετὰ τὴν διανομὴν τῶν κερδῶν στοὺς
τυχερούς, χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴν κατασκευή τοῦ λαμῆνος.
— Ἡ νυχτερίδες τῆς Νοτίου Ἀμερικής ἔχουν μέγεθος... κίττας ! καί
φτερά τους, όταν εἶνε ἀνοιγμένα, φτάνουν σε μήκος 50 ἕως 70 πόν-
τους. Φτερουγίζουν ἀδιάκοπα στὸ σκοτάδι καί ἐπιτίθενται καί ἐναντίον
τῶν ἀνθρώπων τὸν ὅποιον ροφῶν τὸ αἷμα. Ἡ νυχτερίδες αὐτῆς εἶνε
γνωστὲς με τὸ ὄνομα «Βαμπίρ» - δερκόλεως.

τῆς τῆς γυναίκας μου καί περιμένα κανονίως.
— Τὸ διβλίο γράφει ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θυελλῆς πρέ-
πει νὰ μὴν ἀποχωρίζεται κανεὶς ἀπὸ διάφορα μεταλλικὰ ἀντικείμενα,
ὅπως π. χ. ὀρολόγια, κλειδιά, ἀλυσίδες, δαχτυλίδια κ.λ.π. καί νὰ
στέκεται κανεὶς σε μέρη, ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ μέταλλα. Στὴν περὶ-
πτωση αὐτῆς, τὰ μέταλλα παίζουν ὀλοῦ ἀλεξικερανοῦ... Γι' αὐτὸ σε
ἐπιθυμῶ νὰ σκεπάζεις τὸ κεφάλι σου μ' ἕνα καζάνι.
Πῆρα τὸ καζάνι καί τὸ φόρεσα.
— Μόρτιμερ, ἐξασκολούθησε ἡ γυναίκα μου, πρέπει τώρα νὰ προ-
στατεύς καί τὴ μέση σου. Φόρεσε τὸ σπαθὶ που εἶχες ὡς ἐφεδρὸς
ἀμυντικῶς.
— Ἰάκουσα.
— Τώρα πρέπει νὰ θροῦμε τρόπο νὰ προστατεύσης καί τὰ πόδια
σου φέρες τὰ παπούτσια σου.
Μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνω, ὑπάκουσα πάλι.
— Μόρτιμερ, τὸ διβλίο γράφει, ὅτι πρέπει νὰ χτυπᾶμε κομπάνες
κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θυελλῆς, γιατί τὸ ρεῖμα που σχηματίζει ἡ κα-
ταιγίδα ἀπαικάζει τὴν ἀστροπτή.
— Εἶσαι σίγουρη ὅτι...
— Φύε μου, ἄς μὴ χάνουμε καιρὸ σε λόγια. Πήγαναι νὰ φέρῃς
τὰ κομπάνη τοῦ φαρμάκου... Εἶνε στὸ χῶλ... Γρήγορα... Γρήγορα !
— Ἀκούστηκα κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες τῆς γυναίκας μου.
— Ἀνταμῶνος σε μιά καρέκλα, χτυποῦσα ἐπὶ δέκα λεπτὰ ἀδιάκοπα
ἀπὸ τὸ κομπάνη, όταν ἔξαφνα τὰ παν-
τάρια άνοιξαν ἀπὸτομα, ἕνα φανάρι
πῆλσε ὅλο τὸ δωμάτιο καί μιά φωνὴ
ἀκούστηκε :
— Τὸ διάβολο κένεσε ἐδῶ !
Τὸ άνοιγμα τοῦ παραθύρου γέμισε ὁ-
κίμης ἀπὸ κεφάλια ἀνθρώπων, τῶν ὁ-
ποῖν τὰ μάτια κατῆλθαν περιεργὰ τὴν
καταρία μου καί τὰ πολεμικά μου ἐ-
ξοπλισμα.
— Ἄφησα τὸ κομπάνη μὰ μού πέση καί,
καταπνέον, πῆδησα ἀπὸ τὴν καρέκλα
καί τραβήχθηκα :
— Προσπαθῶ νὰ φυλαχτῶ ἀπὸ τὴ
θύρα.
— Ἀπὸ τὴ θύρα... Μὰ τρελλάθη-
κα !... Ὁ οὐρανὸς εἶνε ἔσπερος, ὁ-
πῶρος, χωρίς τὸ παραμικρὸ συννε-
φι...
Κίτταξ ἔξω τὸν οὐρανὸ καί γιὰ μιά
στιγμὴ ἔβλεπα τὴν ὁμίλια μου. Τὴν ἔ-
κασοποίησα ὁποῖο γιὰ νὰ πῶ :
— Πραγματικὰ, κοντῶνα μὰ τρελλα-
θῶ... Καί ὅμως εἶδαμε καθαρά τὴν λάμ-
πὴ τῶν ἀστρῶν καί ἄκούσαμε τὸν κρό-
το τῶν κερανοῶν...
Οἱ ἄγαθοὶ ἐκείνοι ἄνθρωποι ἔσκασαν
πα γέλα.
— Χά ! Χά ! εἶπε κάποιος ἀπ' αὐ-
τοῦς. Ἄν άνοιγατε τὸ παράθυρό σας θὰ
ἤσπασε αἰέτως... Ἡ λάμψις καί οἱ
κροτοί που αἶς ἀνιστόχησαν προσερχόν-
τουσαν ἀπὸ τὶς κανονεὲς που ριχνόντου-
σαν πρὸς τὴν τῆς ἐκλογῆς τοῦ προέ-
δρου Ροζέττ...
Ὁχι, ἀκούσε ! Αὐτὸ ἦταν ; Πλάγιασα κα' ἐγὼ, άναμνα τὴν πάπια
μου κα' άφησα τὸν Ροζέττ νὰ τίς φέρη !...

ΟΙ ΠΡΩΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

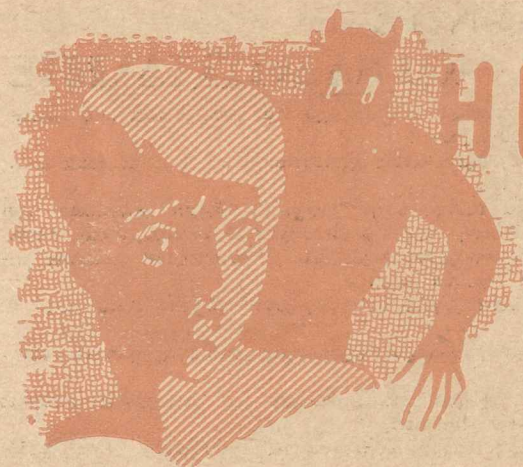
ΝΑΧΩ ΝΑ ΛΕΩ...

«Όλο νὰ λές, πῶς ἔρχεσαι κι' ὅμως ν' ἀργῇς νὰ φτάνεις,
ὅλο νὰ λέω σὲ προσευχὲς ἐνάρθης με τὸ καλὸ»,
κι' ἐνῶ σὺ θῶσαι στὸ νησί σου ἀκόμα νὰ με κᾶνῃς ;
να πηγαίνω ἔργαμα ὀδίκᾳ στὸ μῦλο, στο γιολό.
Κι' ἐκεῖ, που λέω, πῶς θὰ σε δῶ νὰ ξαγναντᾷς στὸ δρόμο
νὰ παίρνω γράμμα κα' ἐφινικά ἀπ' τὸ γέρο ταχυδρόμο
καί νὰ γυρίζω σπιτί μου με πρόσωπο σκυφτό.
Καί νὰ μού γράφῃς με καὶ μὲ καὶ νύσταλγία,
πῶς ἡ ζωὴ εἶνε πληκτικὴ στὰ μακρυνὰ νησιά,
κι' ὅμως νὰ μὲνης, ὀρίσκοντας κάποιον δικιολογία :
πότε, πῶς ἔχει τρικυμία καί φουσκοθαλασσιά,
πότε, πῶς πλοῖο δεν πέρασε καθόλου ἀπ' τὸ νησί σου,
πότε, πῶς δεν τὸ πρόφτασες γιὰτὶ ἀργήσες πολὺ
καί πάντα κατὰ τὸ ἔκτακτο, παρὰ τὴ θέλησί σου,
νὰ φέρῃς στὸ ταξίδι σου καινούργια ἀναβολή.
Κι' ἐπὶ, ὅσο κι' ἂν τῆς μοναξιάς τὸν πόνο μου θ' αὐξάνῃς,
τὸν ἔργου σου μ' ἀφίστη γιὰτὶ θὰ λαχταρῶ...
ὅλο νὰ λές, πῶς ἔρχεσαι κι' ὅμως ν' ἀργῇς νὰ φτάνῃς,
νὰ νὰ λέω κι' ἐγὼ ὁ φτωχός, ὅς κάποιον καρτερῶ...
(Κηφισὰς 1935)

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ C. LEFAILLER

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ.

(ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ). Η νερά Παριανή Ντενίλ Φαθρέν, μένοντας όρφανή, πηγαίνει κι' εγκαθίσταται κοντά στο θείο της Σουλθαίν Φαθρέν και στη

θεία της Άδριανή, στο εξοχικό τους σπίτι στο Μολβάλ, ένα σπίτι απομονωμένο κι' ερημικό. Έκει όμως συμβαίνουν περίεργα πράγματα, που έχουν τρομοκρατήσει τους ενοίκους του, οι οποίοι θρίσκουν κάθε τόσο καρφωμένα σε διάφορα μέρη του σπιτιού κομμάτια λευκού χαρτιού με μαύρους σταυρούς επάνω. Τι είναι αυτοί οι σταυροί; Ποιός μυστηριώδης κι' άδρατος έχθρος θέλει να τρομοκρατήσει την οικογένεια Φαθρέν; Κανείς δεν μπορεί να εξηγήσει τίποτε. Το πρώτο θράδυ της άφιξης της Ντενίλ, καθώς η νέα και η θεία της αποσύρονται για να κοιμηθούν, ακούει έξωφρα ν' άνηχη μέσα στο σπίτι ένα άπαλο πένθιμο ούρλιασμα και συγχρόνως βλέπουν την πόρτα ενός δωματίου, που ο θείος Σουλθαίν, έρασιτέχνης γλύπτης και ζωγράφος χρησιμοποιεί ως ατελιέ, ν' ανοίγεται με πάταγο. Οτόσο η πρώτη νύχτα περνάει χωρίς να συμβεί τίποτε το έκτακτο. Μά το δεύτερο θράδυ, καθώς η Ντενίλ κι' η θεία της ξαναυρίζουν στο σπίτι αντιλαμβάνονται, ότι ο Σουλθαίν Φαθρέν έχει εξαφανιστεί. Δεν ξέρουν τί να υποθέσουν, όταν έξωφρα η θεία Άδριανή κτυπάοντας ένα παράθυρο, θγάζει μία κραυγή φρίκης.)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η Ντενίλ είδε τη θεία της να στηρίζεται στον τοίχο πλάι στο κρεβάτι κι' έτοιμάστηκε να τη ρωτήσει, χωρίς καν να πολυέξη κι' η ίδια τι θα τη ρωτούσε... Είχε καταλάβει άλλως τε πως η εξήγηση του τρόμου της θείας Άδριανής θρικόταν εκεί, πίσω από τα παραπέτασματά του παραθύρου...

Μά τί μπορούσε να ήταν εκεί; Άν κανένας άνθρωπος είχε κρυφτεί εκεί πέρα, θα φαινόταν από τον όγκο του γιατί η απόσταση μεταξύ των παραπετασμάτων και του παραθύρου ήταν ελάχιστη και δεν χωρούσε άνθρωπο.

Η νέα απόθεσε τη λάμπα πάνω στο γραφείο και ρώτησε:

— Θεία... τί είναι;

Τά μακρὰ κι' ίσχνά χέρια της θείας Άδριανής είχαν γαντζωθεί στον τοίχο και σιγά-σιγά, τά πόδια της λύγιζαν...

Η Ντενίλ την είδε που έπεφτε, μά δεν έτρεξε να τη συγκρατήσει.

Μιά άκατανίκητη περιέργεια, γεμάτη αγωνία και τρόμο, την τραβούσε προς το παράθυρο...

Κι' έκανε ένα βήμα προς αυτό...

Τό ένα από τά χέρια της θείας Άδριανής απλώθηκε ποός αυτήν σαν να ήθελε να τη συγκρατήσει...

Μά η Ντενίλ αγωνιούσε να μάθι, γιατί της φαινόταν πως η άβεβαιότης αυτή ήταν περισσότερο φοιχτή από κάθε τι άλλο. Κι' αποφασιστικά, έπιασε απ' την άκρη το παραπέτασμα και τό τράβηξε.

Στην αρχή δεν είδε τίποτα...

Τά τζάμια της ξανάστειναν τό αντιφύγισμα της λάμπας...

Πλησίασε περισσότερο και κόλλησε σνεδόν τό μέτωπό της στο τζάμι... Καί τότε τό βλέμμα της καρφώθηκε σ' έ-

Ο θείος Σουλθαίν ήταν κρεμασμένος έξω απ' το παράθυρο.

να γκρίζο πράγμα που θρικόταν σε μερικόν έκικοστομέτρων απόστασι πίσω από τό τζάμι...

Είδε πως αυτό τό πράγμα ήταν ένα χέρι... Τά δάχτυλά του ήταν τεντωμένα... ανοιχτά...

Έπειτα της φάνηκε πως είδε ένα μπράτσο... Κτύπαξε πιο ψηλά... και είδε ένα πρόσωπο... που τά γουρλωμένα του μάτια κύτταζαν προς τόν ούρνο...

Καί τό πρόσωπο αυτό τό άνεγνώρισε άμέσως... Ήταν το θείου της...

Καί να που της φάνηκε τώρα ότι τό σώμα αυτό σάλευε έξωφρα πίσω απ' τό τζάμι...

Φρίκη... Ο θείος Σουλθαίν ήταν κρεμασμένος έξω απ' τό παράθυρο...

Η νέα ρίχτηκε προς τά πίσω κι' έθγαλε μία κραυγή που άτήχησε σ' όλο τό σπίτι.

Ήθελε να φύγει να μη βλέπει πεία... Αυτό τό παραπέτασμα που είχε ξαναπέσει, την τρώαζε, γιατί πίσω απ' αυτό έβλεπε άκόμα, τό κορμί του κρεμασμένου που ταλαντεύεται, που σφραγισμένο αιγά-αιγά προς αυτήν, ενώ τά δάχτυλά του χεριού του άγγιζαν τό τζάμι σαν να την προσκαλούσαν.

Η θεία Άδριανή είχε έντομεταξύ άνορθωθεί και η δυά γυναίκες θγήκαν μαζί στο διάδρομο. Είδαν εκεί την Σουλθαίν που έτρεχε λαχανιασμένη προς αυτές, γιατί είχε άκούσει την κραυγή της Ντενίλ.

Άρχισε να τις ρωτά τί είχε συμβεί. Μά η θεία Άδριανή έκλαιγε και η Ντενίλ δεν τολμούσε ν' άπαντήσει... Της έδειξε μόνο τό παράθυρο που τό σκέπαζε τό παραπέτασμα...

Έπειτα, καθώς η ύπηρέτρια έπιασε με τά τρεμμένα χέρια της τό παραπέτασμα για να τό τραβήξει, η νέα γύρισε άλλο τό κεφάλι της για να μην ξαναείδη.

Η Σουλθαίν πρόφερε μερικά λόγια που η Ντενίλ δεν τά κατάλαβε και σε λίγο την είδε να ξαναγυρίζει πιο χλωμή από πεθαμένη.

Τότε η θεία Άδριανή γύρισε προς την ύπηρέτρια και της είπε:

— Σουλθαίν, τρέξε να είδποιήσεις τό γείτονά μας, τον κ. Σανέ.

Καί πιάνοντας την Ντενίλ απ' τό μπράτσο, έπρόσθεσε καθώς την παρέσυρε προς την κάμαρή της:

— Έλα... Άς μη μένουμε πεία εδώ...

Κι' έκλεισε την πόρτα του δωματίου του κρεμασμένου πίσω της.

Η δυά γυναίκες, όταν θρέθηκαν στην κάμαρη της θείας Άδριανής, άπόμειναν άμυλητες έπί άρκετή ώρα. Μά η Ντενίλ ένοιωσε την άνάγκη να διακόψει αυτή τη σιωπή.

— Ο θείος μου, μιθούσε με σιγανή φωνή, δεν μπόρεσε ν' αντισταθί στο πόδο του... Αποτοκτόνησε...

Η θεία της την κτύπαζε παράδοξα κι' από τό βλέμμα της η Ντενίλ κατάλαβε πως είχε άνακτήσει την ψυχραιμία της.

— Τί λές ;... της είπε. Δεν είδες λοιπόν τό σταυρό στο χαρτί... Ο θείος σου ν' αυτοκτονήσ; Ποτέ !... Οτόσο εξακολουθούσε να κλαίει:

κλαίει:

— Τόν σκότωσαν !... έπρόσθεσε. Μ' άκούς ;... Τόν σκότωσαν !

Είπα, θέλεις γι' αυτό...

— Μά γιατί ; Γιατί ; τη ρώτησε η Άδριανή.

Δεν έπέτυχε όμως καμμία άπάντησι...

Έξαφρα της φάνηκε πως άκούσε έξω θόρυβο φωνών. Ναί, κάποιοι άνέβαιναν την σκάλα... Άκούσε μία πόρτα ν' άνοίγη κοντά της... Την πόρτα του δωματίου του θείου της... Έπειτα τό παράθυρο... τό μοιραίο παράθυρο... κι' ένα ρίγος συγκλόνισε όλο της τό κορμί...

Τώρα κουβέντιαζαν σιγανά απ' έξω...

Έπειτα κάποιος χτύπησε την πόρτα της κάμαρης, όπου η θεία και η άνηχη είχαν καταφύγει...

Η Ντενίλ σηκώθηκε κι' άνοιξε... Ήταν η Σουλθαίν, η ύπηρέτρια...

— Κυρία... κυρία, τραύλισε.

Η θεία Άδριανή γύρισε προς αυτήν τό κεφάλι της κι' ένα έρωτηματικό ζωγραφίστηκε στα μάτια της.

— Κυρία... εξακολούθησε η ύπηρέτρια. Τό πτώμα δεν θρικόταν πεία έξω από τό παράθυρο... Χάθηκε !... Έξαφανίστηκε !...

Η δυά γυναίκες φαινότουσαν πως δεν καταλάβαιναν αυτό που άκούγαν.

— Έλάτε, κυρία ! πρόσθεσε η Σουλθαίν. Έλάτε !

Ο Άλφόνσος Σανέ, ο γείτονας που είχε πάει να φέρη η Σουλθαίν, περίμενε όρθιος στην είσοδο του δωματίου. Μόλις είδε τη Ντενίλ και τη θεία Άδριανή να τόν πλησιάζουν, τράβηξε πολύ παραγμένο:

— Η Σουλθαίν μου εξήγησε τί συνέβη... Μά δεν καταλαβαίνα !... Δεν καταλαβαίνα τίποτε...

Κι' οι τέσσερες τράβηξαν προς την κάμαρη του κρεμασμένου. Τά παραπέτασμα είχαν τραβηχτεί και τό παράθυρο εαίνονταν άνοιχτό, δλάνοιχο μέσα στη σκοτεινή νύχτα.

Η θεία Άδριανή προχώρησε άργά προς αυτό... Μά ο Άλφόνσος Σανέ την πρόλαβε και προβάλλοντας τό κεφάλι του έξω απ' τό παράθυρο, έπιασε ένα πράγμα που κρεμόταν...

— Νά τό σχοινί !... είπε. Μά είναι κομμένο σ' αυτό τό σημείο ! Κιτάχτε !...

— Ω ! μά είναι φριχτό !... Είπε φριχτό... Καί τί έγινε τό πτώμα !... Εξαφανίστηκε η θεία Άδριανή.

Κι' έκαμε άπότομα πίσω...

Η Άδριανή τη δέχθηκε, στην άγκαλιά της και την τράβηξε στην κάμαρή της...

IV

ΩΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

Ήταν ένένα ή ώρα, όταν η Ντενίλ θρέθηκε στην κάμαρή της !

Η θεία Άδριανή θρικόταν στη διπλανή κάμαρη με τη Σουλθαίν.

Ο Άλφόνσος Σανέ έβλεπε από τό χωριό για να καταγγείλη τό γεγονός στις Άρχες.

Η Ντενίλ είχε λάθει την απόστασι ν' άγρυπνήσει. Μά και να ήθελε να κοιμηθί δεν θα μπορούσε... Κι' η ίδια η σιωπή που άπλωνόταν δλάνοιχα της της φαινόταν άπειλητική.

Γιά ν' κάνει κάτι, έπιασε ένα φύλλο χαρτί κι' άρχισε να γράφει:

« Άγαπημένε μου Ροβέρτο,

« Πόσο θλιβερός ώρες περνά από τί σι γιγ που σε άνησα !... Τόσο θλιβερός, ώστε μου φαίνεται άδύνατο πως χθές τό πρωί έστάνα, θροσάμιστε μαζί στην Παρίσι, στο « Μονοδωμάτιο σταθμό... Μου φαίνεται πως ένας μήνας πέρασε από την στιγμή που γνωστήκαμε... Δεν θα σου κείσω καθόλου για τόν πόνο που ένοιωσα, άγνήνόντας σε... Θέλω δικιχώς να σου πωίσω σήμερα γ' άλλα πράγματα πούλν πού σ' έφαινα...

Φαίνεται πως η δυστι-

— Κυρία ! Τό πτώμα δεν θρικόταν πεία έξω απ' το παράθυρο...

χία μπήκε μαζί με μένα στο σπίτι αυτό, όπου φιλοξενούμα, στο σπίτι αυτό που μου προκαλεί τό μεγαλύτερο τρόμο της ζωής μου...

Φαντάσου, θρικόται χωμένο ανάμεσα σε δάση, σε γιλίαν έλασιών μέτρων απόστασι απ' τό χωριό... Έχα αναρίθμητα μικρά δωμάτια και άτελείωτους σκοτεινούς διαόρμους που τούς φωτίζουν μικρές λάμπες μόλις άρχίζει νά νυχτώνη...

Η θεία μου δεν μου έκανε καθόλου την υποδοχή που φοβόμουν... Δεν μου έλετε τίποτε που θα μπορούσε να με θίξη ή να με λυπήσει, κι' όμως από την πρώτη στιγμή της άφιξής μου έδω, ένοιωσα γύρω μου μία άμύοσφαρη καταθλιπτική... Ο τρόμος πλανόταν μέσα στον άέρα... Καί η θεία μου κι' ο θείος μου έτρεμαν... Τό ίδιο θράδυ, η θεία μου με πήρε ιδιαιτέρως και μου εξήγησε, ότι όχτώ μήνες τώρα ένας άόρατος έχθρος τούς καταδιώκει, τούς άπειλεί...

Η Ντενίλ διέκοψε τό γράψιμό της... Της φάνηκε πως άκούσε ένα ρυθμικό θόρυβο, που πόλις άκούγόταν, μακριά από τά δά-

σα...

Ξαναπήρε την πέννα και συνέχισε:

«...Σήμερα, άλλόμονο ! Ο θάνατος μπήκε μέσα σ' αυτό τό σπίτι. Η θεία μου κι' εγώ είχαμε διγί έξω τό άπόγευμα κι' η νύχτα είχε άπλωθί πεία, όταν έπιστρέψαμε. Μέσα στο σπίτι πικρό σκοτάδι βασίλευε, γιατί η ύπηρέτρια είχε ξεχάσει ν' άνάψει τις λάμπες. Ο θείος μου δεν θρικόταν στην κάμαρή του και τό καίνο τόν άναγνήτσαμε σαν τοί...»

Η Ντενίλ διέκοψε και πάλι τό γράψιμό της.

Ο ίδιος θόρυβος είχε ξαναρχίσει πιο κοντινός τώρα, μά υπό-κωφος. Θάλανε κανείς πως μία άξίνα, μία βαρειά άξίνα χτυπούσε τη γη...

Κ' η Ντενίλ εξακολούθησε:

« Πρώτη η θεία μου έκανε τη φοιχτή άποκάλυψη άνασκήνοντάς τό παραπέτασμα που σκέπαζε τό παράθυρο του δωματίου του θείου μου... Άμύσως κτύπαξα κι' εγώ με την σειρά μου: τό κορμί του θείου μου ταλαντεύεται κρεμασμένο έξω από τό παράθυρο. Μου φαίνεται πως αυτό τό φοιχτό δρώμα ένν θα σβήση ποτέ απ' τά μάτια μου. Κλειστήκαμε τότε με τη θεία μου σε μία κάμαρη, ενώ η ύπηρέτρια έτρεχε να είδοποιήση κάποιο γείτονά μας. Ο γείτονας μας ατόδς έπιασε σε λίγο και τότε άντιληφθήκαμε κατάληπτοι, ότι τό πτώμα είχε εξαφανιστή...

« Τό ξέρω πως δεν θα καταλάβης αυτά που σου γράφω...

« Ίσως η έπιστολή μου να σου φανή άκατανόητη...

« Δέν ξέρω πεία πως ζω... Μου φαίνεται πως όλ' αυτά είναι ένας φοιχτός έφιάλης... Κ' η θεία μου η ίδια δεν ξέρει τί να πη... Ά-

ποκλει κάθε ιδέα περί αυτοκτονίας του θείου μου... Τόν σκότωσαν, λέει, και τρ'πει τώρα για τη ζωή τη δική μας...

« Είπε στιγμές, που φοβόμαί μήπως τρελλάθην, έπει-α από όλα συνέβησαν... Χθές, μου έλετε ότι ο θείος μου έχει πιάσει τό άναλμα του Σοτανά κι' έπρόσθεσε ότι όρ-ς-ώρες της έρχεται να πάση ένα σφυρί και να τό κάνει κομμάτια. Δεν ξέρω πως να εξηγήσω αυτά τά λόγια της...

« Όλοι οι άνθρωποι έδω μου φαίνονται τρομερά δεισιδαιμόνες... Μά κι' εγώ η ίδια κοντεύω να γίνω, με όλο μου τό δικιο, τη στιγμή που γίνοντα γύρω μου τόσα φοιχτά κι' άνεξήγητα πράγματα... Ποιός κρέμασε τό θείο μου;... Τί έγινε τό πτώμα του ;»

Η Ντενίλ παράτησε άπότομα την πέννα της...

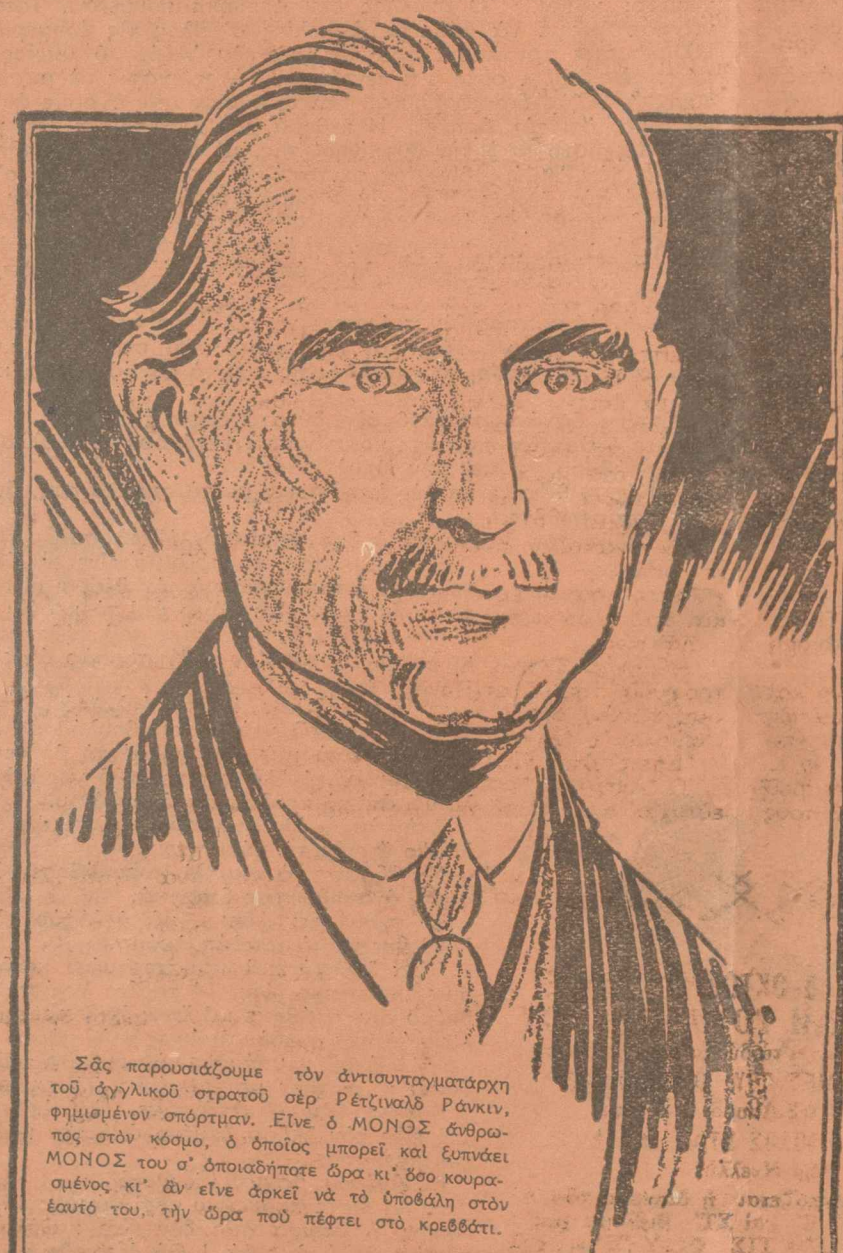
— Δυνατά χτυπήμας άκούγοντουσαν τώρρα στην πόρτα του ισογείου...

« Αναρθώθηκε θγάζοντας μία κραυγή φρίκης κι' έτρεξε να κατάρχη στην διπλανή κάμαρη, όπου η θεία Άδριανή και η Σουλθαίν άκουγαν κι' αυτές, τρέμοντας κι' όλόρρες, τά μυστηριώδη χτυπήματα.

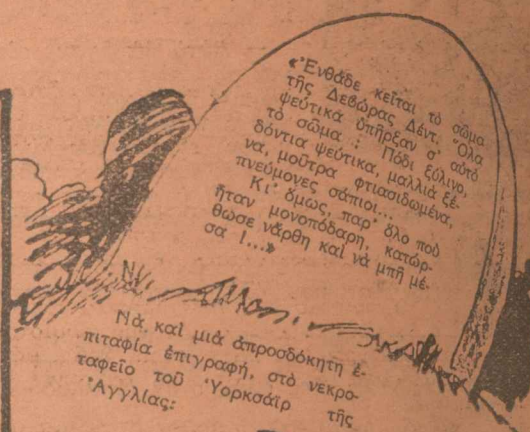
(Άκολουθεί)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σας παρουσιάζουμε τον αντισυνταγματάρχη του αγγλικού στρατού σέρ Ρέτζιναλντ Ράνκιν, φημισμένου σπόρτμαν. Είναι ο ΜΟΝΟΣ άνθρωπος στον κόσμο, ο οποίος μπορεί και ξυπνάει ΜΟΝΟΣ του ο' οποιαδήποτε ώρα κι' όσο κουρασμένος κι' αν είναι αρκεί να το υποβάλει στον εαυτό του, την ώρα που πέφτει στο κρεβάτι.

«Ενώθε, κείνη το σώμα της Δεσφρας Λέντ. Όλο το σώμα της... Πάνε ελπίες, να, μούτρα φησισαμένε, Κι' όμως, παρ' όλο που ήταν μονοπόδαρη, κατάρσα 1...»

Νά, και μία απροσδόκητη επιγραφή, στο νεκροταφείο του 'Υορκσάιρ της 'Αγγλίας:

Νά και το επίκεντρο ενός έκκεντρικού 'Αμερικανού, 'Ανταρφέτα ο' αυτό, 'Αν.Ε. Λέντς, νεκροθάπτης. — 'Επισκεφτήτε με, και θα μείνετε ευχαριστημένοι 1...»

Τέλος σας παρουσιάζουμε τον Φράνκ Μπάρνλεϊ, 37' το Σικάγο, τον πλέον μικρόσωμο πυγμάχο ελαφρών βαρών, ο οποίος είναι σήμερα το φθόγγο των πλέον ονομαστών συνανδρών του.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ

ΤΟΥ ΟΗ. ESQUIER

ΕΞΑ στο μεγάλο σαλόνι του πύργου του Γκάρμπ, οι καλεσμένοι άκουγαν προσεχτικοί, τη θαρώνη Σεφορά ντ' 'Αλτενχάους που τραγουδούσε.

Η φωνή της, φωνή κοντράλτο, δυνατή και θαυραία, δούσε τον αέρα.

Ποτέ το περίφημο τραγούδι του Σίκφριντ: «'Η Βαλκυρία είναι η κατάκτησή σου...» δεν είχε θρεί μία τέτοια έρμηνεία.

Θάλεγε κανείς πως μία ψυχή χαμένη τραγουδούσε από το υπέρπεραν έναν ύμνο αγάπης.

Στην πόρτα της ταράτσας, που ήταν μπρός στο σαλόνι κι' έβλεπε στο πάρκο, ο 'Αντρέ ντ' Γκάρμπ, ο γιός των πυργοδεσποτών στεκόταν ακίνητος κρατώντας κι' αυτήν ακόμα την αναπνοή του.

Ούτε ένα νεύρο δεν σάλευε στη μπρούντζινη όψη του, όπου τα πράσινα μάτια του έλαμπαν καθώς κύταζε την τραγουδίστρα με μία απέραντη έκστασι...

Και πραγματικά, ήταν ωραία, πολύ ωραία, η θαρώνη Σεφορά μέσ' στην ωριμότητά της, η γυναίκα των τριάντα χρόνων... Είχε κορμί θεάς, μάτια γεμάτα γοητεία και μαλλιά ολόχρυσά, όπως η μακρινές πριγκίπισσες των παραμυθιών.

«'Ω! βέβαια! για τον 'Αντρέ ντ' Γκάρμπ, ήταν μία μακρινή πριγκίπισσα. Ένα πλάσμα που το βλέπει κανείς μόνο στα όνειρά του, που φαντάζεται πως θα το πιάσει, αν απλώσει τα χέρια του, και που απομακρύνεται πάντα, φευγαλέο, άπιστο, απειλή.

Πριν από έντεκα χρόνια, οι πυργοδεσποτά του Γκάρμπ είχαν στείλεις γάμους με τους γειτονές τους στην έξοχη, τους Πραντέ, τους γονείς της Σεφοράς, η οποία ήταν νέα, κόρη ακόμη την εποχή εκείνη.

Ο 'Αντρέ ντ' Γκάρμπ που ήταν τότε είκοσι δυο χρόνων και είχε πάρει το δίπλωμά του της Ιατρικής, είχε γοητευθεί άμέσως από την ασύγκριτη χάρη και την ωμορφιά της νεαρής του γειτόνισσας.

Μα κι' αυτή δεν είχε φανή αναισθητή στον έρωτα του νεαρού κι' ωραίου ιππότη. Πιο ιδανικό ζευγάρι από τους δυο τους δεν θα γινόταν ποτέ. Αύτη ήταν η γνώμη των γονέων τους, οι οποίοι, βλέποντας τον άμοιβαίο έρωτά τους, άρχισαν να σκέπτονται να τους παντρεύουν.

Ο 'Αντρέ ντ' Γκάρμπ ζούσε κι' αξιοπρέπεια από το εισόδημα που του είχαν παραχωρήσει οι γονείς του και στο οποίο σε λίγο θα πρόσθετε και τα πρώτα κέρδη από την επιστήμη του.

Όσο για τη Σεφορά η πρόκληση της ήταν σχετικώς μικρή. Μα ο πατέρας της, επιτήδειος και τυχερός επιχειρηματίας, έλειπε ότι θα μπορούσε να τη μεγαλώσει από τη μία μέρα στην άλλη. Έτσι, οι γονείς επέτρεπαν στους δυο νέους ν' αγαπούνται κι' επί υερικές εδομάδες οι δυο έρωτευμένοι μας έκαναν τις πιο γλυκειές ελπίδες και τα πιο γοητευτικά όνειρα...

Αλλοίμονο! Μία καταστροφή ήρθε ξαφνικά κι' έδωσε άπτομα τέλος στην ευτυχία τους.

Ο πατέρας της Σεφοράς έμασε όλη του την περιουσία ο' ένα κρη και για να τον σώσει από τη χρεοκοπία η νέα κόρη αναγκάστηκε ν' άπτελπισία να διακόψει τις σχέσεις της με το μαθητή της καρδιάς της και να παντρευτεί τον εκατομμυριούχο θαρώνη ντ' 'Αλτενχάους, που είχε ξετρελαθεί από καιρό με την ασύγκριτη ωμορφιά της.

Τότε ο 'Αντρέ, συντριμμένος από την άπτελπισία του, δέχτηκε να συμμετάσχει ως γιατρός σε

μία επιστημονική αποστολή που θα έφευγε για την 'Αφρική για να εξερευνήσει τον 'Ανω Ουμπάγκι.

Σκεφτόταν πως ίσως εκεί κάτω θα ξεχνοούσε...

Ξαναγύρισε κατόπιν στη Γαλλία μετά πεντε χρόνια, χωρίς ακόμα να έχει θεραπευθεί από τον έρωτά του... Κάποια μέρα σε μία επίσημη έορτη, είδε από μακριά τη θαρώνη ντ' 'Αλτενχάους.

Δεν επεχείρησε ωστόσο να πιάσει κουβεντά μαζί της, γιατί ο σύζυγός της την παρακολουθούσε σαν σκιά. 'Εξ άλλου και η ίδια, μόλις είδε τον 'Αντρέ γύρισε αλλού το κεφάλι της.

Μα τί τον ενδιέφερε πια η Σεφορά, αφού την είχε χάσει για πάντα; Και για να την ξεχάσει ολόκληρα, ο φτωχός νέος ξανάφυγε με μία άλλη εξερευνητική αποστολή.

Όταν ξαναγύρισε πάλι στη Γαλλία, έπειτα από έξη χρόνων απουσία η κυβέρνηση του άπτενιμε ένα ανώτερο παρασημο για το εξερευνητικό και επιστημονικό του έργο. Κ' οι γονείς του για να εορτάσουν τη θριαμβευτική του επιστροφή, είχαν οργανώσει εκείνο το θράου αυτήν την εσπερίδα στον πύργο τους.

Ήταν απερίγραπτη η έκπληξη του νέου, όταν είδε να μπαίνει, μεταξύ των καλεσμένων κ' η Σεφορά ντ' 'Αλτενχάους, όχι πια η νέα κόρη του παρελθόντος, μα μία Σεφορά πιο ώριμα ακόμα, μέσα σ' όλη την ανθιστή της ωμορφιάς της! Κ' ήταν ακόμα μεγαλύτερη η χαρά του, όταν έμαθε πως η θαρώνη είχε χηρέψει κατά τη διάρκεια της απουσίας του και δεν είχε ξαναπαντρευθεί.

Μετά έντεκα χρόνια, την ξανάθρισκε πιο τεία και πιο λαμπρή από ποτέ... και ελεύθερη!... ελεύθερη!...

Νά γιατί κατά το γεύμα που προηγήθηκε της εσπερίδας, η καρδιά του χτυπούσε τρελλά...

Και τώρα; Γιατί η Σεφορά τραγουδούσε με μία συγκίνηση τόσο θαυραία; Μήπως γι' αυτόν;

Τον άγαπούσε ακόμη, έπειτα από τόσα χρόνια; Τον περίμενε λοιπόν;

Αυτές ήταν η ερωτήσεις που έκανε μ' αγωνία στον εαυτό του και που τόσο θάθελε να της κάνει και σ' αυτή την ίδια...

Μα πώς;

Ακριβώς, εκείνη τη στιγμή, η θαρώνη που είχε τελειώσει το τραγούδι της, διασχίζοντας τους δούλους που έσπευδαν να την συγχαρούν, διευθύνθηκε προς την πόρτα της ταράτσας, όπου στεκόταν ο 'Αντρέ.

«Έπειτ' από μερικές στιγμές θρισκόταν κοντά του...

Ο 'Αντρέ, μεθυσμένος απ' το άρωμά της, μεθυσμένος από την ευτυχία του, γιατί την ξανάθρισκε, κυριεύθηκε από μία τέτοια συγκίνηση, ώστε δεν θρήκε να πη ούτε μία λέξη.

Βέβαια, ένα συνηθισμένο κομπλιμέντο δεν θα το ήταν καθόλου δύσκολο. Μα εκείνη τη στιγμή την τόσο αποφασιστική, κάθε κοινοτοπία του φαινόταν φριχτή.

Η Σεφορά πρώτη διέκοψε τη σιωπή.

— Έ, λοιπόν, κύριε εξερευνητή, το είπα με προσποιητό εθιμο τόνο, πόσες περιέργες αναμνήσεις θάχετε από τα ταξίδια σας!...

Και συννοώντας το έδειξε κοντά τους μία θιτρίνα, στην οποία θρισκόντουσαν τοποθετημένα διάφορα παράδοξα έντομα, και ξεραμένα λουλούδια, με αλλόκοτα σχήματα.

— Ναι, της απάντησε εκείνος, είδα και γνώρισα πολλά και περιέργα πράγματα... Μα κατά θάθος παρέμεινα ακριβώς ο ίδιος, όπως με γνωρίσατε πρό έντεκα χρόνων...

Έκείνη κατάλαβε. Και, κινώντας νευρικά την θενάγνια της, ψιθύρισε:

— «Όστε, έπειτα από έντεκα χρόνια, τα αισθήματά σας δεν μετέβληθησαν;

— Όχι, απάντησε εκείνος τολμηρά, κυττάζοντας την στα μάτια. Και σεις, κυρία, ξεχάσατε; Η Σεφορά σήκωσε θλιμμένα το κεφάλι της και ψιθύρισε:

— «'Ω! πως φανταστήκατε ότι (Συνέχεια στη σελίδα 2161)

ΑΠΟ ΤΗΣ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ 7ου ΒΙΒΛΙΟΥ

το οποίο περιέχει τα δύο άριστοτεχνήματα

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

του 'Αλεξ. Δουμά (πατέρα)

ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

της Ντελλύ

Επίσης συνεχίζεται η διανομή των Α' Β', Γ', Δ', Ε' και ΣΤ' βιβλίων μας: «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ», του 'Αλφ. Κάρε, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Δουμά υιού, ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του 'Αββα Πρεβό, ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ και ο «ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τής Ντελλύ.

Το «ΜΠΟΥΚΕΥΣ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να ευχαριστήσουν τους πολυπληθείς αναγνώστες των, απεφάσισαν, εκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' αποκτήσουν και τα άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τους αναγνώστες μας παρουσιάζουν τα τέσσερα βιβλία, τα οποία χρειάζονται για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θα δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ ή την «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του 'Ιουλιού Βέρν. πληρώνοντας ο κ' α' δρασμάς για το καθένα απ' αυτά, αντί των 20 που τιμώνται έκαστον.

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΕΣ ΤΗΣ ΚΟΛΕΤ

Η πόρτα άνοιξε σάν νά τήν έσπρωξε άνεμοστρόβιλος, κι' ό Λουδοβίκος μπήκε μέσα, άνατρέποντας καρέκλες και φωνάζοντας:

— Κολέτ, με άπατάς !

— "Α! Έκανε ή Κολέτ.

Και ταραχτήκε τόσο, ώστε, ξεχνώντας τη συνηθισμένη της συστολή, δέν σκέφτηκε καν νά κουμπώσει τό άνοιχτό πενιούαρ της.

— Με άπατάς ! Ξαναείπε ό Λουδοβίκος με τραγικό τόνο. Μά ή Κολέτ ήταν απ' τις γυναίκες εκείνες που συνέρχονται γρήγορα κι' από τις μεγαλείτερες συγκινήσεις. Το άπάντησε, λοιπόν, γελώντας.

— "Ε, λοιπόν, ναι, σε άπατώ.

— Με τόν Γκουτράν !

— Με τό Γκουτράν, άφού τό θέλεις. Θά προτιμούσα θέβαι να μη τό μάθαινες και γι' αυτό μάλιστα είχα τη λεπτότητα νά λάβω όλες τις προφυλάξεις, ούτως ώστε νά μη μάθης ποτέ τί ποτε. Μά τώρα άφού τό ξέρης όλα, δέν δυσκολεύομαι νά τά παραδεχθώ με τη συνηθισμένη μου ειλικρίνεια...

— Κολέτ ! Δέν περίμενα, έπειτα από την προδοσία σου, τέτοια ανάδεια !

— Κι' έγώ, κύριε, δέν περίμενα τόση άχαριστία !

— Άχαριστία ! φώναξε ό Λουδοβίκος, του όποιου ή όργη είχε διπλασιασθή... Με θεωρείς άχαριστο έσύ που με προδίδεις ;

— Ναι ! Ναι ! Είσαι ό πιο άχαριστος άνθρωπος του κόσμου, άφού δέν αντίλαμβάνεσαι τη θυσία στην όποία υποβάλλομαι...

— Με τό νά με άπατάς ;

— Ναι, με τό νά σ' άπατώ ! "Α ! Λουδοβίκο, μάθε το — αν και στοιχίζει πολύ σε μία γυναίκα μετριόχρονα σάν έμένα νά εκβείαζή τόν έαυτό της — μάθε το, πώς ό,τι έκανα τό έκανα γιά τό καλό σου...

Στό άκουσμα αυτών των λόγων, ή κατάπληξη του προδομένου έραστού ήταν τόση ώστε δέν μπόρεσε νά πη τίποτε και σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα, με τά χέρια κρεμασμένα κάτω.

Η Κολέτ έπωφεληθήκε της ευκαιρίας κήτης γιά νά πλησιάση πονηρά τό Λουδοβίκο, νά τόν άγκαλιάση τρυφερά και νά άρχισή νά του μιλάη σιγά-σιγά στο άυτί.

— Ναι, γιά τό καλό σου, Λουδοβίκο, το έίπε. Δέν θ' άργήσης νά πεισθής γι' αυτό, αν καθήσης ήουνα μία στιγμή νά μ' άκούσης χωρίς νά χειρονομής και νά φωνάζεις άγρια.

Εκείνος την έκύτταζε, εξακολουθώντας νά πυραμένη άφρονος από την κατάπληξη του.

— Λοιπόν, εξακολούθησε ή Κολέτ, έπειτ' από μία μικρή σιωπή, δέν είν' αλήθεια ότι από τό πρώτο θράδυ που σε δέχτηκα εδώ πέρα, ήμουν πάντα ευτυσιμένη και γελαστή ; ... "Ότι ποτέ δέν σου φέοσθηκα πονηρά κι' ότι ποτέ δέν σου έκανα πείσματά ;

— "Όσο γι' αυτό συμφωνώ, άπάντησε ό Λουδοβίκος.

— Επίσης είν' αλήθεια ότι ποτέ δέν σου θυμώσα, ότι ποτέ δέν νευρίασα κι' ότι τό χαμόγελό μου μόνο τό φίλημά σου τό έσθυε από τά χείλη μου ;

— Αν ήσουν λιγώτερο γοητευτική, θα σ' άγαπούσα κι' έγώ λιγώτερο, άπάντησε ό Λουδοβίκος.

— Δέν σου ήουν πάντα υποτακτική, δέν έκανα πάντα μόνο ό,τι μπόρουσε νά σ' ευχαριστήση ; Ξαναρώτησε ή Κολέτ. Καθώς θλέπει, φοράω σχεδόν διαρκώς τό καπέλλο μου που σου άρέσει κι' έδωσα στην καριέρα μου τό φόρεμα που τό χρώμα του δέν σου φαινόταν άμορφο.

— Τό θυμάμαι, άπάντησε ό Λουδοβίκος.

— Και πόσα άλλα πράγματα έκανα που άσφαλώς δέν θα τά θυμάσαι ! Έξακολού.

θησε ή Κολέτ. "Α ! Λουδοβίκο, είσαι ένας άντρας τρομερός ! "Ακόμα κι' όταν υποβάλλεται κανείς στις μεγαλύτερες θυσίες προς χάριν σου δέν μένης ευχαριστημένος...

— Τι λές ;

— Κ' είμαι θέβαι, στοιχηματίζω, πώς νόμιζες ότι ήμουν με μωρή γυναίκουλα πάντοτε κεφατή, πάντοτε άπλη, πάντοτε πρόθυμη νά σου παραχωρήσω τά πάντα ; ...

Ό Λουδοβίκος έγνεψε συγκαταβατικά.

— "Ε, λοιπόν ! φώναξε ή Κολέτ, ή όποια πετάχτηκε επάνω με μία ζωηρή κίνηση. Είσαι γελασμένος, κύριε !... Μάθε, κύριε, ότι είμαι, μερικές ώρες, πολύ συχνά, μεγαλοχολική, τόσο με λαγχολική και γεμάτη άγανάκτηση γιά τά χάδια που μου γιτάνε... Διαμαρτύρομαι, κραυγάζω, προσβάλλομαι από νευρικές κρίσεις και, άφού κάνω κομματάκια τά γιοπανέζικα μπινελιά του τζακιού, άποφασίζω νά περάσω τη νύχτα μόνη μου, χωρίς έσένα... Νομίζεις πώς ξέρεις την Κολέτ... "Α ! Ναι... ναι... ή μάλλον δέν την ξέρεις, δολέκληρη... Και τώρα — έπρόσθεσε κυττάζοντας με θλέμμα τρυφερά τό Λουδοβίκο, — έλπίζω πως θα κατάλαβες γιά τί άποφάσισα έγώ που σε λατρεύω — ό,τι τί θυσία ! τί θυσία ! — νά μην άνηθώ σ' έναν άλλο ό,τι με τόση χαρά θύβαι νά δώσω σε σένα ! ...

— Μά όχι ! Δέν καταλαβαίνω ! φώναξε άπότομα ό Λουδοβίκος.

— Πρέπει λοιπόν νά σου τά εξήγησω όλα ; ρώτησε ή Κολέτ άνασπείζοντας. Πώς ; Πώς ; ... Δέν έμάνειες ποιά ήταν ή άνησυχία μου από την άρχή του έρωτός μου... Νοιώθοντας τόν έαυτό μου κακή, όπως και είμαι πράγματι μερικές φορές, έλεγα μέσα μου ότι δέν θα άνεγθής τα κυπρίτσια μου, καπρίτσια γοιδεμένου παιδιού, τά νεύρα μου, τις μεταβολές του κεφιού μου... Ούτε θα μπόρουσα καν να σκεφθώ νά διορθώσω τά ελαττώματά μου αυτά... Κάθε προσπάθειά μου θα ήήανε χαμένη. "Ετσι θα σ' έκανα πολύ γρήγορα κι' έσύ δέν θα κρατούσες από μένα παρα μία πολύ πικρή άνάμνηση... Αύτή ήταν μία σκέψη που με θασάνιζε... "Από τη μία μεριά υπήρχε μία Κολέτ γελαστή, υποτακτική, έρωτευμένη, που ήταν άξια της άγάπης σου... Κι' από την άλλη μία Κολέτ πικρά, παράφορη, σκληρή, που δέν θ' άργούσε νά φανερωθή και που θα την κοραζούσαν γρήγορα. Τι έπρεπε νά κάνω ;

Μία μόνη λύσις υπήρχε: Νά φυλάσω για σένα μόνο την γοητευτική Κολέτ και νά ξεφορτωθώ την άλλη — την άνυπαρκτη, δίνοντάς την στον πρώτο τυχόντα. "Αν έχω έραστή, Λουδοβίκο, τό κάνω γιά νά μωρώ νά σου προσφέρω μιά ευτυχία πραγματική, χωρίς άπογοιτεύσεις, τό κάνω γιά νά μη χάσω ποτέ την άγάπη σου... "Όχι, έχω κακό που δέν θ' άρεσε σ' εμένα, τό προσφέρω σ' έναν άλλο και σε άπολαύσω απ' αυτό... Μαζέ με τόν άντερραστ σου τό Γκουτράν είμαι στριμμένη, νευρική, αυταρχική, ζηλότυπη, γεμάτη σκληρά λόγια και άρνήσεις, γιά νά μωρώ νά είμαι μαζί σου — μαζί σου μόνο — ευχαριστή, χαμογελαστή, υποτακτική... "Α ! Λουδοβίκο, αν ήσουν άνθρωπος δίκαιος, θα παραδεχόσουν πόσο άσχημα έκανες, λέγοντάς μου τά σκληρά λόγια που μου είπες προηγούμενος και δέν θα συλλογιόσουν στο έξης άλλο παρά νά με συμβουλεύεις πώς νά σε προδίδω, πράγμα που τό άπατεί ή ευτυχία σου ! ...

Είπε φανερό πως ό Λουδοβίκος θα έυρισκε πολλά πράγματα ν' άπαντήση, εκείνη τη στιγμή είχε άπόλυτη έλευθερία πνεύματος. Μά πώς νά βρή τόν τρόπο νά πη μερικά λόγια ή νά συγκεντρώση άπό τις ιδέες του σε μία λογική τάξη, στη στιγμή που έννοιωθε στο μέτωπό του, στα μάτια του, στο στόμα του, μπουκλές χρυσών μαλλιών, δμοίες με φλόγινα δαχτυλίδια.

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

περίφημος κομικός της δόθνης Μπάστερ Κήτον, ό άνθρωπος που δέν γελάει ποτέ, τ' έλάτρευε ! ...

Αυτήν την θλιβερή είδηση μετέδωσαν πρό έβδομάδος τά τηλεγραφήματα από τό Χόλλυγουντ στους κινηματογραφόφιλους όλου το κόσμου.

Δέν πρόκειται καθόλου αυτή τη φορά γιά ένα από τά συνηθισμένα ψέμματα που μάς «φουρνίζουν» τόσο συχνά οι "Αμερικανοί εις βάρος των άστέρων γιά νά τους... διαφημίσουν. Στις 21 του περασμένου "Οκτωβρίου ό Μπάστερ Κήτον, περιβληθείς τόν ζουρλομανδύα μετεφέρθη σ' ένα άσλοιο φρενοπαθών. Κατά την γνώμη δέ των γιατρών που τόν εξέτασαν έλάχιστες έλπίδες υπάρχουν ν' άνακτήση ό συμπαθής κομικός τά λογικά του.

Τό δυστύχημα αυτό όφείλεται σ' αίσθημα-τικούς και οικονομικούς λόγους. "Επειτ' από δύο άτυχείς γάμους που διελύθησαν, άφίνοντας ένα μεγάλο κενό στην καρδιά του, ό Μπάστερ άναγκάστηκε νά πληρώσει τεράστιες άποζημιώσεις στας πρώην σύζυγους του. Συγχρόνως, έπειδή τό τελευταίο του φιλμ δέν είχε την έπιτυχία των προηγούμενων, ή κινηματογραφική εταιρεία δέν άνανέωσαν τά συμβόλαιά τους μαζί του. "Ετσι, από τη μία μέρα στην άλλη, ό "Αγέλαστος" κομικός έμεινε άπένταρος και χωρίς έργασια.

Και σάν νά μην έφταναν όλ' αυτά, άρρώστησε θωρεία από γρίπη, ή όποία τσάκισε τόν εξαντλημένο ήδη οργανισμό του και τόν έστειλε μία ώρα άργήτερα στο νοσοκομείο.

Μά και ή κατάσταση του διασήμου καλλιτέχνη του κινηματογράφου Τζών Μπάρρυμωρ δέν είνε καθόλου καλύτερη. "Όπως αναφέρουν ή τελευταίες ειδήσεις από τό Χόλλυγουντ, προσεβλήθη κι' αυτός από δειψή νευρασθένεια, ή όποία δέν είνε καθόλου άπείθανο νά καταλήξή σε τρέλλα.

Ό Τζών Μπάρρυμωρ, μετά τό διαζύγιό του με τη γήσσα του «βωθού» κινηματογράφου Ντολ-ρές Κουτέλλο, είχε μπλέξει με μία μοιραία γυναίκα, με την τυχοδιώκτρια "Ελαιν Μπάρι, ή ό-ποία, όχι μόνο δέν τόν άγαπούσε, αλλά και του άποσπούσε τεράστια χρηματικά ποσά.

Ό Μπάρρυμωρ, ό όποιος τό άντελήφθη αυτό, θέλοντας νά κόψη κάθε δεσμό μαζί της, έκανε ένα μεγάλο ταξίδι στον Ειρηνικό ώκεανό με τη θαλαμηγό του.

Μόλις όμως έπέστρεψε στο Χόλλυγουντ, έπεσε σε μία θύβια, σε μία άποχαύνωση τόσο θωρεία, ώστε οι γιατροί του διάταξαν την μεταφορά του στην παραμονή του επί έξη μήνες τοιάχιστον σ' ένα σανατόριο.

"Όλοι οι φίλοι του μεγάλου καλλιτέχνη έτρεξαν άμέσως κοντά του και ή πρώτη τους φροντίδα ήταν νά θυλάουν τό τηλέφωνο από τό δωμάτιό του, γιατί ή "Ελαιν Μπάρι, ή γυναίκα που τον έφερε σ' αυτή την κατάσταση, δέν έπαυε νά τόν ενοχλή κάθε τόσο και νά του ζητάη διαρκώς χρήματα, πράγμα που έπείδεινανε την κατάστασή του.

Ας έλπίσουμε ότι ό Μπάρρυμωρ, ό δόν Ζουάν του άμερικανού κινηματογράφου, δέν θ' άργήση νά γίνη καλά.

Πρό ήμερών, ή περίφημη θενέττα Μάε Γουέστ, ή γυναίκα που έχει άναστατώσει την Εύρώπη και την "Αμερική και την όποία στην "Ελλάδα δέν έχουμε δει ακόμα, έώρταζε τά γεννηθιά

νά γλυτρούν, νά τόν γαργαλάνε, ν' ανάβουν την έρεθισμένη έπιδερμίδα του και στη στιγμή που μία μυρωδιά, ή όποία τόν ξετρελάινει, έβγαίνει απ' τά μπράτσα της γυναίκας αυτής που τόν άγκάλιαζαν σφιχτά ;

Μεθυσμένος, άποχαυνωμένος, έσκυψε τό κεφάλι του και ψιθύρισε:

— "Όποτε έτσι πρέπει νάναι ;

— "Ετσι θέβαι, κουτέ !

— "Η μία Κολέτ θ' άγαπά έμένα. Κ' ή άλλη ;

— "Η άλλη, ή κακία, ή δύστροπη, τόν Γκουτράν. Κατάλαβες τώρα ;

— Κατάλαβα...

Μά δέν είχε καταλάβει τίποτα. "Απλώς ήταν μεθυσμένος από έρωτα, τυφλός από έρωτα, τρελλός από έρωτα...

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

της. Η κακές γλώσσες λένε σχετικώς ότι ή Γουέστ έκλεισε τά σαράνταόο της χρόνια ! Η παχύσαρκος όμως θενέττα, ούτε φαινόνταν, κάτω την έορτή που δόθηκε στο μέγαρό της, νά ενδιαφέρεται καθόλου γι' αυτό. Κι' όταν κάποιος τη ρώτησε πόσων ετών είνε, έκείνη άπάντησε αδιάφορα με τό κλασικό:

— Είμαι όσο φάινομαι !

Ενας μεγάλος άγγλικός κινηματογραφικός οίκος έθεσε τελευταία διά των έφημερίδων στο κοινό τ' έρώτημα: «Τίνος, από τους "Αγγλους συγγραφείς, προτιμάτε τά έργα στον κινηματογράφο ;» Α' άπαντήσεις που έστάλησαν, πέρυσαν τις 20.000. Κατά σειράν δε έπιτυχίας έρχονται οι ακόλουθοι συγγραφείς: "Ο Ουέλλες με 8253 ψήφους, ό Νόελ Κόουαρντ με 2567 ψήφους, ό Σόμερσερ Μάμ με 1932 ψήφους, ό Ρύντιγερ Κίπλιγκ με 1487, ό Μπέρναρ Σώ με 1343, ή συγγραφέας άστυνομικών μυθιστορημάτων "Αγάθη Κρίστι με 302, ό χειρμωρικής Τσεστέρτον με 295, ό "Ιθόρ Νοβέλλο, ό παλμός ήθοποιός του κινηματογράφου που έγινε συγγραφέας, με 236 και ό Κάρολος Ντίκενς, ό μεγαλύτερος "Αγγλος συγγραφέας, με 78 μόνον ψήφους...

Τό περίεργο είνε ότι ή Βώκ Μπάουμ, ή συγγραφέας δύο άριστουργημάτων που θριάμβευαν στον κινηματογράφο, του «Γκράντ — "Οτέλ» και τόν «Λάκ-ώ-Ντάμ» έπηρε και αυτή μόναχα 63 ψήφους !...

Ό Σάρλ Μπουαγιέ, ό μεγαλύτερος Γάλλος ήθοποιός του κινηματογράφου, είνε τρελλά έρωτευμένος — όπως λέγεται τοιάχιστον — με την Μάρλεν Ντήτριχ, μαζί με την όποία θα πρωταγωνιστήση στο νέο φιλμ «Η Πρεκλήση στην Εύτυχια».

Και ή σύζυγός του — θα ρωτήσετε — ή ώραια θενέττα Πάτ Πάτερσον, την όποια μόλις πρό διετίας παντρεύτηκε ; "Ε, όσο γι' αυτή θα περιοριστή νά πηρή τό διαζύγιό της, μαζί με μία γενναία άποζημίωσι.

Ό Θριάμβος του διμολόντος κινηματογράφου κατεδίκασε — όπως ξέρετε — σε άφάνεια πολλούς διασημούς πρωταγωνιστάς του βωθού. Μερικοί όμως απ' αυτούς δέν άπεπλήστηκαν και δέν έπαψαν νά πιστεύουν ότι τό άστρο τους θα λάμψη και πάλι. "Ετσι τούς ξαναθέλουμε κάθε τόσο νά κάνουν την εμφάνισή τους σάν κομήτες στην δόνη.

Μεταξύ των άλλων ξαναεμφανίστηκαν τόν τελευταίον καιρό στον διμολόντα και οι έξης: ό περίφημος Ρόντ Λά Ρόκ, ή γοητευτική Ντολ-ρές Κουτέλλο, ή ζωονόχηρα του Τζών Μπάρρυμωρ, ή Κορίννα Γκρίφφιθ, και ή Κόλλην Μούρ.

Και είνε αλήθεια ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς σημειώνουν ήδη την ίδια έπιτυχία που έσημείωσαν και στο βωθό κινηματογράφο.

Η περίφημη Χαλμιά, ή «Χίλιες και μία Νύχτες» γυρίστηκε και αυτή σε κινηματογραφική ταινία. Είνε ένα φιλμ αφαντάστου χλιδής, στο όποιο πρωταγωνιστούν ό Σάρλ Μπουαγιέ, στο ρόλο του μεγάλου Καλίφη "Αρουν-άλ-Ρασίντ και ή Σουλθία Σίντνεϊ στο ρόλο της Σαχραζάντ, της Χαλμιάς δηλαδή.

Γιρό ήμερών ξαναπροεβλήθη, έπειτα από 26 χρόνια, σε μία κινηματογραφική σάλλα του Παρισιού, τό πρώτο φιλμ της "Ε. τζαίρεϊας Πατέ, παραγωγής 1909, ένα φιλμ τιτοφορούμενο «Η άρετή άνταμείβεται» που έσημείωσε τότε μεγάλη έπιτυχία.

Η προβολή αυτή έγινε προς τιμήν των πρωταγωνιστών του, των διασήμων σήμερα καλλιτεχνών της Γαλλικής Κωμωδίας, του Σενιορέ, της Ρομπίν και του "Αλεξάντρ, οι όποιοι και τό παρακολούθησαν πολύ συγκινημένοι.

"Όταν τελείωσε ή προβολή, ή Ρομπίν έχυνε άφθονα δάκρυα μά κι' ό Σενιορέ κι' ό "Αλεξάντρ με δυσκολία τά συγκρατούσαν. Είχαν ξαναβίη τούς έαυτούς των νέους, ώραίους, γοητευτικούς, ένθ σήμερα, αλλοίμονο ! Έχουν περάσει πειά όλοι τους τά πενήντα...

Και ή Ρομπίν, έίπε με πικρία:

— Και τί δέν θα έδινα γιά νά ξαναγίνω ή Ρομπίν που είδα πρό όλίγου.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤ ΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΛΙΟ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΧΩΡΙΣΤΕΙΝΕΤΑΙ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ).
— 'Ο Προκόπης, ο Καλαυζός, θέρους Πειραιώτης, έχει την ταβέρνα του στο λιμάνι, στα Καρθουνάρικα, και δουλεύει καλά και ζή άνετα, δόξα νύχ η Θέος! Δεν πουλάει όμως μονάχα κρασί. Για να θγάξη τα στραβά ξεθόρα, προσερχθεί και συντάξεις κι' εύκολοι νει δικίρορες φταχγοναϊκούλες. Μιά από τις χήρες αυτές, σεμνή κι' άμορφη, τη συμποθεί στο τέλος, την έρωτεύεται και της ζητάει να γίνει γυναίκα του. 'Η άπροσάτευτη χηρούλα δέχεται. Γίνεται ο γάμος, ο Προκόπης άποχτάει κι' ένα παιδί, το Γιάννη, μ'ά δεν είνε εύτυχιμένος. 'Η γυναίκα του λυώνει σιγά-σιγά, μαράινεται και του πεθαίνει. Κι' ο Προκόπης άρροσιώνεται πειά στο παιδί του, το Γιάννη του, το κομάρι του. Τόν στέλνει στο σχολείο και είνε γι' αυτόν πατέρας μαζί και μάνα. Την νύχτα αυτή ο Προκόπης κουτοπίνει με τους φίλους του στην ταβέρνα του και τους λέει τα παράπονά του. 'Έχει μετανιώσει πού σπούδασε το παιδί του κι' έγινε άφορμή να πάρη το μυαλό του άέρα και να τ'ό ρίξη στα μεγαλεία. 'Ο Γιάννης έχει γυρίσει τώρα άπ' την Εύρώπη, έχει εκθέσει ύποψηφιότητα για βουλευτής. Καλοπαιτρεύτηκε, μπήκε στον καλόν κόσμο. Τη θραδιά αυτή ο νέος πηγαίνει και θέλει τον πατέρα του στην ταβέρνα, και του προτείνει να κλείση το μαγαζί του και να πάη να ζήση κι' αυτός με τόν καλόν κόσμο. 'Ο Προκόπης άρνείται στην άρχη, άγριεύει, αλλά στο τέλος δέχεται. 'Εγκαταλείπει τη δουλειά του και φεύγουν μαζί για τη Θεσσαλονίκη. 'Εκεί θά τόν κάνουν άγνωριστο και θά τόν φέρουν έπειτα έν ποιπή στην 'Αθήνα ως μπαμπά του Γιάννη, θαυόπλουτο, έκ Ρουμανίας προερχόμενο...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Πολύ σωστή ιδέα, έκαμ' ο Γιάννης.
— Νά πούμε σ' όλους αυτούς πώς εισαι ένας θεός μακρυ-νός.

— Αυτά τ'ά ξέρω, έκαμ' ο Προκόπης ξενευρισμένος: παρα-κάτου!

— Μιά άλλη, δική μου ιδέα ήτανε, ξεκολούθησε ή Ριρή, να πούμε πώς ο μπαμπάς του Ζάν, πλούσιος, άνθρωπος του κόσμου, είνε από χρόνια εγκατεστημένος στη Ρουμανία, στο Βουκουρεστί... 'Ε λοιπόν... αυτός ο μπαμπάς — δηλαδή εσύ — γυρίζει τώρα στην 'Αθήνα, στα παιδιά του Κατάλαδες;

— Κάτι κόβει και μένα το ξερό μου! 'Όλα τ'ά κατάλαβα γι' αυτό με θλέπεις έτσι. Δεν μπορώ να τ'ό χωνέσω πώς θρίσκο-μαι στη Σαλονίκη.

— 'Επρεπε να ξεκινήσης από κάπου, είπε ο Γιάννης.
— 'Επρεπε να πάρης από κάπου το Σεμπλόν, πρόσθεσε ή Ριρή. Πού νά πηγαίναμε; 'Εδω είνε πρωτεύουσα. 'Έχει μεγάλα ξενοδοχεία. 'Έχει μαγαζιά να ψωνίσουμε ό,τι μ'ας χρειάζεται, να σ'ε φροντίσουμε κομμάτι.

— Νά με θερνικόσωτε, έκαμε ο Προκόπης, όπως μου είπε ο Γιάννης στην ταβέρνα.

— Πώς θά μπορούσαν να γίνουν όλα αυτά στο σπίτι μας; φώ-ναζε ο Γιάννης, μπροστά στους υπηρέτες και στους φίλους που μπανοβγαίνουν; 'Ενας λόγος να ξέφυγε από κάποιον θά γέμιζε ή 'Αθήνα και θά γελοού-σαν όλοι στην καμπού-ρα μας.

— Άπάνω σ' αυτά ή καμαριέρα μπήκε για να πη:

— Το μπάνιο σας είνε έτοιμο, κυρία! Πάω τ'ό μπουκαλάκι στην κάμαρά σας. Μήπως θέλετε τίποτα;

— 'Όχι, ευχαριστώ, έκαμε ή Ριρή.

— 'Η καμαριέρα θγή-κε.

— Πήγαινε, παιδί μου να κάνης τ'ό μπάνιο σου, είπε ο Προκόπης στη Ριρή. Τ'ά ρέστα μου τ'ά λες άργότερα, να κατακάτση και μ'ε-

να ο μούστος στο καύκαλό μου. Μου τόχετε κάμει θουτοί.

— Δεν είνε για μένα, είπε ή Ριρή.

— Τότε θ'άνα για σένα, είπε ο Προκόπης στο Γιάννη.

— Είνε για σένα, μπαμπά! τόν θεβαίωσε αυτός.

— Κάθε πρωί θά παίρνης τ'ό μπάνιο σου, τόν πληροφορήσε ή Ριρή.

— Κάθε πρωί; ρώτησε τρομαγμένος ο Προκόπης. Νάνα μιά φορά τ'ό μήνα, μιά φορά στίς δεκαπέντε. Μά κάθε μέρα — μπ-τύχη και με θλάψη, μωρέ παιδί μου...

— Και μιά καλή φριζιόν έπειτα, πρόσθεσε ο Γιάννης, χωρίς να τόν άκούση: Θά θγής άλλος άνθρωπος. 'Ελα μπαμπά! Θέρα τώρα και τις πυτζάμες σου!

— Ποιό; Αυτό; Είνε δικό μου αυτό τ'ό ντόμιο;

— Ναι, τόν θεβαίωσε ή Ριρή: Θά τ'ά θγάξης όλα-δλα και θι τις φορής, κάθε θράδυ, πριν πέσης...

— Γιατί; ρώτησε ο Προκόπης σαστισμένος.

— Θά εισαι πιδ ά τον aise...

— Δηλαδή;

— Νά, θά κοιμάσαι με πιδ aissance! 'Εκαμε ο Γιάννης.

— Τώρα, μ' έφώτισες κι' εσύ! τ'ό άποκρίθηκε ο Προ-κόπης.

Και πρόσθεσε και στους δύο, παρακαλούα:

— Κάντε μου τη χάρη, παιδιά μου, όταν μιλάτε με μένα, να λείπουν τ'ά έγγλέζικα.

— Δεν είν' έγγλέζικα, είπε ή Ριρή γελώντας. Είνε γαλλικά!

— Τ'ό ίδιο κάνει, άποκρίθηκε ο Προκόπης: Δεν τ'ά καταλάβα-νω και με πιάνει άλλο π'άμα. Χτες όλη την ήμερα ντρούγκω-ντράγκω, ντρούγκω ο σιδερόδρομος άπ' τη μιά μεριά, σ'έπει, σ'φόν, σ'φάν, είνε από την άλλη... ένα μυαλό τ'άχω και κείνο χιωτικό! Μου νερούλιασε!

— Θά θάξης πρώτα αυτό... έκαμε ή Ριρή, δίνοντας του τ'ό πανταλόν της πυτζάμας... κ' ύστερα αυτό...

Και τούδωσε και τ'ό σακκάκι. Κι' ένω ο Προκόπης τ'ά π'ρε κι' άρχισε να τ'ά θάξη κάτω από την κουβέρτα, ή Ριρή τ'ό έ-ξηγούσε:

— Αυτό γίνεται, μπαμπά, γιατί δεν έχουμε ανάλογες έκφρ-σεις στη γλώσσα μας.

— Άπό τόν καιρό του Κατοαντώνη και του Μέγα 'Αλέξαν-δρου, τόσες χιλιάδες χρόνια μιλάμε κι' ακόμα δεν τ'ά κατα-ραμε να λέμε στη γλώσσα μας αυτό που θέλουμε; Βρέ μ-στήρια! Κ' είνε ανάγκη να ζητιανεύουμε κουθέντες άπ' τους Φράγκους; 'Εγώ με τόν Παντελή κουθενιάζουμε χρόνια. Πο-τέ μας δ'ε δυσκολευτήκαμε σ'ε τίποτα...

— 'Ελα, μπαμπά! φώναζε ο Γιάννης βοηθώντας τον να κα-τέβη άπ' τ'ό κρεβάτι: Χόπαι!

— Πέρνα και τις παντούφλες σου, πρόσ-θεσε ή Ριρή.

— 'Ο Προκόπης σ'ά-ε μιά στιγμή να τις θαιμάση:

— Ψυχή μου π'ά-μα! 'Εσύ μου τις π'ρες, παιδί μου;

— Ναι... Δηλαδή μ'α-ζό...

— Ευχαριστώ, παι-διά μου! Άπό τόν και-ρό της μακαριτισίας, έχουνε να μ'ό χαρι-σουνε παντούφλες. Μ'όδε κεντήσε ένα ζευγάρι μούρλια.

— Πετάξέ το κι' αλ-τό, έκαμε ή Ριρή θγ-ζοντάς του άπότομα τ'ό σκορφο και πετών-τας τον κάτω, στο πάτωμα.

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— 'Α, έχι, έτσι, π'α-

— Είνε δικό μου αυτό τ'ό ντόμιο...

δύ μου! Είπε με παράπονο ο Προκόπης.

Κι' έσήκωσε τ'ό σκορφο και τόν ξεσκόνισε με τ'ό μανίκι του, για να προσέση:

— 'Εκείνη μου τόν είχε πλέξει και τούτον. Νύχτες και νύχτες πλά στο τεράκι.

Και τόν όφισε προσεχτικά στο κρεβάτι.

— Νά, πάρε και τ'ό μπουρνούζι σου! τ'ό φώναζε ή Ριρή, παίρνοντας το από τ'ό παραθάν και ρίχνοντάς το στον ώμο του.

— Βά τ'ό φορέτης όμα θγής από τ'ό μπάνιο.

— Άλλος μ'ελάς έτοιμος! μωρμούρισε ο Προκόπης... Και τ'ό μου λέτε: τ'ό μπάνιο ζεστό είνε ή κρύο;

— Ζεστό, τόν θεβαίωσε ο Γιάννης.

— 'Ο Προκόπης έκαμε λίγα θήματα πρ'ος τήν πόρτα τ'ό μπά-νιου, πού τούδειξαν και ξαναγύρισε άπρόθυμος, για να ξανα-ραπήση:

— Δεν πιστεύω να ζεματάη;

— 'Όχι, μπαμπά! έκαμ' ή Ριρή. Είν' όπως χρειάζεται.

— 'Ο Προκόπης έκαμε να προχωρήση μ'ά ξαναγύρισε:

— Και δεν μου λέτε, είνε θαύδ!

— 'Όχι μπαμπά, τόν θεβαίωσαν. Είν' ένα συνηθισμένο μπά-νιο.

Μπήκε τέλος, αλλά για να ξαναβγ'η άμέσως, φωνάζοντας:

— Δέ μπαίνω! Αυτό μυρίζει άσχημα. Μυύσπασε τ'ά ρουθού-να.

— Ρίξιμε λίγη φουζέρ, έκαμε ή Ριρή, γελώντας.

— Τι τ'ό λες φουζέρ, είπε ο Γιάννης... Είνε, μπαμπά, ένα για-τρικά... πού κάνει καλό στην υγεία.

— Σ'ας τ'ά χαρίζω τ'ά γιατρικά, έκαμε ο Προ-κόπης. Πά την υγεία δεν είνε άλλο από τη ρε-τούνα!

— Μά πήγαινε τώρα, φώναζε ο Γιάννης άνυπό-μυνα. Δεν πρέπει να χάνουμε καιρό! 'Εχουμε τό-σες δουλειές να κάνουμε!

— 'Ο Προκόπης μπήκε τέλος σ'το μπάνιο κι' έ-κλεισε τήν πόρτα. Η Ριρή ρώτησε τώρα τ'ό Γιάννη:

— Φρόντισες για κουρέα;

— Είπα σ' αυτόν τ'ό ξενοδοχείου.

— Μά τ'ό ξήγησες καλά τί πρόκειται να κά-νη; τόν ξαναρώτησε άήσυχη.

— 'Ολοκληρω μ'άθημα. 'Εκεί πού θά περιποι-ηται τ'ό μουστάκι του, θά τ'ό τραθήξη κατά λά-θος, έντελως κατά λάθος, έννοείται... τη μοιραία γαλλιλιά... Χρόσι! Και τέλειωσε.

— Και δέχτηκε; ρώτησε ή Ριρή.

— Είν' ένας μισότρελλος, τήν πληροφορήσε ο Γιάννης. Τούσκασα και διακόσιες δραχμές...

— 'Η Ριρή άρχισε να φροντίζη τώρα για τ'ά ρου-χά — τ'ά ρούχα πού θά μεταμόρφωναν, κατά μέ-να μέρος, τόν Προκόπη. 'Επήγε στη «μάλ-άρμο-να», έθγαλε ένα καινούργιο ταξιδιωτικό κο-στούμι και ρώτησε τ'ό Γιάννη:

— Εισαι βέβαιος, πώς θά τ'ό πηγαίνη καλά;

— Άστειεύσαι; 'Εκαμ' ο Γιάννης. Είνε από τ'ό ράφη μου, κομμένο άπάνω σ'ε μιά παλαιά φορεσιά του. Είδα κι' έπαθα να τόν καταφέρω να μ'ό τ'ό δόση.

— Νά ιδούμε τήν τέχνη του, έκαμ' ή Ριρή. Κι' έθγαλε από την καινούργια θαλίτσα που-κάμισο, γραβάτα, κάλτσες, ζώνη, ένα ζευγάρι παπιούτσια, ψωνισμένα σ'ά καλύτερα μαγαζιά:

— 'Εδω τ'ό τάχω — είπε στο Γιάννη — όλα στην έντέλεια.

Μα κείνη τη στιγμή άκούστηκαν φωνές τ'ό Προκόπη από τ'ό μπάνιο:

— 'Ωχ! 'Ωχ! Βοήθεια! Γιάννη, παιδί μου!...

— 'Η Ριρή κι' ο Γιάννης, κατατρομαγμένοι, έτρεξαν στην πόρ-τα.

— Τι τρέχει; Τι τρέχει;

— Κάτι θάπαθε. Τι είνε, μπαμπά;

— 'Ωχ, 'Ωχ! Μυαούλα μου — άκούγεται ή φωνή τ'ό Προκό-πη — πάει, χάθηκε!

— Μά τί σ'ό συμβαίνει; 'Εχει κιόλας κλειδώσει από μέσα, φώναζε ο Γιάννης.

— Σπάσε τήν πόρτα. 'Εκαμ' ή Ριρή.

— 'Ο Γιάννης προσπάθησε, μ'ά τ'ό κάκου:

— Σ'ό Διάολο! Πόρτα για μπάνιο είν' αυτή ή για χορματο-κώπο της 'Εθνικής; γκρίνιαζε.

— Άνοιξε, μπαμπά! φώναζε ή Ριρή: Είμαστε έδω!

— 'Ο Προκόπης άνοιξε καμιά φορά τήν πόρτα. Βγήκε άλλα-γμένος, κρατώντας με τ' άριστερό του χέρι τ'ό δεξί του ώμο και με τήν έκφραση τ'ό σωματικού πόνου ζωγραφισμένη στη μορ-φή του.

— 'Ωχ!... 'Ωχ! Δέ μπορώ να σταθώ, πάει ή πλάτη μου!

— 'Ο Γιάννης και ή Ριρή τόν θάλανε στη μέση:

— Τι είνε; τί έτρεξε;

— 'Ο Προκόπης δέ μπόρεσε να πη, με κομμένη φωνή, παρ'ά μιά

λέξι:

— Τ'ό σουρωτήρι!

— Ποιό σουρωτήρι; τόν ρώτησαν μ' έκπληξη.

— Αυτό πού είνε από πάνω! έκαμε ο Προκόπης. Βροχή ζε-ματιστή! Φωτιά μονάχη! Μαθήθηκα σ'ά γουρουνόπουλο.

— 'Η Ριρή κατάλαθε πως είχε γυρίσει τη στρόφιγκα τ'ό ντούς.

— Μά τ'ό ντούς ήτανε κλειστό — είπε — πώς άνοιξε;

— Είδα ένα τέτοιο... με δυό μαραφέτια, τ'όνα κόκκινο και τ'ό άλλο άσπρο...

— Και θά τ'ά γύρισε;

— Ναι, μωρέ παιδί μου, αυτό τ'ό άναθεματισμένο τ'ό κόκκινο μ'ό τ'όκανε δλα!

— Γιατί να τ'ά άγγίξης; ρώτησε ο Γιάννης.

— Κάνουλες είδα, πράμα τής δουλειάς μου. Τις πάλεψα κομ-μάτι. 'Εχεις μούτρα και μιλάς; 'Εσύ δέν ήθελες έμένα, ήθελες άλλον πατέρα, να ιδούμε θάμπαινε σ'ό μπάνιο; 'Ωχ, 'Ωχ! Μ'άφάνισες, μ'ά άλλαξε τόν άδόξαστο!

— 'Οι! Μον ραυνre petit papa! έκαμε ή Ριρή με συμπόνια.

Και τόν κάθισε σ'ε μιά καρέκλα, κι' έξέτασε τήν πλάτη του:

— Εύτυχώς, είπε, είνε πολύ ελαφρό. Δεν ύπάρχει μεγάλο έγ-καυμα.

— Πάω να φέρω λίγο τάλκ, έκαμε ο Γιάννης, και θγ'ηκε μιά στιγμή, να πάη στην κάμαρα πού κρατούσαν αυτοί.

— Πέρασε, μπαμπά, σ'ό παραθάν, είπε ή Ριρή, να σου δώ-σω τ'ά ρούχα σου, να ντύνσαι σιγά-σιγά. 'Εδω! Κάθισε!...

Και τούέβαλε μιά καρέκλα πίσω από τ'ό παραθάν. 'Ο Προ-κόπης είδε με κάποια λύπη τ'ά ρούχα του σκορπισμένα κάτω, σ'ό πάτωμα, πίσω εκεί. Κι' άρχισε να τ'ά μα-ζεύη σιγά-σιγά.

— 'Εδω πετάξατε τ'ά ρούχα μου; Γιατί; Δεν είνε λουσόζικα, μ'ά είνε καθαρά...

Είδε κάτω και τη Σύνοφι του:

— Κ' ή Σύνοφι μου! διαμαρτυρήθηκε. Ποιός τήν έρριξε έδω πέρα;

— 'Εκανε τ'ό σταυρό του, τη φίλησε και τήν ά-κούμπησε προσεχτικά σ'ό κρεβάτι.

— Εισαι πολύ θρησκος, θλέπω, μπαμπά... έ-καμε ή Ριρή γελαστά.

— 'Α, παιδί μου! 'Ο Θεός πρ'ωτ' άπ' όλα!

— 'Η Ριρή θρήκε τήν ευκαιρία να δείξη τήν πνευματική της ανάπτυξη κι' όλη τήν ανεξαρτη-σία της:

— 'Ο Θεός; 'Η μόνη του τιμωρία — λέει ένας σοφός — είνε ότι δεν ύπάρχει.

— Τι λόγος έφυγε από τ'ό στόμα σου, παιδί μου; 'Αμ' άν δεν ύπάρχη ο Θεός, τότε ποιός ύπάρχη; 'Ο Διάολος;

— 'Ο Γιάννης έφερε σ'ό μεταξύ τ'ό τάλκ.

— Νά ιδής τί καλό πού θά σου κάνη! είπε.

Και κύταξε να τόν άνακουφίση. 'Η Ριρή έ-θγαλε από τη θαλίτσα ένα φανελλάκι μεταξωτό, ζερσαί, χωρίς μανίκια.

— Αυτό είνε τ'ό φανελλάκι σου! Είπε σ'όν Προκόπη, δείχνοντάς το.

— 'Επειτα έθγαλε ένα μεταξωτό σωθρακάκι και τ'ό έδωσε τ'ό Γιάννη, να τ'ό τ'ό δείξη:

— Για κύταξε κι' αυτό! Δεν είνε θαύμα;

— 'Ο Προκόπης κύταξε έξω από τ'ό παραθάν και ξεφώνισε:

— Τη θαλίτσα μου τήν παληά, τη δική μου!

Τι τήν κάνετε; Τη θαλίτσα μου, λέω, να φύγω! Δεν τ'ά φοράω γ'ό αυτά, τώρα σ'ά γεράματα!

Νά με περάσουν και για κανέναν... Θέ μου, συ-χώρεσέ με!...

— 'Εκείνη τη στιγμή ο καμαριέρης χτύπησε τήν πόρτα, για να ειδοποιήση, ότι κάτω ήταν ή κυρία Λίνα Δέρβου. Ρωτούσε, άν μπορούσε ν' άνέβη.

— Μάλιστα, είπε ή Ριρή, μετά μικρή σκέψη. Νά τήν άνεβάσης λ'όνα...

— Κι' άμέσως ρίχτηκε τ'ό Γιάννη:

— Τ'ά θλέπεις, κύριε;

— Τώρα τί θά κάνουμε;

— 'Εσύ δέν εισαι έδω! είπε ή Ριρή προσταχτικά. Ούτε σύ, μπαμπά!

Και παίρνοντας άστραπιαία όλα τ'ά ρούχα και δίνοντάς τα σ'ό Γιάννη τ'ό φώναζε:

— Πάρτ' τ'ά ρούχα του και πήγαινε να τόν ντύσης σ'ό μπά-νιο!

— 'Εδωσε και όσα περίσσεψαν σ'όν Προκόπη και σπρώχνοντας κι' αυτόν κατά τήν πόρτα τ'ό μπάνιου, πρόσθεσε:

— Πάρε και σύ αυτά! Και πήγαινε μαζί του!

— Μά γιατί κάνετε έτσι; Είνε καμιά λυσσασμένη αυτή πούρ-χεται και θά μ'ε φάη;

— Θά σου έξηγήση ο Ζάν! Πηγαίνετε, δέν έχουμε καιρό να χάνουμε!

(Άκολουθεί)

Μαθήθηκα σ'άν γουρουνόπουλο!... φώ-ναζε ο Προκόπης.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

(Άληθινή Ιστορία)

ΤΟ ποταμόπλοιο της αστυνομίας του Πίτσμπουργκ, στις Ήνωμένες Πολιτείες, διέκοψε ξαφνικά την περιπολία του και κάνοντας πίσω, έσπευσε προς τον τόπο του δράματος, όπου το καλούσαν με δυνατές κραυγές μερικοί διαθάτες, σκυμμένοι πάνω απ' το κρηπίδιωμα.

Τι είχε συμβεί; Απλούστατα, ένας άντρας είχε δρασκέλισει το κρηπίδιωμα αυτό κι' είχε ριχτεί μέσα στο ποτάμι.

Θα ήταν σίγουρα κάποιος φτωχός απελπισμένος, κάποιος από τους δυστυχισμένους αυτούς ανέργους, οι οποίοι αφού επί μήνες ολόκληρους αναζητούν μια εργασία, στο τέλος απελπισμένοι κι' απογοητευμένοι, ζητάνε στον θάνατο το τέλος της αθλιότητάς των.

Μα αυτή τη φορά το ποτάμι θα ξανάδινε το θύμα του. Γιατί μερικοί γενναίοι αστυνομικοί ρίχτηκαν εγκαίρως στο νερό και κατώρθωσαν να πιάσουν τον απελπισμένο και να τον τραβήξουν στο ποταμόπλοιο τους.

Γρήγορα - γρήγορα τότε, το ποταμόπλοιο τράβηξε προς τον παράκτιο σταθμό των πρώτων βοηθειών. Μετέφεραν εκεί τον πνιγμένο, που ήταν έντελως άνασθητος, μά, παρ' όλες τις φροντίδες με τις οποίες τον περιέβαλαν, αυτός άργούσε πολύ να συνέλθει.

Η καρδιά του όμως χτυπούσε ακόμα, αν και αδύνατα. Τέλος η άνασθησή του έγινε πιο κανονική, ένας βαθύς στεναγμός ξέφυγε από τα χείλη του και μισάνοιξε τα μάτια του... δυο ήπια σχεδόν σθυσμένα, χωρίς ζωή.

Μα ξαφνικά μια λάμψη φώτισε τα μάτια του, κύτταξε ολόγυρά του και βλέποντας όλον αυτόν τον κόσμο που παρακολουθούσε με αγωνία και τις ελάχιστες κινήσεις του, προσπαθούσε του κάκου να καταλάβει ποιά ήταν και πώς είχε θρεθεί εκεί.

Τα ρούχα του που έσταζαν από νερό και που κολλούσαν στο κορμί του του ζύπνησαν τις άναμνεις του. Κι' ενώ, για να τον συνεφέρουν, ένω τέλος του έδιναν να πιή ένα τσικιτικό, τραύλισε με σθυσμένη φωνή:

— Γιατί να με τραθήσετε απ' το νερό, αφού αύριο - μεθαύριο θα ξαναπέσω πάλι σ' αυτό; ... Έχω την αμετάκλητη απόφαση να ξεμπερδέψω μια για πάντα με τη ζωή.

Ένας αστυνομικός επιθεωρητής τον έπλητσε τότε και του είπε με μια γλυκιά αυστηρότητα:

— Ξέρεις πολύ καλά, ότι κανένας δεν έχει το δικαίωμα να δίνει τέλος στη ζωή του. Ο θεός νόμος το απαγορεύει κι' ο νόμος των ανθρώπων το τιμωρεί.

— Σας είναι εύκολο να μιλάτε έτσι, απάντησε ο δυστυχισμένος άνεργος. Έτσι μιλούσαν αυτοί που έχουν σπίτι, αυτοί που τρώνε και κοιμούνται καλά... Αυτοί δεν ξέρουν πού μπορεί να οδηγήσει η δυστυχία έναν άνθρωπο.

— Γκραμπότσκι, είπε ο αστυνομικός δεν πρέπει να απελπίζεται κανείς, όταν είναι νέος σαν εμένα. Είσαι πάνω-κάτω τριανταπέντε χρόνων, έχεις δυνατά μπράτσα και γερό κορμί... Μπορεί πολύ εύκολα, από τη μια μέρα στην άλλη, η Τύχη σου ν' αλλάξει...

Ο Γκραμπότσκι του έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα και ρώτησε:

— Έν πρώτοις, πώς ξέρετε τ' όνομά μου;

Μα, βλέποντας τα χαρτιά του στα χέρια του αστυνομικού, εξακολούθησε:

— "Α! ωραία... μ' έρευνήσατε... "Ε, λοιπόν... ναί... ονομάζομαι Στάνλεϊ Γκρα-

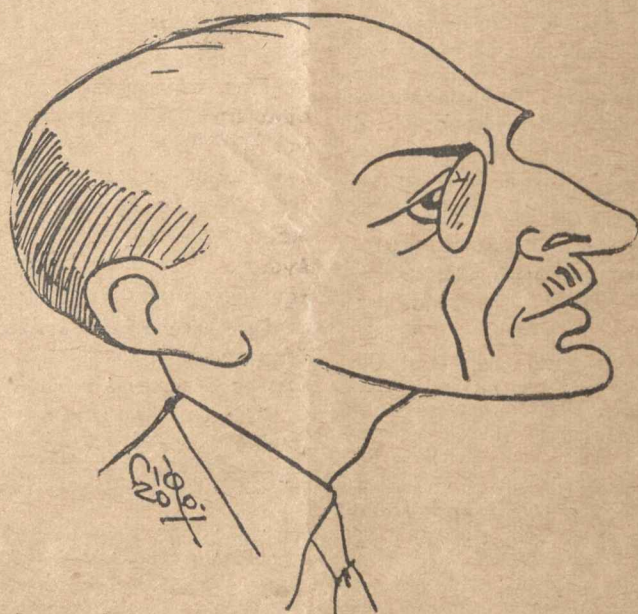
μπότσκι κι' οι γονείς μου ήταν Πολωνοί... Μα εγώ είμαι "Αμερικανός υπήκοος... Μήνες ολόκληρους είμαι τώρα χωρίς δουλειά, όπως και τόσοι άλλοι... Θα έκανα υπομονή, αν έβλεπα την κατάσταση να καλύτερη κάπως... Μα η κρίσις επιδεινώνεται από μέρα σε μέρα.

— Μπα! τον διέκοψε ο αστυνομικός επιθεωρητής. Έσύ τολάχιστον είσαι μόνος... Μα είναι και τόσοι άλλοι που βρίσκονται σε πολύ χειρότερη θέση από σένα... Αυτοί που έχουν παιδιά.

— Και ποιός σας είπε ότι εγώ δεν έχω παιδιά! φώναξε ο Γκραμπότσκι.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΟΙ

Ο συγγραφέας κ. Μιλτιάδης Λιδωρίκης

Ο έν Καίρφ Ιατρός κ. Χριστοφίδης (Σκίτσα του κ. Σοφ. Αιτωανίδου)

— "Έχεις λοιπόν γυναίκα και παιδιά; είπε ο αστυνομικός. Είσαι άσυνωρότος, Γκραμπότσκι, που θέλεις να πνιγής και ν' αφήσεις τα παιδιά σου στο έλεος του Θεού.

Τότε ο Γκραμπότσκι κάρφωσε τα μάτια του στο πάτωμα και τραύλισε:

— Παιδιά; ... Ναί, έχω τρία!

Τα τελευταία αυτά λόγια του έκαναν έντύπωση στον αστυνομικό. Μια φριχτή ύποψια πέρασε από το μυαλό του... Την ίδια όμως στιγμή, ανατέκτιθε που παρακολουθούσε τη συνομιλία πλησίασε και ρώτησε:

— Ονομάζεσαι Στάνλεϊ Γκραμπότσκι και κατοικείς σε μια πολυκατοικία της Ντην - Στρίτ;

Ο Γκραμπότσκι, αντί να απαντήσει, σωριάστηκε στο κρεβάτι του, προφασιζόμενος πως τον είχαν ζαποπιάσει σπασμοί. Στην πραγματικότητα όμως όλο του το σώμα είχε φύγει απ' το πρόσωπό του κι' είχε γίνει πελιδνός...

Ένω μετὰ, ο επιθεωρητής κι' ο ντέκτιθ είχαν τραθήσει σε μια γωνία και κουβέντιαζαν με σιγή φωνή, μα πολύ ζωηρά.

Έπειτα ο επιθεωρητής ξαναγύρισε κοντά στον Γκραμπότσκι και τον ρώτησε απότομα:

— Είχες τρία παιδιά... δυο αγόρια κι' ένα κορίτσι, δεν είν' έτσι; Τι άπόγονο; Τι τ'άκανες;

Μα δεν έλαβε καμιά απάντηση. Δέν θέλεις να μιλήσεις; είπε ο ντέκτιθ με τη σειρά του στον Γκραμπότσκι. "Ε, λοιπόν, θα πω εγώ τι άπόγονο τ'ά παιδιά σου... Τά δηλητηρίασες άνασθη για να τ'ά ξεφορτωθείς... Χθές, ο μικρός σου γιός, ο Τόμ, έφτασε τ'ά γενέθλιά του, έκλεινε τ'ά όχτώ του χρόνια... Είναι άλήθεια αυτό;

Ο Γκραμπότσκι είχε κλείσει τ'ά μάτια του και φαινόταν σαν να μην άκουγε.

— Προχθές, εξακολούθησε ο αστυνομικός, είχες κερδίσει μερικά σέντες δουλειά οντας για μιά-δυο άρες στο ξεφορτωτ'ών θαποριών... Με αυτά τ'ά χρήματα άφάρασες ένα γλύκισμα...

Ο Γκραμπότσκι, μολοντί ήταν έπαυτλημένος ακόμα, κατώρθωσε ν' άνασθη στο κρεβάτι του και ρίχνοντας ένα βλέμμα κυνηπιένου ζώου σ' αυτούς που θρισκόντουσαν εκεί, φώναξε με σιγή φωνή:

— Ναί... ναί... Είν' άλήθεια! ... Ένα γλύκισμα... Από τ'ό πρώτ'ά τρία σπασμοπάιδάκια μου έκλαγαν και φώναζαν γι'αυτό, πεινούσαν... Κι' αυτό γινόταν κάθε μέρα και μου σπάρανε τ'ήν καρδιά... Νά, χες τρία παιδιά και νά μη μπορείς να τ'ά δώσεις να φάνε τίποτε...

— Υπάρχουν φιλανθρωπικά ιδρύματα τον διέκοψε άσπρηά ο επιθεωρητής. Γιατί δέν άπευθύνθηκες σ' ένα απ' αυτά; (Συνέχεια στη σελίδα 2161)

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2153)

μπορούσα να ξεχάσω...

Και καθώς εκείνος σκιρτούσε, με μιά άνεκλάλητη χαρά, εξακολούθησε:

— Νομίζετε λοιπόν ότι μ' αγαπάτε ακόμα; "Ω! σίγουρα βλέπετε... Αυτό δέν είναι δυνατόν... Ξέρω τ'ήν ασάθθεια τ'ής καρδιάς τ'ών άνδρών και δέν πιστεύω ότι ένας άνδρας, έπειτα από έντεκα χρόνια, μπορεί ν' αγαπάει με τ'ήν ίδια αγάπη, όπως και στο παρελθόν μιά γυναίκα. Δέν το πιστεύω αυτό, όπως δέν πιστεύω, ότι αυτό το ξεραμένο λουλούδι που ήταν μιά μέρα ύπεροχο, μπορεί νά ξαναανθίση...

Και τού έδειξε στη διπλανή θιτρίνα ένα κατάξερο και κιτρινωμένο λουλούδι.

Χαράς νά πη λέει, ο Άντρέ, πήρε τ'ό νεκρό άνθος και τ'ό έβαλε σ' ένα θάζο γεμάτο νερό.

Μερικοί ξένοι πλησίασαν και διέκοψαν τ'ή συζήτ'ή τους.

Και ή έσπεριδά εξακολούθησε...

Κατά τ'ά χαράματα, όταν και οι τελευταίοι προσκαλεσμένοι άπευθύνθησαν, ο Άντρέ πήρε από τ'ό μπράτσο τ'ή Σεφορά και τ'ήν άδηγησε προς τ'ό θάζο, στο όποιο είχε τοποθετήσει λίγες άρες προτίτερα τ'ό κατάξερο λουλούδι.

— Κυτάξτε! τ'ής είπε.

Και τότε στη θέα: τού νεκρού άνθους, ή Σεφορά είδε κατάπληκτη ένα ύπεροχο λουλούδι, δάλνθιστο κι' δαδρόσο.

— Είναι τ'ό άνθος που θάλατε εδώ προό λίγους; ρώτησε σατωμένη.

— Ναί, είν' ένα ρόδο τ'ής 'Ιεριχούς, ένα περιεργο λουλούδι που άμα ξεραθεί έχει τ'ήν ιδιότητα ν' ανθίσει πάλι, αν τ'ό φέρουν σ' έσπαφή με τ'ή θροσιά τού ούρανο.

Και ένω ένα δάκρυ έλαμπε στα μάτια τ'ής συγκινημένης Σεφοράς, ο νέος έπρόσθεσε τρυφερά:

— Βλέπετε πως υπάρχουν στη φύση λουλούδια νεκρά φαινομενικά που ξαναανθίζουν... όπως υπάρχουν κι' έρωτες πιο δυνατοί από τ'ό χρόνο...

Πικρά, τρυφερά ή Σεφορά έσφιξε τ'ό χέρι τού Άντρέ.

Κι' έπειτ' από μερικές έβδομάδες, ή χήρα τού θαρώνου ν' Άλφονσούς γινόταν κ. Άντρέ ντε Γκάρμπ.

CH. ESQUIER

Ο ΑΖΟΡ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2151)

Και ή γρηά φώκια λιποθύμησε. "Όταν συνήλθε είπε απότομα στον κατάπληκτο Μπαλοσάρ:

— Είσαι ένας ήλιθιος ή ένας άθλιος! Σε κοροΐδεψαν ή θέλησες να κοροΐδεψής έμένα! Αυτό φτάνει! Δέν θα πάρης τ'ήν κόρη μου, κύριε! Δέν θα τ'ήν πάρης ποτέ!

Και άπομακρύνθηκε με μεγαλυτ'ρέπεια, τραβώντας και τ'ήν κόρη τ'ής που τ'άχε χαμένα.

"Όσο για τ'όν Μπαλοσάρ άπόμεινε στήλη άλατος.

Καταλάβαινε ότι ο άνθρωπος που τού είχε παρουσιάσει τ'όν έβρεν Άζορ κ' είχε πάρει πεντακόσια φράγκα ήταν ένας κοινός άπατεύν κι' ότι μ' αυτήν τ'ήν ιστορία όλος ο κόσμος είχε γελάσει εις έβρος του.

— Έμπρός! τού είπε κάποιος υπάλληλος. Δέν έχεις πειά καμιά δουλειά εδώ.

Ο Μπαλοσάρ έσπευσε να φύγει, γιατί είδε από μακριά τ'όν Άζορ που τ'άχε θάλει τώρα με τ'ά σκυλλάκια τού σταθμάρχου.

Ο δυστυχισμένος δέν παντρεύτηκε ποτέ τ'ή Λιζέττα. Άντιθέτως δικάστηκε απ' τ'ό πταισματοδικείο και καταδικάστηκε σε μεγάλο πρόστιμο και σε άποζημίωση τ'ών έπιθετωτών που τούς είχαν καταστρέψει τ'ά ρούχα τ'ά δόντια τού ψευτο-Άζορ.

MICHEL NOUR

Με 4 δελτία και 20 δραχμάς διά τ'άς Άθήνας και 23 δραχμάς ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

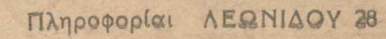
διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώδη, είκονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό

βιβλίον αυτό τιμάται εις τ'ά βιβλιοπωλεία δραχ. 60. Συνεπώς

διά τ'άς Έπαρχίας, άποκτάτε τ'ό ύπεροχο άριστούργημα τού

ΠΛΑ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ", όγ κώ

-ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ; ΑΡΘΡΙΤΙΣ;

-Αγοράσατε άμέσως
ένα ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ
'ΛΕΟΝΤΟΣ'
αλλά τὸ γνήδιον.

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΜΑΡΚΑ ΛΕΟΝΤΟΣ

Χρ. Θεοδώρου/λου
Σύνταγμα Μπριτοπώλεως 14^ο ὄροφο.
Τηλ. 25733

**ΜΟΔΕΣ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ**

Διαρκής ἔκθεσις:
TOILE/
CROQUIS

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ ΑΠΟ-
ΣΤΗΜΑΤΑ ΔΟΘΙΝΑΣ,
ΠΑΝΓΑΣ ΚΑΠ. ΜΕ ΤΟ

ILON

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος

Ἐπί δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
Ὁρα 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Φθινόπωρον. Ἐποχὴ τῶν πλε-
κτῶν, θὰ τὰ βρῆτε στοῦ ΚΑΖΕ
σὰ τιμὰς ἀπιστεῦτως φθηνὰς.
Τεγερὰ τὰ πλέον μοντέρνα. Μπα-
ρολὲ τὰ διαγώνια ἑτοιμα καὶ
καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ καὶ ἅπαντα
τὰ εἶδη πλεκτικῆς. Ἐπίσης ὑ-
φάσματα μετὰ πῆχυν διὰ Ταγιέρ
ζέρσεϋ καὶ Μπαρολὲ. Πώλησις
χονδρική καὶ λιανική. Ὅλοι στὴν
ΦΘΗΝΕΙΑ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

Αἱ βαφαὶ ARTI δὲν φθείρουν τὰ
ροσέματα.

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

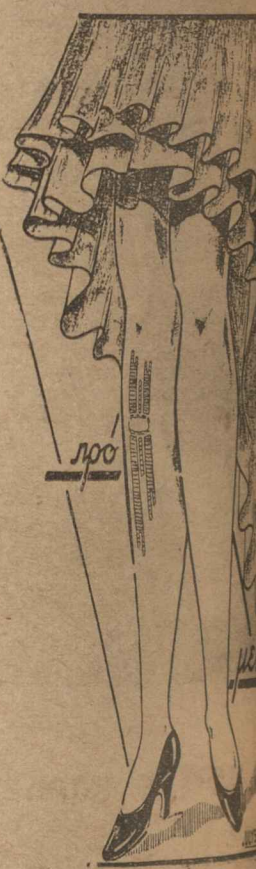
ἐπιδιορθώσεως καλτσῶν, με-
τὰ ηλεκτροκινήτους μηχανὰς καὶ
ἀπὸ ἐργατρίας πεπειραμένης
ειδικῶς ἀπὸ τὴν Εὐρώπην με-
τακληθείσας.

Ἐπιδιορθώνομεν παντὸς εἴ-
δους κάλτσες, ἀπὸ τὰς ὁποί-
ας νὰ ἔχουν φύγει ὁσοιδήποτε
πόντοι ἢ νὰ εἶνε σχισμέ-
ναι εἰς τρόπον ποῦ νὰ μὴ
φαίνωνται καθ' ὅλου.

Καὶ σῆς, κυρία μου, στείλτε
μας μίαν κάλτσαν διὰ νὰ δο-
κιμάσετε καὶ θὰ μείνετε ἐν-
θουσιασμένη. Ἐχομεν πλου-
σίαν συλλογὴν καλτσῶν ὅλων
τῶν εἰδῶν, γάντια, τσάντες,
κυλόττες κ.λ.π. γυναικεῖα εἴ-
δη

ΑΦΟΙ ΦΕΤΣΗ

Ἀγ. Μάρκου 15—Τηλ. 27—209

Πωλεῖται
εἰς τὰ φαρμακεία καὶ μυροπωλεῖα
Τὸ κῦτιον Δρχ. 15
τριπλάσιον » 30

**Λευκά, μαλακά,
περιποιημένα χέρια**

παρὰ τὸν ἀέρα, τὴν κακοκαιρίαν καὶ τὴς δυν-
λειῆς τοῦ σπιτιοῦ.

Μετὰ τὰς κακοκαιρίας καὶ τὸ συχνὸ πλῆγμα
ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὸ δερμα μας αἱ οὐσίαι ποὶ
τὸ διατηροῦν λεῖον καὶ ἐλαστικόν.
Ἀντικαταστήσατε τὰς ἀπαραίτητους
ταύτας οὐσίας διὰ τακτικῆς περιποι-
σεως μετὰ κρέμαν NIVEA. Ἡ Νίβια περι-
έχει EUCERIT, στοιχεῖον τὸ ὁποῖον ἀντι-
καθιστᾷ τὰς ἀπωλεσθείσας οὐσίας τοῦ
δέρματος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν Λιλιῆς

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΝΤΕΜΙ-ΣΑΙΖΟΝ & ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ε. Ι. ΚΟΜΝΗΝΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 48Α

ΑΘΗΝΑΙ

Κάλτσες — κυλῶτες — Γάντια — Τσάντες
Μασκορά — Κομβία — Ἀγκράφ — Ἄνθη
καὶ ὅλα τὰ ψιλικά σας.

“ΣΤΟ ΡΕΚΟΡ,”

ΔΗΜ. ΚΟΡΑΚΗ

ΠΛΑΤΕΙΑΣΤΡΙΑΣ 16

ΤΗΛ. 21595

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γυναικεῖα φορέματα ἑτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ

ΕΙΣ ΤΟ

“GALERIE MODELE,” „ΓΚΑΛΕΡΙ ΜΟΝΤΕΛ”

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 15

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ μετὰ ὑφασμα καὶ ρα-
πτικά ἀπὸ ΔΡΧ. 450
ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΛΕΤΑΣ μετὰ ὑφασμα
καὶ ραπτικά ἀπὸ ΔΡΧ. 850
ΡΟΜΠΕΣ ΖΑΠΟΝΕ μετὰ ὑφασμα
καὶ ραπτικά ἀπὸ ΔΡΧ. 125
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΜΑΡΟ-
ΚΕΝ μετὰ ὑφασμα καὶ ραπτικά ἀπὸ
ΔΡΧ. 800
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΚΡΕΠ
ΝΤΕ ΣΙΝ μετὰ ὑφασμα καὶ ραπτικά
ἀπὸ ΔΡΧ. 550
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ Μά-
λινα ΔΡΧ. 450
ΚΟΡΣΕΔΕΣ ἘΠΙ ΜΕΤΡῶ ΔΡΧ. 250
ΤΑΓΙΕΡ ΜΑΛΛΙΝΑ » 650
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΑ » 125

Μεγάλῃ συλλογῇ Γουναρι-
ρικῶν εἰς τιμὰς ἀπίστεύ-
τους.

Ἀσπρόρουχα παντὸς εἴ-
δους.

Θὰ εὕρητε τὴν πλουσιωτέραν συλ-
λογὴν ἀπὸ ἑτοιμα Μοντέλλα τῶν
καλυτέρων οἰκῶν τῶν Παρισίων.
Ἰκανοποιεῖ δὲ διὰ τῆς λεπτότητος
τῆς ἐργασίας, τῆς ἐφαρμογῆς καὶ
τῆς ἐκλεκτῆς ποιότητος τῶν Μο-
δέρνων Ὑφασμάτων τὸ γούστο κα-
θε ἰδιοτρόπου Κυρίας καὶ Δεσποινί-
δος. ΔΕΧΕΤΑΙ ΦΑΣΟΝ μετὰ πα-
ράδοσιν 48 ὥρων καὶ μετὰ ὑφάσματα ἰδικά σας. Ἀναλαμβάνει οἰανδήποτε
ποτε παραγγελίαν μετὰ τιμὰς ἀσυναγωνίστους καὶ ἐργασίαν ἁμεμπτῶν.
Ἰδιαιτέρον τμήμα κοπτικῆς Γεωμετρίας μετὰ τὸ τελευ-
ταῖον Παρισινὸν οὐστημα παρὰ τοῦ καθ. κ. ΜΠΕΤΙΝΗ
Ἀναλαμβάνομεν ὑπευθύνως ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὴν
τελειοποίησιν καὶ τῆς πλέον ἀνεπιδέκτου μαθήσεως
μετὰ εὐκολίαν πληρωμῆς.

ΚΡΟΚΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθήναι

Ἀναλαμβάνει υποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23022.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΗ & Θ. ΒΡΑΝΑ

ΛΥΚΑΒΗΤΟΥ 10

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Laro
ΠΟΝΤΡΑ
ΩΜΟΡΦΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

“Η ΠΟΛΥΤΑΠΗΜΕΝΗ,”

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

“Όπως πάντοτε σε κάθε εποχή, το Κ/μα ΑΚΡΟΠΟΛ σάς παρουσιάζει τα καλύτερα και μοντέρνα υφάσματα έτσι και διά την χειμερινήν σαιζόν παρέλαβε μεγάλας ποσότητας και πωλεί με μεγάλας εκπτώσεις.

“Ητοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλές	> 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ.	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΟΦΩΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφραδα	Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλτά Σπόρ ξέστρα	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα	Δρ. 140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλές	> 160
Παλτά Τουαλέττας κλοκέ	> 180
Παλτά Τουαλέττας καμηλό	> 200
Παλτά Τουαλέττας Ντρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά εις πλουσίαν συλλογήν καθώς και μεγάλην ποικιλίαν εις λευκά διά Νυφικάς Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ (Τιμαί Έργοστασίου). Κάλτσα μεταξωτή από δρ. 58.—65.—80.—90.—100.—121. Ίδιαίτερος σάς συνιστώμεν την λεπτήν και στερεάν μεταξωτήν κάλτσα **ALMA** των 195 με δρ. 150 της οποίας είμεθα Γενικοί Αντιπρόσωποι.

Επίσης Κάλτσες βαμβακερές από δρ. 20.—25.—40.—50.— κτλ. Προς το συμφέρον σας επισκεφθήτε την Έκθεσίν μας. Προσχή άκριβη Διεύθυνσίν μας βλέπε Κ/μα ΑΚΡΟΠΟΛ Έργο 18Α

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ

(Πλατεία Όμονοίας)

Παρέλαβε και πωλεί το εξαιρετικής ποιότητος και διαρκείας κραγιόν

“NELSON,”

Ο ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18 ΤΗΛ. 2638
ΑΘΗΝΑΙ

Κατέχει πλέον το μυστικό της διατηρήσεως πάντοτε περιποιημένων χων εις διαφόρους αποχρώσεις με το παγκοσμίου φήμης βερνίκια του άουλα

L' ECLAT

Μιά άπλη δοκιμή θα σάς πείση και σάς αποδείξη ότι τα προϊόντα του έφάμιλλα με τα των καλύτερων μεγαλυτέρων Οίκων Καλυντικών κόσμου.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ — ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ — ΘΡΑΚΗΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ Θ. ΤΖΟΛΛΑ

Όδός βασιλέως Κων/τινου 25, πρώην Βενιζέλου-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ELBEO

ΚΑΛΤΣΑΝ
ΠΑΙΔΩΝ Α
ΘΑΣΤΟΥ ΣΤΕ
ΡΕΟΤΗΤΩΝ

ΠΟΤΕ ΒΑΣΤΟΥΝ Η ΚΑΛΤΣΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ

Μόνον μιά εξαιρετικά καλή κάλτσα είνε και στερεά και κατά φυσικήν συνέπειαν, πολύ περισσότερον από μιά εύνη κατώτερη, και τότε την χαίρεσθε πραγματικά και πολύ. Τέτοιες κάλτσες θα βρήτε μόνον του έργοστασίου

ELBEO

Πωλούνται εις τα καλύτερα καταστήματα Αί γνήσιαι ELBEO έχουν επάνω την ΜΑΡΚΑ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ — ΑΠΟΘΗΚΗ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΤΗΛ. 21.311

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ - ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

Ξεύ δα' ιδίζατε καί σεις να
 "έχετε μια γωνιά του σπιτιού
 σας διά το ραδιόφωνόν σας;
 Επισκεφθέντε την "έκδοσιν
 Ράδιο "Τελεφούνκεν"
 Κοβαίν 5

TELEFUNKEN
 η παγκοσμίου φήμης μάρκα